PAX

235 PAX · Gener 2014

peace
pau
pace
paix
paz
shalom
salam
bake
patz

EDITORIAL

US PRESENTEM EL NÚMERO 235 DE PAX

ELS GERMANS S'EXPRESSEN...
ELS GERMANS ES COMUNIQUEN...

En aquest PAX 235 sobresurten sobretot, dues dimensions d'actualitat, d'Església i d'Institut.

Per part de l'Església ens sentim interessats pels camins oberts i altres dissenyats pel Papa Francesc. L'Exhortació apostòlica EVANGELII GAUDIUM, conclusió del Sínode de Bisbes sobre evangelització, ha suscitat un particular interès; a més, seguim interessats per les actituds desvetllades pel Papa Francesc. També se'ns presenten reflexions sobre l'actual crisi de vocacions.

Per part de l'Institut, la Carta del G. Superior General que, comentant el Testament del Fundador, sembla assenyalar-nos un projecte d'Institut que ens obri a un crepuscle matutí, superant el crepuscle vespertí característic de la nostra societat d'avui. Hem entrat ja en clima de Capítol General, en el que, entre altes temes decidirà sobre la Regla pel segle XXI, a partir d'un projecte discernit al llarg de cinc anys, sempre segons l'esperit del Fundador.

Hi trobareu també diverses resonàncies de les beatificacions dels nostres Germans, informacions d'experiències missioneres, una entrevista al nostre benemèrit Germà degà, noves informacions sobre els noviciats en el seu moment Districte de Barcelona, orientacions sobre formació, salms, articles d'interès, lectures, cine i consells sobre salut… i també amenes anècdotes del nostre conviure quotidià. I diferents articles oferts pels nostres Germans.

El nostre agraïment per les vostres col·laboracions aportades que són d'interès de tots.

El Consell de Direcció de PAX,
GG. Lluís Diumenge, Carles Giol,
Javi Núñez, Josep Maria Pons i Jaume Pujol

Comentari sobre l'Exhortació Apostòlica
EVANGELII GAUDIUM

G. Jaume Pujol i Bardolet

"¡Com voldria trobar les paraules per encoratjar una etapa evangelitzadora més fervorosa, alegre, generosa, audaç, plena d'amor fins el final i de vida contagiosa! Però sé que cap motivació serà suficient si no crema en els cors el foc de l'Esperit Sant!" (EG 261).

Preàmbul

El papa Francesc, en aquesta Exhortació vol donar a entendre que l'evangelització s'ha de fer des d'una vida i clima d'alegria... Diu que "l'alegria de l'Evangeli omple el cor i tota la vida dels qui es troben amb Jesús... i s'adreça a tots els fidels cristians per a invitar-los a una etapa evangelitzadora marcada per aquesta alegria... i que amb Jesucrist neix i reneix l'alegria" (1). "Ningú no queda exclòs de l'alegria del Senyor" (3). "Una de les temptacions més serioses que ofeguen el fervor i l'audàcia és la consciència de derrota que ens converteix en pessimistes queixosos i desencantats amb cara de vinagre" (85).

Evangelii Gaudium, el primer document magisterial fort del Para Francesc

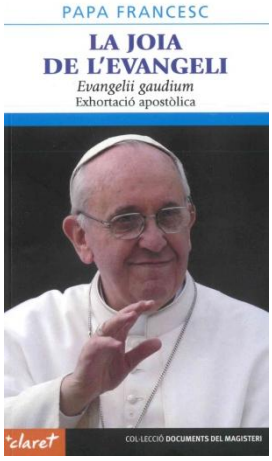

L'Exhortació apostòlica *«Evangelii gaudium»* (la joia de l'Evangeli), esdevé un text magisterial fort i personal del Papa Francesc, impregnat d'una voluntat de reformes en l'Església. Aquest text és a propòsit del Sínode de 2012 sobre la *"Nova evangelització",* però és molt personal del Papa, doncs de les 58 propostes que van sorgir del Sínode només n'explicita 28, per més que els continguts de les altres 30 hi siguin recollits. Al llarg d'aquest text dens, sembla voler desenvolupar temes que té ben presents– els desafiaments del món, les temptacions dels agents de pastoral, la crisi i el compromís comunitari, la predicació, l'atenció als pobres, la pau social -, i no amaga el caràcter programàtic d'aquest document. Al llarg dels 288 articles el Papa llença pistes clares per a l'anunci de l'Evangeli en el món d'avui i ofereix un esperit de reforma amb audàcia.

En aquest text s'hi troben expressions del Papa dites en els mesos del seu pontificat. Recorda que «Déu no es cansa de perdonar», que l'Església «ha d'anar vers els altres, vers les diferents perifèries humanes», (20, 30) que desitja «una Església pobre per als pobres» o encara més, que prefereix aquesta Església «accidentada i ferida» pel fet d'haver anat als altres, més que no pas una Església malalta a causa del tancament (49).

Reforma i descentralització

A *«Evangelii gaudium»* EL Papa Francesc fa una crida a «una 'descentralització' saludable de la institució (16). Desitja una «conversió del papat» (32) i compromet les conferències episcopals a «repensar els objectius, les estructures, l'estil i els mètodes d'evangelització de les respectives comunitats», amb audàcia i creativitat (33). A propòsit dels episcopats, el Papa obre una via nova tot recordant la seva «autoritat doctrinal autèntica». Com ressò d'aquesta invitació, el papa cita de manera inèdita nombrosos textos dels episcopats de tot el món, entre els quals, dels Estat Units, del Brasil, del Congo i també de França a propòsit de la família i de la política. Diverses vegades, el papa desitja una reforma de les estructures i, encara assenyala als qui «somien d'una doctrina monolítica defensada per tothom sense matisos» que és convenient de reveure certs usos propis de l'Església, i també algunes normes o preceptes eclesials.

Dones i laics

És cert que no parla explícitament de l'accés a la comunió de les persones divorciades i tornades a casar, però el papa Francesc escriu que «l'Eucaristia no és un premi destinat als perfectes, sinó un generós remei i un aliment per als febles» (47).

Per altra banda, de manera molt clara afirma que l'Església no vol canviar la posició sobre dues qüestions precises: l'ordenació sacerdotal reservada als homes (104), i la defensa de la vida, en particular la seva oposició a l'avortament i a l'eutanàsia, tot reconeixent que "no hem fet el suficient per acompanyar adequadament aquestes dones que es troben en situacions molt dures" (214).

Però el papa Francesc manifesta obertura a la dona, doncs desitja «ampliar els espais per a una presència femenina més incisiva en l'Església» (103), assegurant que la seva presència en el sector del treball i en els diversos llocs on es prenen importants decisions ha de ser garantida, tant a l'Església com a les estructures socials. També el papa insisteix sobre el rol dels laics, davant d'un clericalisme excessiu (102).

«*Evangelii gaudium*» parla extensament i de manera concreta sobre l'homilia i ofereix una extensa guia pràctica per als predicadors, perquè les homilies siguin realment fructuoses i no avorrides (135-151).

El papa Francesc consagra també una important part del document a un dels temes de preocupació major, la integració social dels pobres, el bé comú, la pau social i el diàleg socials com a contribució a la pau.

Els joves

En la proposta 51 del Sínode i en diversos altres propostes s'era molt explícit en l'evangelització dels joves, però en l'Exhortació el papa Francesc ha pres un llenguatge i orientacions ben seves. Constata que "els joves en les estructures habituals, no solen trobar respostes a les seves inquietuds, necessitats, problemàtiques i ferides. Als adults ens costa escoltar-los amb paciència, comprendre les seves inquietuds, els seus reclams i aprendre a parlar-los amb un llenguatge que ells puguin comprendre. Per aquesta raó les propostes educatives no produeixen els fruits esperats" (105). "I encara que no és sempre fàcil d'abordar els joves, es creix en dos aspectes: la consciència de que tota la comunitat els evangelitza i educa, i la urgència de que ells tinguin un més gran protagonisme" (106). Constata el papa "que en el context actual de crisis del compromís i de llaços comunitaris, són molts els joves que es solidaritzen davant dels mals del món i s'embarquen en diferents formes de militància i de voluntariat. Alguns participen en la vida de l'Església, integren grups de servei i diverses iniciatives missioneres en les respectives diòcesis o en altres llocs. ¡Quan important és que els joves siguin «vagarívols o rondaires de la fe», feliços de portar a cada cantonada a Jesucrist, a cada plaça, a cada recó de la terra! (106).

La Vida consagrada

Encara que la proposta 50 del Sínode de bisbes constituïa un esquema programàtic molt ben estructurat, el papa ha pres un altre llenguatge en l'Exhortació, que potser ens pot estranyar. Reconeixent que en molts llocs hi ha escassetat de vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada, el papa diu que. "freqüentment això es deu a l'absència en les comunitats d'un fervor apostòlic contagiós, que no entusiasma, ni suscita atractiu. On hi ha vida, fervor, ganes de portar Crist als altres sorgeixen vocacions genuïnes" (107). En altres llocs diu que "inclús en persones consagrades hi ha una exageració exacerbada pels espais personals d'autonomia i de distensió que condueix a viure les tasques com un apèndix de la vida, com si no fes part de la pròpia identitat" (78). "Que si hi ha el testimoni de comunitats autènticament fraternes i reconciliades, això sempre és una llum que atrau" (100).

És una veritable encíclica?

En aquesta Exhortació el papa Francesc evoca un sentiment per les lluites internes i contraproduents a l'interior de l'Església, i parlant de l'evangelització de les cultures dóna relleu a «la força evangelitzadora de la pietat popular». Al llarg del text, Francesc cita nombrosos predecessors començant per Benet XVI, però més encara Pau VI i Joan Pau II. També cita alguns altres autors com Henri de Lubac, Georges Bernanos, Romano Guardini, John Henry Newman, i també Plató.

Sembla doncs que aquesta Exhortació té tot el to d'una vertadera Encíclica.

10 Opinions lliures del Papa Francesc

Extret de "El Pregó" n. 464 (15 octubre 2013

L'anomenada entrevista d'Eugenio Scalfari publicada l'1 d'octubre del 2013 al diari italià «La Repubblica» és, de fet, una llarga conversa concertada per telèfon per iniciativa del papa i que va tenir lloc en la seva residència de Santa Marta. Els dos interlocutors opinen i s'interroguen l'un a l'altre. És difícil fer-ne un resum. A continuació mirem d' exposar-ne alguns punts que mostren la llibertat d'esperit amb que el papa es manifesta parlant amb un agnòstic. - J.T.

1. **Els dos mals més greus** que afligeixen actualment el món són l'atur dels joves i la solitud en què queden abandonats els vells. Els vells necessiten atencions i companyia; els joves, treball i esperança, però no troben ni una cosa ni l'altra, i la pena és que ja ni ho busquen. Han estat aixafats en el present. ¿Es pot viure aixafat en el present? Sense memòria del passat i sense el desig d'avançar cap al futur construint un projecte, un demà, una família? Això, per mi, és el problema més urgent amb que es troba l'Església.

   És un problema sobretot polític i econòmic, que correspon als estats, als governs, als partits i a les associacions sindicals, cert. Però també correspon a l'Església, i encara diria que sobretot a l'Església, perquè aquesta situació no fereix tan sols els cossos sinó també els esperits. L'Església s'ha de sentir responsable tant dels esperits com dels cossos.

   En una gran mesura la consciència del problema existeix a l'Església, però no suficientment. Jo desitjo que ho sigui més. És el més urgent i el més dramàtic.

2. **L'àgape i la fraternitat.** El proselitisme és una solemne estupidesa, no té cap sentit. El que cal és conèixer-se, escoltar-se i fer créixer el coneixement del món que ens rodeja, ampliar el cercle dels pensaments.

   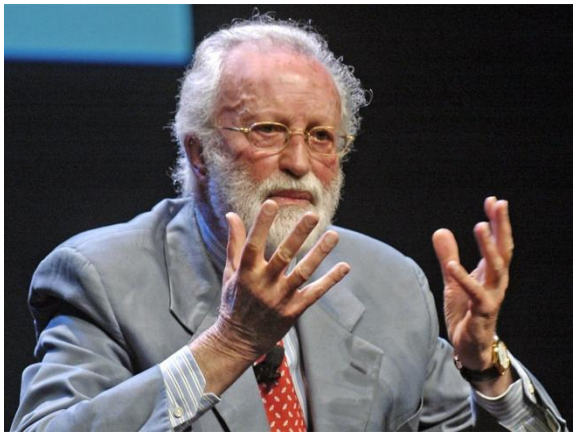

   Cadascú té la seva idea del Bé i del Mal, i ha d'escollir seguir el Bé i combatre el Mal tal com ell el concebi. Bastaria amb això per millorar el món (...) . ¿Vostè sap que és, *l'àgape?* És l'amor pels altres. No és proselitisme, és amor. Amor al pròxim, un llevat que serveix el bé comú. Jesús va dir que *l'àgape,* l'amor als altres, és l'única manera d'estimar Déu. El Fill de Déu es va encarnar per infondre en les persones el sentiment de la fraternitat. Tots germans i tots fills de Déu. *Abba,* com ell anomenava el Pare. Seguiu-me, deia, i trobareu el Pare i sereu tots fills seus i ell es complaurà en vosaltres. L'à*gape,* l'amor de cadascú de nosaltres vers tots els altres, dels més propers als més llunyans, és justament l'única manera que Jesús ens ha ensenyat per trobar el camí de la salvació i de les Benaurances.

3. **La cort, la Cúria, el Poble de Déu.** El narcisisme, l'amor immoderat vers un mateix, pot produir danys greus no sols en qui n'estigui afectat, sinó també en les relacions amb els altres, amb la societat. És una mena de pertorbació mental. La llàstima és que els més afectats són persones que tenen molt

de poder. ¿Sap que penso sobre aquest punt? Els caps de l'Església també han estat narcisistes, adulats i mal empesos pels seu s cortesans. La cort és la lepra del papat.

A la Cúria tal volta hi hagi cortesans, però la Cúria en el seu conjunt és una altra cosa: porta la gerència dels treballs de la Santa Seu. Però té un defecte: és vaticanocèntrica. Veu els interessos del Vaticà i se'n preocupa, i són a més, en gran part, interessos temporals. Aquesta visió vaticanocèntrica desatén el món que ens envolta. No comparteixo aquesta visió i faré tot el que pugui per canviar-la.

L'Església és o ha de tornar a ser una comunitat del poble de Déu i els preveres, els rectors, els bisbes amb cura d' animes, estan al seu servei. La Santa Seu té una funció important, però està al servei de l'Església. Jo no hauria pogut arribar a la plena fe en Déu i en el seu Fill si no hagués estat format en l''Església i he tingut la sort de trobar-me, a l' Argentina, dins d'una comunitat sense la qual no hauria pres consciència de mi i de la meva fe.

4. **El comunisme.** A la Universitat vaig tenir una professora per la qual vaig sentir respecte i amistat. Era una comunista fervent. Fins em llegia i em donava per llegir textos del Partit Comunista. Així vaig conèixer també aquella concepció molt materialista. Aquesta dona va ser més endavant arrestada, torturada i morta pel règim dictatorial que governava llavors a l'Argentina. El materialisme no va fer cap arrel en mi. Però conèixer el comunisme a través d'una persona valenta i honesta em va ser útil, vaig comprendre un aspecte de la realitat social, que després vaig retrobar en la doctrina social de l'Església.

Molts dels exponents de la Teologia de l'Alliberament eren argentins. Certament donaven una conclusió política a la seva teologia, però molts d'ells eren creients i amb un alt concepte d'humanitat.

5. **Clericalisme i anticlericalisme.** Vostè, pel que he comprès, és un no creient, però no un anticlerical. Són dues coses molt diferents (...). A mi també em passa com a vostè: quan tinc al davant un clerical em torno anticlerical de cop. El clericalisme no hauria de tenir res a veure amb el cristianisme. Sant Pau, que va ser el primer a parlar amb els Gentils, els pagans, els creients d'altres religions, va ser el primer d'ensenyar-nos-ho.

6. **Els «meus sants».** Primer, sant Pau. No es pot ser un cristià conscient sense sant Pau. Va traduir la predicació de Crist en una estructura doctrinal que, encara que sigui amb la posada al dia feta per una immensa quantitat de pensadors, de teòlegs, de pastors d'ànimes, ha resistit i resisteix des de fa dos mil anys.

També Agustí, Benet i Tomàs i Ignasi. I, és ciar, Francesc.

Quin d'ells és més proper al meu esperit? Doncs li dic: Agustí i Francesc. Ignasi, per raons fàcils de comprendre, és el que conec millor que els altres. Va fundar el nostre orde. Li recordo que d'aquest orde provenia també Carlo Maria Martini, molt estimat per mi i també per vostè. Els jesuïtes han estat sempre un llevat, no l'únic però potser el més eficaç de la catolicitat: cultura, ensenyament, testimoni missioner, fidelitat al papa. Però Ignasi, que va fundar la Companyia, era també reformador i un místic. Sobretot un místic.

Sant Agustí va travessar molts esdeveniments en la seva vida i va canviar força vegades la seva posició

doctrinal. També va tenir paraules molt dures contra els jueus, que jo no he compartit mai. Va escriure molts llibres i el que em sembla més revelador de la se va intimitat intel·lectual i espiritual és el de les *Confessions,* que contenen també algunes manifestacions de misticisme. Però Agustí no és en absolut, com molts altres defensen, el continuador de Pau. Veu l'Església i la fe d'una manera profundament diversa que Pau, potser en part perquè havien passat quatre segles entre l'un i l'altre. Agustí se sent impotent davant la immensitat de Déu i de les obligacions que un cristià i un bisbe haurien de complir: el seu esperit se sentia sempre per sota de tot el que hauria volgut i hagut de fer. I després l'accent en la gràcia concedida pel Senyor com a element que fonamenta la fe. Qui no ha estat tocat per la gràcia podrà ser una persona sense taca i sense por, com se sol dir, però no serà mai com una persona tocada per la gràcia. Aquesta és la intuïció d' Agustí.

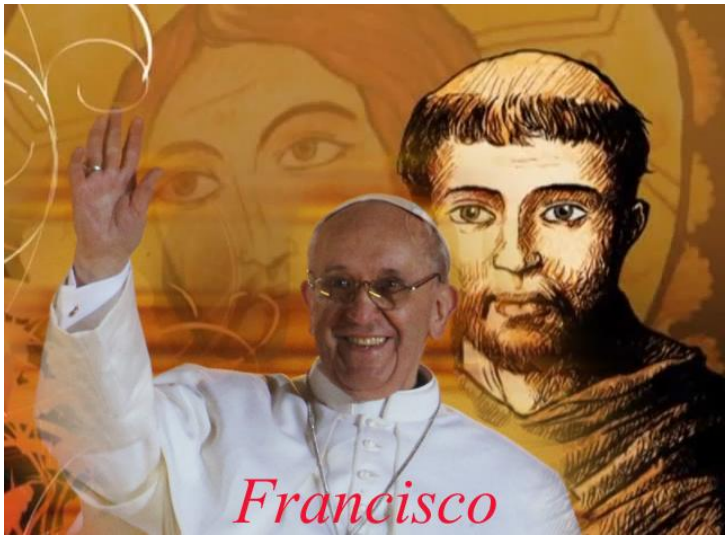

La gràcia no forma part de la consciència, és la quantitat de llum que tenim en l'esperit, no de saviesa ni de raó. També vostè, sense ser-ne gens conscient, podria ser tocat per la gràcia.

¿l Francesc? És grandíssim perquè ho és tot. Un home que vol fer, vol construir, funda un orde amb les seves regles, és itinerant i missioner, és poeta i profeta, és místic, ha experimentat en si mateix el mal i n'ha sortit, estima la naturalesa, els animals, el bri d'herba del prat i els ocells que volen pel cel, però pel damunt de tot això estima les persones, els nens, els vells, les dones. És l' exemple més lluminós d' aquell àgape de que parlàvem.

Francesc volia un orde mendicant i itinerant. Uns missioners que escoltessin, dialoguessin, ajudessin a difondre fe i amor. Sobretot amor. I somiava en una Església pobra que es preocupés dels altres, que rebés ajuda material i la usés per sostenir els altres, sense cap preocupació per ella mateixa. Han passat 800 anys des de llavors i els temps han canviat molt, però l'ideal d'una Església missionera i pobra continua sent més que vàlid. Aquesta és sens dubte l'Església que van predicar Jesús i els seus deixebles.

7. **Una minoria sempre oberta al diàleg. Avui els cristians ens hem convertit en una minoria, fins i tot en els paises de tradició cristiana**. Alguns se'n lamenten i enyoren altres temps. Però jo penso que ser una minoria es pot convertir en una força. Hem de ser una llavor de vida i d'amor i la llavor és una cosa infinitament més petita que la massa deis fruits, de flors i d'arbres que neixen de la llavor.

8. **Els místics.** Una experiència personal. Una religió sense místics és una filosofia. Adoro els místics; també Francesc per molts aspectes de la seva vida ho va ser, però jo no crec tenir aquesta vocació, i, a més, cal posar-se d'acord sobre el significat profund d' aquella paraula. El místic pot despullar-se de l'acció, dels fets, dels objectius i fins de la pastoral missionera i alçar-se fins a trobar la comunió amb les Benaurances. Breus moments que omplen la vida sencera.

Quan el Conclave em va elegir papa, abans d'acceptar vaig demanar de poder-me retirar uns minuts a la sala del costat. El meu cap era completament buit i m'havia entrat una gran ànsia. Per fer-la passar i relaxar-me vaig tancar els ulls i va desaparèixer qualsevol pensament, fins el de refusar d'acceptar el càrrec com permet el procediment i ja no vaig tenir cap ànsia ni emoció. En un cert punt em va envair una gran llum, va durar un instant però em va semblar llarguíssim. Després la llum es va dissipar, em vaig aixecar del reclinatori i em vaig dirigir a la sala on m'esperaven els cardenals i la taula damunt la qual hi havia l'acta d'acceptació. La vaig signar, el cardenal Camarlenc també la va signar i després hi va haver l'anunci al balcó: *"Habemus Papam".*

9. **Una organització no sols vertical, sinó també horitzontal.** La Institució ¿predomina sobre l'Església pobra i missionera? Els fets són el que són i la institució té les seves lleis i la seva força. En aquesta matèria no es fan miracles d'avui a l'endemà: cal el pas del temps. A aquest propòsit li recordo que també Francesc en els seus temps va haver de negociar llargament amb la jerarquia romana i amb el papa per fer reconèixer les regles del seu orde. Al final va obtenir-ne l'aprovació, però amb canvis i compromisos profunds. Jo no sóc certament Francesc d'Assís i no tinc la seva força i la seva santedat. Però sóc el bisbe de Roma i el papa de la catolicitat. Com a primer pas vaig decidir nomenar un grup de vuit cardenals perquè siguin el meu consell. No cortesans, sinó persones sàvies i animades pels meus mateixos sentiments. Aquest és l'inici d'aquella Església que tingui una organització no sols vertical, sinó també horitzontal per la qual tants cristians sospiren. Quan el cardenal Martini en parlava posant l'accent sobre els Concilis i els Sínodes sabia molt bé com era de llarg i difícil el camí a recórrer. Amb prudència, però amb fermesa i tenacitat.

10. **La política i els catòlics.** Quan em vaig referir a la política no em vaig adreçar solament als catòlics, sinó a tots els homes de bona voluntat. Vaig dir que la política és la primera de les activitats civils i que té un camp d' acció propi que no és el de la religió. Les institucions polítiques són laiques per definició. Això ho han dit tots els meus predecessors, almenys de molts anys ençà, encara que amb accents diversos. Jo crec que els catòlics compromesos en la política tenen dintre seu els valors de la religió però també una consciència pròpia i madura per posar-los en pràctica amb respecte, no ultrapassant les regles del joc ni confonent els camps. L'Església no traspassarà mai el límit del seu encàrrec d'expressar i de difondre els seus valors, almenys mentre jo seré aquí sense entrar en el camp de joc que és propi dels polítics. Molt sovint l'Església com a institució ha estat dominada pel temporalisme i molts membres i alts exponents catòlics encara tenen aquesta manera de sentir.

Avui es va imposant pertot un liberalisme salvatge. Personalment penso que l'anomenat liberalisme salvatge no fa més que tornar els forts més forts, els febles més febles i els exclosos més exclosos. Es necessita gran llibertat, cap discriminació, cap demagògia i molt amor. Es necessiten regles de comportament que regulin les relacions socials i posin límits a l'enriquiment excessiu d'alguns i a la pobresa creixent d'altres. I també, si fos necessari, intervencions directes de l'Estat per a corregir les desigualtats més intolerables.

CONSAGRATS PEL DÉU TRINITAT COM A COMUNITAT DE GERMANS

Cridats a ser testimonis del seu amor

Presentació-síntesi de la Carta Pastoral del G. Superior General 2013

G. Jaume Pujol i Bardolet

La Carta Pastoral del G. Superior General del 2013 és introduïda amb un preàmbul molt oportú considerant els nostres temps: *"investits misericordiosament del ministeri apostòlic, no ens desanimem... Perquè no ens prediquem a nosaltres mateixos, sinó a Crist Jesús... i nosaltres només som servidors vostres per amor de Jesús"* (2 Cor 4,1.5).

Aquesta Carta Pastoral fa un recorregut del Testament del Fundador que, possiblement el G. Superior se l'aplica a ell mateix i en els brinda a la nostra reflexió. Tot el contingut té un caire de reflexió profunda sobre el que és l'essència i motor de la vocació i carisma del Germà. Va prenent els diferents consells del Fundador en el seu Testament. Cal fer-hi atenció.

El G. Superior ens recorda els grans esdeveniments de l'any 2013: els 50 anys del Concili Vaticà II, la renúncia coratjosa, humil i sabia de Benet XVI, la vinguda del Papa Francesc molt proper i humà compartint la nostra fragilitat i portant un aire fresc a l'Església i al món, volent *"comprometre'ns en una Església pobre i per als pobres, amb olor d'ovella, tocant la carn de Crist en els que sofreixen",* la trobada de Joves Lasal·lians a Rio de Janeiro amb motiu de la JMJ, el Simposi de Dones Lasal·lianes a USA i Canadà, l'Assemblea de la Missió Educativa Lasal·liana prèvia al proper Capítol General, reflexions sobre l'Associació feta per Germans i Seglars, l'Assemblea internacional de Germans Joves, la trobada de Signum Fidei, etc.

Havent acabat la visita de la RELEM fa esment sobretot de dues coses: *l'atenció esmerada i fraterna als nostres Germans grans* i llur testimoni de vida i *la vitalitat de les nostres obres educatives* responent a situacions concretes de nens pobres i amb dificultat.

1. Consagrats al Déu Trinitat

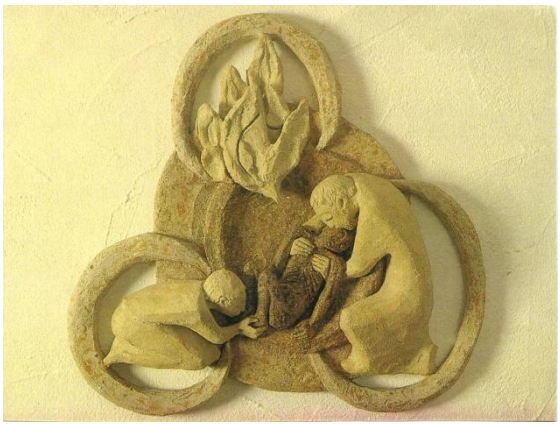

És una insistència de totes les Cartes Pastorals des del 2007. En aquesta, comença per fer unes consideracions pràctiques sobre la nostra consagració a la Trinitat que podria ser ben bé un *«epíleg»* a les 7 Cartes Pastorals anteriors, totes titulades *"els Germans consagrats pel Déu Trinitat".* Pel G. Superior, tota la vida del Germà ha d'estar subordinada a aquesta opció fonamental. Aquesta és la nostra manera de viure la consagració a la Trinitat per a buscar la seva glòria. Ho hem de reflectir en les nostres vides sempre evitant qualsevol actitud narcisista, doncs som fràgils per més que tinguem un gran tresor vocacional. El *«rostre de Déu i el dels nens»,* conjuntament, han de ser per a nosaltres la gran revelació teològica; el rostre de Déu reflectit en el rostre dels pobres i dels petits. I des d'aquesta consideració fa al·lusió al Papa Francesc quan parla del *«misteri de la lluna»:* Crist és el sol i l'Església és la lluna; ni l'Església ni l'Institut tenim llum pròpia, tenim la llum que ens ve del sol, Jesucrist.

"En el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. Amén". Així comença el Testament del Fundador, tres dies abans de morir. La seva mort fou la consumació de la seva consagració a la Santíssima Trinitat, com ho

ha de ser per a cada un de nosaltres, ja que suposa el màxim d'entrega i de total confiança. Ens recorda l'inici de la nostra fórmula de vots. La Trinitat és el fonament i finalitat de la nostra vocació. És per això, diu el G. Superior, que les nostres comunitats haurien de ser icones de la vida trinitària en l'Església i el món, com deia el Fundador: *"A les nostres comunitats s'ha de donar la unió essencial que existeix entre el Pare, el Fill i l'Esperit Sant"* (Med 39,3), tot havent-hi unitat i distinció, com en la Trinitat. Res, per tant, d'espiritualitat individualista i tancada.

2. Jo-Tu-Nosaltres

El Tu de Déu és inseparable del nostre jo fràgil. La relació *«jo-tu»* aboca a un *«nosaltres».* Des d'aquest trinomi dediquem la nostra existència als nens pobres i allunyats de salvació. La Carta de 1714 al Fundador és expressió d'un *«nosaltres dels Germans»,* que significà un prendre consciència i responsabilitat de Cos de la nostra Societat de Germans.

3. L'Església

En el seu Testament, el Fundador ens recomana submissió a l'Església i en les MTR ens demana d'estimar-la i treballar per a ella. La proximitat amb els pobres i el treball dels primers Germans portaren al Fundador a intuir una Església servidora partint del ministeri comunitari. Per vocació laïcal, *«els Germans som ministres de Déu, dispensadors dels seus misteris, ambaixadors de Jesucrist i constructors de l'Església».* Això significa segons el Papa, una Església pobre i per als pobres, una Església que toca la carn de Crist en els que sofreixen, una Església oberta, propera a la gent, acollidora, senzilla, humil, sense ànsies de poder, servidora... una Església que surt al carrer, no solament per ensenyar, sinó també per aprendre, capaç de dialogar... Cal estimant-la com santa i pecadora.

4. Professin molta devoció a Nostre Senyor

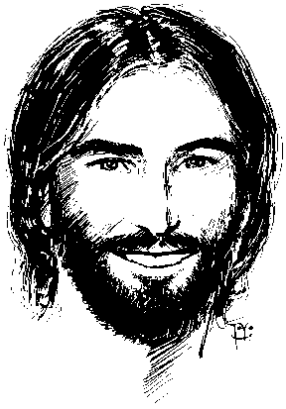

Devoció vol dir amor. L'espiritualitat lasal·liana és fonamentalment cristocèntrica, com ho trobem en el mètode d'Oració Mental, on *els misteris, les virtuts i les màximes* són el fil conductor. També a la Col·lecció se'ns recomana *"d'aficionar-nos fortament al coneixement, amor i imitació de Jesucrist i a la unió amb ell"*. El Papa Francesc diu que *"l'amor de Déu té un nom i un rostre: Jesucrist".*

Segons el G. Superior, el Fundador en el seu Testament ens dóna dos mitjans privilegiats, tot fent-nos una recomanació: *"l'Eucaristia i l'Oració interior. Tinc la impressió que com a Germans hem de fer més gran esforç perquè totes dues ocupin el lloc que han d'ocupar en les nostres vides".*

L'Eucaristia és la recapitulació de tot, d'ella divergeixen i convergeixen totes les línies; significa la unitat de Déu i de l'home, el passat, present i futur. Ens permet escoltar la Paraula de Déu i deixar-nos interpel·lar per ella. La Paraula de Déu, Crist fet Paraula, ens va educant.

L'oració del cor. *"Els Germans d'aquest Institut han d'estimar molt el sant exercici de l'oració... com el primer i principal dels seus exercicis diaris"* (Regla 1718). L'oració, més que centrar-se en teories o tècniques ha de centrar-se en Crist. No n'hi ha prou amb l'oració comunitària hi ha d'haver també l'oració personal de trobada amb Déu. En ambdós casos: tenir Jesús davant dels ulls, tenir-lo en el cor i tenir-lo en les mans.

5. La Mare de Déu

La Carta Pastoral dedica quatre pàgines i mitja a aquest apartat. La Verge Maria ha estat sempre la Reina i Mare de les Escoles Cristianes i la invoquem com Nostra Senyora de l'Estrella i com a principal protectora de la nostra Societat. En el seu Testament, el Fundador ens invita a estimar tendrament a Maria i ell mor resant el *"Maria, Mater gratiae... ampara'ns a l'hora de la mort".*

Maria es la revelació de Déu, l'anticipació escatològica del misteri de la Trinitat, és camí de maduració espiritual i de contemplació, ideal de l'ésser humà, l'esperança del poble, camí privilegiat per a viure la nostra consagració pel "SÍ" total donat a Déu.... és *la icona de la nostra oració.* En Maria la consagració a Déu es tradueix en servei al germà. Hi ha textos explícits del Fundador sobre el particular.

6. Sant Josep, el nostre patró i protector

Un home fort, treballador amb una gran tendresa, segons el Papa, amb la missió de custodiar la integritat dels nens i joves amb discreció, humilitat, silenci, amb atenció constant a Déu i obert als signes del temps, com ens diu el Fundador en la meditació 110,3.

7. Zel i gratuïtat ministerial

Com ens diu el Fundador en el seu Testament, cal viure des de l'esperit de fe que es fa patent en un zel ardent envers els qui els estan confiats per a disposar-los a acollir la salvació revelada en Jesucrist (R 7). L'escola lasal·liana, oberta al món, ha de ser la manifestació del rostre humà de l'Església, on cada membre de la comunitat educativa: directius, educadors, administratius, alumnes, pares, exalumnes... tinguin l'oportunitat de viure com a Poble de Déu. *"Passió per Déu i compassió per la humanitat".* No s'ha de tenir por d'excedir-se en aquest àmbit. El Fundador i primers Germans ens donaren exemple amb el vot heroic.

8. Unió íntima

El Fundador, en el Testament ens demana que *"tinguem unió íntima entre nosaltres",* com la que es dóna en el si de la Trinitat, un Déu que no és sinó amor. Doncs, *"ja que Déu ens ha concedit la gràcia de viure en comunitat, no hi ha res que haguem de demanar-li amb més insistència que aquest unió d'esperit i de cor amb els Germans"* (cf. Med 39,3). En el Congrés de Vida consagrada a Roma el 2004, els religiosos joves tingueren una referència molt explícita a la vida de comunitat, amb insistència en la fraternitat. El G. Superior fa al·lusió quan anant a parlar als Germans d'un Districte se li acostà un Germà dient-li: "Per favor, digui'ls que ens estimem". L'obediència ens fa a tots protagonistes de la recerca de la voluntat de Déu i de fer de l'Evangeli la nostra primera i principal Regla.

Conclusió

En aquesta conclusió de quatre pàgines el G. Superior expressa la seva sensibilitat sobre la nostra dedicació als pobres i més necessitats. Encara que la paraula *«nens»* no és explicitada en el Testament del Fundador, emperò hi és sobreentesa en cada línia; l'Institut va néixer per als nens i joves, especialment per als més pobres i vulnerables i el G. Superior demana: *"Si nosaltres no ho fem qui ho farà?"*. Ens ofereix quatre icones:

"Scampia", l'obra dels Germans a Nàpols en un barri amb seriosos problemes amb la droga. Parla del nen *Genny,* d'un any i mig d'edat, amb una pilota de futbol a les mans. Fa al·lusió a joves voluntaris de San Giuseppe de Merode, disposats a dedicar temps de vacances en favor d'aquests nois i afegeix si no es pot fer més perquè d'altres joves els imitin.

"Carlos i Jimena", germans sobreviscuts en la matança de la seva família a Guatemala. Hi ha una foto entendridora que ha donat la volta al món. Carlos de sis anys camina abraçant a la seva germaneta de tres anys, actuant com a gran i responsable...

"Malala", una nena de 14 anys del Pakistan, tirotejada per defensar el dret de les nenes a estudiar. Diu que *"un llibre i una, ploma poden canviar el món"*. Afegeix que és quelcom après de Mahoma, de Luther King, de Nelson Mandela, de Gandhi, de Mare Teresa. Malala va estar apunt de donar la seva vida en favor de 57 milions de nens i nenes no escolaritzats.

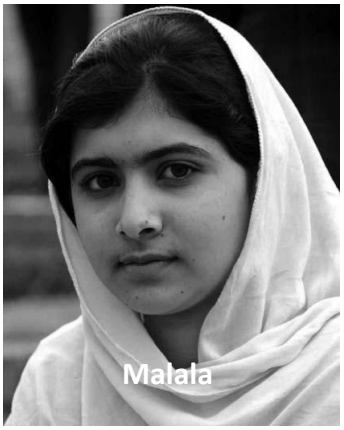

"Un milió de nens han mort a Síria, sense comptar els set mil morts en conflicte armat, segons l'ONU". Són nens arrencats de les seves cases, inclús potser de les seves famílies enfrontats a horrors. No és fàcil imaginar el dany físic, la por, els traumes i els sofriments experimentats per aquests nens i els perills que els aguaiten: treball infantil, matrimonis forçats, tràfic d' òrgans i explotació sexual.

Davant de tot plegat no podem romandre insensibles; aquestes icones i d'altres, han de commoure profundament el nostre cor, diu el G. Superior, i activar la nostra creativitat evangèlica, per a respondre, com volia el Fundador, a les necessitats dels nens i joves allunyats de la salvació. El G. Superior creu que és la millor manera d'aplicar-nos el Testament del Fundador.

NOTA FINAL

En aquesta Carta Pastoral sembla que el G. Superior ha pretès:

- ***Fer una síntesi de les seves 13 anteriors Cartes Pastorals,*** remarcant l'aplicació del sentit de l'*«associació»,* i sobre tot en les 8 últimes en el concepte de *«consagrats al Déu Trinitat»* pel que iniciem la nostra consagració votal, fonament de la nostra vida de Germà.
- **Ens ofereix l'aplicació del *«Testament del Fundador»,*** que ell s'aplica i el presenta a nosaltres potser com a *«testament seu»* després de 14 anys de servei com a Superior General. Constitueix un bon projecte personal, comunitari, districtal i d'Institut pels anys venidors. Molt encertat i amb agraïment.

CRISI DE VOCACIONS RELIGIOSES? ÉS CULPA DEL ZAPPING

P. José Luis Carballo; Secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada
Article publicat a *L'Osservatore Romano*, el 30 d'octubre 2013

Rodríguez Carballo tanca l'article oferint algunes pistes de futur com un profund arrelament per "l'opció pel Déu vivent no es visqui en el tancar-se en un misticisme separat de tot i de tots" o "que hi hagi una decisió clara d'anteposar la qualitat evangèlica de vida al nombre de membres o al manteniment de les obres". Una reflexió per la vida religiosa però que també pot ampliar-se a altres vocacions.

Crisi de les vocacions religioses? És culpa del zapping

José Rodríguez Carballo, secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica

De fa temps es parla de "crisi" en la i de la vida religiosa i consagrada. I per justificar aquest diagnòstic freqüentment es recorre al nombre dels abandons, que aguditza la ja de per si alarmant disminució de vocacions, que copeja un gran nombre d'instituts i que, si continua així, posa seriosament en perill la supervivència d'alguns d'ells. No entro aquí en el debat sobre el caràcter positiu o no de la "crisi" de la qual es parla. És cert, no obstant això, que, tenint en compte el nombre dels abandons i que la majoria d'ells té lloc en edat relativament jove, aquest fenomen és preocupant. D'altra banda, considerant el fet que l'hemorràgia continua i no sembla aturar-se, els abandons són certament símptoma d'una crisi més àmplia en la vida religiosa i consagrada, i la qüestionen, almenys en la forma concreta en què és viscuda.

Per tot això, si bé és cert que no podem deixar-nos obs essionar pel tema –tota obsessió és negativa–, és també cert que enfront del problema no podem "mirar cap a un altre costat" o "amagar el cap sota l'ala". D'altra banda, si bé és cert, també, que són molts els factors socioculturals que influeixen en el fenomen dels abandons, és igualment cert que no són l'única causa i que no podem referir-nos només a ells per tranquil·litzar-nos i per explicar aquest fenomen, fins a veure com "normal" el que no ho és.

No és fàcil conèixer amb precisió el nombre de quants abandonen cada any la vida religiosa i consagrada, també perquè hi ha pràctiques que van a la Congregació per als Instituts de vida consagrada i les Societats de vida apostòlica, d'altres que són portades a la Congregació per al clergat, i d'altres que acaben en la Congregació per a la doctrina de la fe. En tot cas, les xifres de què disposem són consistents, com es pot veure per les dades que ens són ofertes per les primeres dues Congregacions.

El nostre dicasteri, en cinc anys (2008-2012), ha donat 11.805 dispenses: indults per deixar l'institut, decrets de dimissió, secularitzacions ad experimentum i secularitzacions per a incardinar-se en una diòcesi. Es tracta d'una mitjana anual de 2.361 dispenses.

La Congregació per al clergat, en els mateixos anys, ha donat 1.188 dispenses de les obligacions sacerdotals i 130 dispenses de les obligacions del diaconat. Són tots religiosos: això dóna una mitjana anual de 367,6.

Sumant aquestes dades amb els altres, tenim el que segueix: han deixat la vida religiosa 13.123 religiosos o religioses, en 5 anys, amb una mitjana anual de 2.624,6. Això vol dir 2,54 cada 1000 religiosos. A aquests caldria agregar tots els casos tractats per la Congregació per a la doctrina de la fe.

Segons un càlcul aproximat però bastant segur, això vol dir que més de 3.000 religiosos o religioses han deixat cada any la vida consagrada. En el còmput no han estat inserits els membres de les societats de vida apostòlica que han abandonat la seva congregació, ni els de vots temporals. Certament els números no ho són tot, però seria d'ingenus no tenir-los en compte.

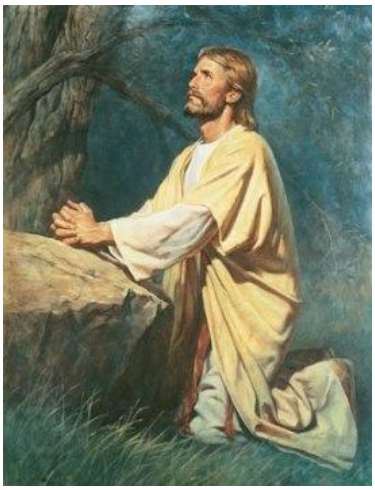

Abans d'indicar algunes de les causes dels abandons, crec que és oportú dir que és gairebé impossible rellevar amb exactitud aquestes causes. El motiu? És molt senzill: no tenim dades totalment fiables. De vegades, una cosa és el que s'escriu, una altra cosa és el que es viu. A més, en molts casos el que diuen els documents, dels quals es disposa al final d'un procediment, no necessàriament coincideix amb la causa real dels abandons. Tanmateix, de la documentació que posseeix el nostre dicasteri es poden identificar les següents causes.

Absència de la vida espiritual –oració personal, oració comunitària, vida sacramental–, que condueix, molts cops, a apuntar exclusivament a les activitats d'apostolat, per poder així continuar endavant o per trobar subterfugis. Molt sovint aquesta falta de vida espiritual desemboca en una profunda crisi de fe, per a molts la veritable i més profunda crisi de la vida religiosa i consagrada i de la mateixa vida de l'Església. Això fa que els vots ja no tinguin sentit –en general, abans de l'abandó hi ha greus i contínues culpes contra ells– i ni tan sols la mateixa vida consagrada. En aquests casos, òbviament, l'abandó és la sortida "normal" més lògica.

Pèrdua del sentit de pertinença a la comunitat, a l'institut i, en alguns casos, a la mateixa Església. A l'origen de molts abandons hi ha una desafecció a la vida comunitària que es manifesta: en la crítica sistemàtica als membres de la pròpia comunitat o de l'institut, particularment a l'autoritat, que produeix una gran insatisfacció; en l'escassa participació als moments comunitaris o a les iniciatives de la comunitat, a causa d'una falta d'equilibri entre les exigències de la vida comunitària i les exigències de l'individu i de l'apostolat que duu a terme; a buscar fora el que no es troba a casa…

Els problemes més comuns en la vida fraterna en comunitat, segons la documentació a la nostra disposició, són: problemes de relació interpersonal, incomprensions, falta de diàleg i d'autèntica comunicació, incapacitat psíquica de viure les exigències de vida fraterna en comunitat, incapacitat de resoldre els conflictes…

Pel que fa a la pèrdua de sentit de pertinença a l'Església, de vegades és donada per la falta de veritable comunió amb ella i es manifesta, entre d'altres coses, en el no com partir l'ensenyament de l'Església sobre temes específics com el sacerdoci a les dones i la moral sexual.

Tot això acaba amb la pèrdua del sentit de pertinença a la institució, anomeni's comunitat local, institut religiosa o Església, que és considerada només en tant que pot servir els propis interessos: per exemple, la casa religiosa, molts cops, és considerada com "hotel" o una simple "residència". La falta de sentit de pertinença porta, sovint, també a abandonar físicament la comunitat, sense cap permís.

Sempre m'ha impressionat veure religiosos que abandonen la vida religiosa o consagrada amb tota naturalitat, fins i tot després de molts anys, sense que això suposi cap drama. És clar que no deixen res, perquè el seu cor estava en una altra part.

Problemes afectius. Aquí la problemàtica és molt àmplia: va des de l'enamorament, que es conclou amb el matrimoni, a la violació del vot de castedat, ja sigui amb repetits actes d'homosexualitat –més en els homes, però igualment present, més que no pas es pensa, entre les dones–, ja sigui amb relacions heterosexuals, més o menys freqüents. Altres vegades els problemes afectius tenen una clara repercussió en la vida en comunitat, perquè concerneixen el món de les relacions, provocant continus conflictes que acaben per fer que no es pugui viure la vida de comunitat. Finalment, els problemes afectius poden ser tals que s'arribi a la convicció de no poder viure la castedat i es decideix, també per motius de coherència, abandonar la vida consagrada.

Quan es tracta d'identificar les causes o de proposar orientacions, **penso que és necessari fer una radiografia,** encara que breu i limitada, de la societat de la qual provenen els nostres joves, els joves que es dirigeixen a nosaltres, així com les fraternitats que els acullen.

La primera cosa evident a tots és que estem en un món en profunda transformació. Es tracta d'un canvi que comporta el pas de la modernitat a la postmodernitat. Vivim en un temps caracteritzat per canvis culturals imprevisibles: noves cultures i subcultures, nous símbols, nous estils de vida i nous valors. Tot ocorre a una velocitat vertiginosa.

Les certeses i els esquemes interpretatius globals i totalitzants que caracteritzaven l'era moderna han deixat lloc a la complexitat, a la pluralitat, a la contraposició de models de vida i a comportaments ètics que s'han barrejat entre ells d'una manera desordenada i contradictòria: són totes característiques de l'era moderna.

Mentre en la modernitat existia la plausibilitat d'un projecte global, d'una idea matriu, d'un "nord" com a far de comportament, el moment actual està caracteritzat per la incertesa, pel dubte, pel replegar-se en allò quotidià i en allò emocional. Així es torna difícil distingir allò que és essencial del que és secundari i accidental.

Això produeix en molts: *desorientació* enfront d'una realitat que es presenta de tal manera complexa que no es pot percebre; *incertesa* a causa de la falta de certeses sobre les quals ancorar la pròpia vida; *inseguretat* per la falta de referències segures. Tot s'uneix a una *gran desil·lusió* enfront de les preguntes existencials, considerades inútils, ja que tot és possible i el que avui és, demà deixa de ser.

El nostre temps és també un temps de mercat. Tot és mesurat i valorat segons la utilitat i la rendibilitat, també les persones. Aquestes, en termes de mercat, valen el que produeixen i valen en tant que són útils. El seu valor oscil·la, per tant, basant-se en la demanda. Aquesta concepció mercantilista de la persona arriba a *privilegiar el fer, la utilitat, i fins i tot l'aparença sobre l'ésser.*

Vivim, també, en un temps que podem definir el temps del *zapping*. *Zapping*, literalment, vol dir: passar d'un canal a un altre, servint-se del control remot, sense aturar-se en cap. *Simbòlicament, zapping significa no assumir compromisos a llarg termini, passar d'un experiment a un altre, sense fer cap experiència que marqui la vida.* En un món on tot està facilitat, no hi ha lloc per al sacrifici, ni per a la renúncia, ni per a altres valors semblants. En canvi, aquests estan presents en l'opció vocacional que exigeix, per tant, anar contracorrent, com és la vocació a la vida consagrada.

Finalment, és necessari assenyalar també que en el món en què vivim, i en estreta connexió amb el que hem anomenat "mentalitat de mercat", **hi ha el domini del neoindividualisme i la cultura del subjectivisme.** L'individu és la mesura de tot i tot és vist, mesurat i valorat en funció de si mateix i de l'autorrealització. En un món així, en el qual cadascú se sent únic per excel·lència, sovint no hi ha una comunicació profunda. L'home actual parla molt, aparentment és un gran comunicador, però en realitat no aconsegueix comunicar en profunditat i, en conseqüència, no aconseguir trobar-se amb l'altre.

Com a conclusió de la nostra reflexió ens plantegem la pregunta: en una societat com la nostra, ¿és possible romans fidels a una opció de vida que està cridada a ser definitiva i irrevocable?

La resposta em sembla senzilla si tenim en compte tants consagrats que viuen joiosament la fidelitat als compromisos assumits en la seva professió. De totes maneres, per prevenir els abandons, sense la il·lusió de poder evitar-los totalment, crec necessari el que segueix.

Que la vida consagrada i religiosa posi al centre una renova da experiència del Déu u i tri i consideri aquesta experiència com la seva estructura fonamental. Allò essencial de la vida consagrada i religiosa és *quaerere Deum*, cercar Déu, viure en Déu.

Que l'opció pel Déu vivent (cf. Jn 20,17) no es visqui en el tancar-se en un misticisme separat de tot i de tots, sinó que porti els consagrats a participar en el dinamisme trinitari *ad intra* i *ad extra*. La participació en el dinamisme trinitari *ad intra* suposa relació de comunió amb els altres i comporta el do de si mateix als altres. D'altra banda, viure el dinamisme trinitari *ad extra* implica viure críticament i profèticament al si de la societat.

Que hi hagi una decisió clara d'anteposar la qualitat evangèlica de vida al nombre de membres o al manteniment de les obres.

Que en la cura pastoral de les vocacions es presenti la vida consagrada i religiosa en tota la seva radicalitat evangèlica i es faci un discerniment d'acord amb les esmentades exigències.

Que durant la formació inicial s'asseguri un acompanyament personalitzat i no es facin "descomptes" en les exigències d'una vida consagrada que sigui evangèlicament significativa.

Que entre la pastoral vocacional, formació inicial i permanent, hi hagi continuïtat i coherència.

Que durant els primers anys de professió solemne s'asseguri un adequat acompanyament personalitzat.

Un bell proverbi oriental diu: "L'ull veu només la sorra, però el cor il·luminat pot entreveure el final del desert i la terra fèrtil". Mirem amb el cor. Potser podrem veure allò que altres no veuen.

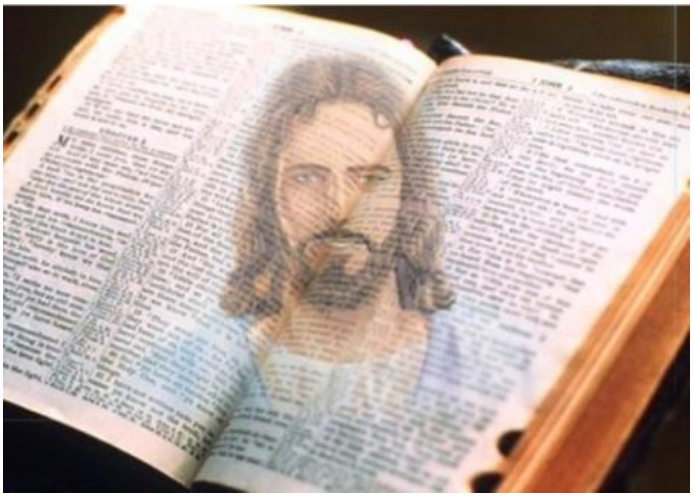

Abnegats en la fe fins a la mort

G. Joan Carles Vàzquez Garcia

Un home mor en mi,
sempre que un home mor
en algun lloc del món
assassinat per l'odi.

Jaume ARNELLA

En la història del segle XX són tan grans els extrems, que l'espai de la mitjania, aquell en què transcorre la vida anònima del comú de la gent, passa gairebé desapercebut en la crònica del segle. En la història desmesurada del segle XX no hi ha espai per al viure en la seva expressió més humil i més essencial: viure i sentir-se part d'un paisatge proper, a voltes íntim, sempre conegut; viure envoltat dels éssers familiars, dels veïns, tan iguals a un mateix; treballar i collir els fruits del treball, cansar-se i reposar, estimar i veure créixer els fills, o lliurar-se a un projecte il·lusionant; morir al cap dels anys i rebre l'homenatge dels propis i el silenci respectuós dels estranys; escoltar el brogit de les fulles als arbres, sentir a la pell l'oreig o la fredor de la pluja; sentir el cel estelat damunt el cap i, sota els peus, la terra fecunda que espera la llavor i l'agraeix amb brots nous.

La vida, aquest regal de benaurança que troba la seva expressió més feliç, la més fecunda, en el goig de la simplicitat, els va ser arrabassada a milions d'homes i dones de totes les edats, als infants, als nadons.

El segle XX va viure les guerres més monstruoses, les més desmesurades i cruels que ha viscut la humanitat. Tant se val on mirem: de guerres n'hi ha hagut sempre, i n'hi ha hagut de molt cruels. Però no en trobareu cap de comparable a les que s'han viscut de cap a cap del segle XX i sense treva.

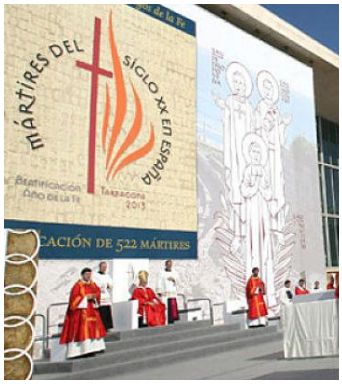

I tampoc no trobareu cap segle en què s'hagi avançat tant en tots els camps –de la societat, de la cultura, de la ciència i la tècnica– i en tot allò necessari per millorar la vida i la dignitat de les persones, la seva llibertat, els seus drets, les seves aspiracions més nobles. No hi ha cap segle en què s'hagin obert tants camins, tantes possibilitats per a tots els homes i per a tots els pobles.

Però, malgrat això, el segle XX va esclatar la follia, totes les follies acumulades al llarg dels segles. Totes les injustícies, tots els prejudicis, totes les incomprensions, tot l'obscurantisme, tots els odis i totes les ires van esclatar a l'uníson, i el món es va rabejar en un mar de sang: els uns contra els altres, els que eren amics, veïns, col·laboradors, germans. Aquells que havien conviscut, que havien compartit temps i espai es van enfrontar amb un odi inusitat a causa de la raça, dels privilegis, dels drets, del poder, de la possessió i el treball de la terra, de l'opinió, dels ideals i dels credos, de la fe... Mai no s'havia vessat tanta sang. Mai no hi havia hagut tantes víctimes ni tampoc tants i tants i tants botxins.

Darrere dels executors, que escampaven la mort arreu del món –també a Europa, també a Espanya– hi havia el verí dels qui escampaven l'odi, els qui donaven arguments a tots els odis, els pervertidors.

Els qui avui, sobrevivents, ens mirem aquella onada de destrucció apocalíptica, encara perplexos, no podem deixar d'honorar la memòria dels morts i de tots els qui, en aquell moment, els van plorar i es van haver de resignar a viure plorant la seva absència.

Nosaltres cristians, Església de Crist, compromesos amb la caritat, homenatgem la memòria dels qui moriren víctimes de l'odi, i ens imposem l'esforç de perdonar els botxins; però no transigim –no ens ho podem permetre– amb les causes que desfermaren la bogeria que va amarar de sang la nostra terra, el nostre país, tot Europa i tantes parts d'arreu del món.

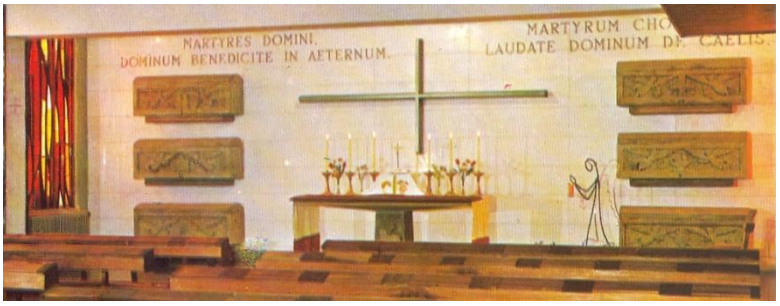

Hi va haver qui parlà, queixant-se, del "silenci de Déu". Com pot un Déu amorós permetre tantes malvestats? Com pot desemparar fins a aquests extrems les seves criatures?

En el fragor de la guerra, amb els cors negats en l'odi i en la por, es fa difícil de sentir la veu, la crida de Déu; el plor, el sofriment, la compassió de Déu. I tanmateix probablement es podrien comptar per milions les víctimes que van adreçar a Déu el seu darrer pensament, a un Déu que en aquell instant de mort s'encarnava en tots i cadascun dels éssers que havien estimat i a qui adreçaven el darrer pensament.

Déu, ens ho diu la nostra fe, no és pas indiferent al sofriment dels homes, ans al contrari: el va voler fer seu, per redimir-lo. En la creu de Crist es concentra tot el mal del món, en la sang de Crist hi ha tota la sang del món, en el sofriment de Crist hi ha tota la sofrença del món. I en els homes i les dones del món creix la llavor de la sofrença de Crist, que redimeix el món i el deslliura del mal.

Déu plora en cada home, en cada dona, en cada criatura que plora. Déu parla en cadascuna de les seves criatures.

Aquest mes d'octubre, l'Església ha beatificat els qui, en els anys més convulsos de la història d'Espanya, van perdre la vida per preservar la seva fe. Amb aquest gest ha retut homenatge a tots els qui van caure víctimes de l'odi, de tots els odis, i ho ha fet reconeixent la dignitat, la santedat del seu sofriment. En aquella explosió d'odi, van morir moltes persones per la seva condició de religiosos: assassinats, escarnits i humiliats per raó de la seva fe. Entre aquests hi va haver 39 Germans de La Salle de Catalunya, 35 d'altres indrets; en total, 153 Germans van ser sacrificats per l'odi. Tots ells compartien la fe en Crist i el compromís de lliurar-se al ministeri de l'educació: volien un món millor, més culte, més digne, més respectuós, més fratern. Volien escampar la *bona notícia* de Déu. I, abnegats fins a la mort en el seguiment de Crist, van carregar també la seva creu, l'instrument del martiri en què s'immola el Just per tot el mal del món. Amb la seva mort van fer-se partícips de la mort de Crist i així van participar en l'obra de la redempció.

Per això l'Església els ha incorporat al memorando de la fe inscrivint-ne els noms entre els *beats*, els *feliços de Déu*, els qui es complau en en la presència de Déu.

En la seva mort, units al martiri de Jesus, hi ha totes les morts, en la seva sang vessada hi ha tota la sang, en l'oprobi rebut i en la injustícia de què van ser víctimes hi ha tots els oprobis i totes les injustícies d'aquell segle convuls d'on venim.

I la sang vessada ens obliga, és un riu que rega i vivifica les nostres conviccions, i entre aquestes, la més profunda, aquella amb què tots –cristians i creients de tots els credos, homes i dones de bona voluntat, de totes les races, de tots els pobles, de totes les conviccions i de totes les idees– hi tenim un compromís irrenunciable, una convicció amb la qual ens hem de sentir compromesos amb una fermesa i una sinceritat extraordinàries: mai més, mai més...

Mai més!

CENTRES ON HAN ESTAT ELS BEATS GERMANS MÀRTIRS CORRESPONENT AL LLAVORS DISTRICTE DE BARCELONA

Notes:
* Els noms subratllats corresponen amb l'última Comunitat d'estada.
Sense subratllar corresponen amb les comunitats per on han passat.
* Les paraules en cursiva signifiquen el lloc de naixement.
* Cada centre pot trobar les fotos; en tot cas podeu demanar al G. Josep M. Pons com localitzar-les.
* Es prega d'avisar en cas de trobar-hi algun error.

GG. Josep M. Pons i Jaume Pujol

AGRAMUNT (1): Jacob Samuel (J. Henri Chamayou Auclès; Paulinet).

L'ALCORA (4): **Lluís Albert** (Ildefons Alberto Flos – *Benicarló)*.

Adolfo Mariano (Mariano Anel Andreu; Josa). Raimon Eloy (Narcís Serra Rovira; Quart). Anastasio Lucas (Lucas Martín Puente – Castroceniza).

ARENYS DE MAR (3): Crisòstom (Josep Llorach Bretó; Benicarló). Agapi (Josep Lluís Carrera Comas; Santa Coloma de Farners), Onofre (Salvi Tolosa Alsina; Cassà de la Selva).

BARCELONA - CASA PROVINCIAL – BRUÑO (5): **Lleonard Josep** (Josep M. Aragonès Mateu; *Tarragona)*. **Crisòstom** (Josep Llorach Bretó; *Benicarló)*. **Cirilo Pedro** (Cecilio Manrique Arnáiz (*Monasterio Rodilla)*. **Cándido Alberto** (José Ruiz de la Torre; *Fresno)*. **Gilbert de Jesús** (Josep Boschdemont Mitjavila – *Cassà de la Selva*).

BARCELONA – BONANOVA (34): **Dionís Lluís** (Mateu Molinos Coloma; *Forcall)*, **Gaietà Josep** (Ramon Palos Gascon; *Forcall)*. **Celestino Antonio** (Ismael Barrio Marquilla; *Piedrahita)*, **Benito Clemente** (Félix España Ortiz; *Pancorbo)*, **Adolfo Mariano** (Mariano Anel Andreu; *Josa)*, **Onofre** (Salvi Tolosa Alsina; *Cassà de la Selva)*. **Florencio Martín** (Álvaro Ibáñez Lázaro; *Godos)*. **Ambrosio León** (Pedro Lorente Vicente; *Ojos Negros)*, **Lambert Carles** (Jaume Mases Bascompte; *Agramunt)*. **Honorato Andrés** (Andrés Zorraquino Herrero*)*. **Albert Joaquim** (Albert Linares de la Pinta - *Xest)*.

Crisòstom (Josep Llorach Bretó; *Benicarló),* **Agapi** (Josep Lluís Carrera Comas; *Santa Coloma de Farners).* **Adolf Jaume** (Antoni Serra Hortal; *Banyoles).* **Honest Maria** (Francesc Pujol Espinalt; *Santpedor).* **Raimon Eloi** (Narcís Serra Rovira; *Banyoles).* **Valerià Lluís** (Nicolau Alberich Lluch; *Benicarló).* **Ildefons Lluís** (Josep Casas Lluch). **Gilbert de Jesús** (Josep Boschdemont Mitjavila – *Cassà de la Selva*). **Antonio Gil** (Antonio Gil Montforte – *Mosqueruela).* **Elm Miquel** (Pere Sisterna Torrent – *Llagostera).* **Eladio Vicente** (Cesáreo España Ortiz – *Pancorbo).* **Elies Paulí** (Xavier Àngel Pradas Vidal – *Culla).* **Daniel Antonino** (Nicolás Rueda Barriocanal – *Quintanavides).* **Rafael José** (Patrici Gellida Llorach – *Benicarló).* **Faust Lluís** (Josep Maria Tolaguera Oliva – *L'Escala).* **Alfeo Bernabé** (Bernabé Núñez Alonso – *Santa María del Invierno).* **Alejandro Antonio** (Alejandro Arraya Caballero – *Monasterio de Rodilla).* **Augusto María** (Arsenio Merino Miguel – *San Cebrián de Mudá).* **Félix Adriano** (Francisco Vicente Edo – *Mosqueruela).* **Jenaro** (Mariano Navarro Blasco – *Tortajada).* **Nicolás Adriano** (Juan Antonio Pérez Rodrigo – *Retascón).* **Claudio José** (Manuel Mateo Calvo – *Aliaga).* **Climent Adolf** (Joan Climent Vea Balaguer – *La Jana).*

BARCELONA – COMTAL (25): **Indalecio María** (Marcos Morón Casas; *Noguera).* **Llorenç Gabriel** (Josep Figuera Rey; *La Pobla de Segur).* **Miquel de Jesús** (Jaume Puigferrer Mora; *Manlleu).* **Valerià Lluís** (Nicolau Alberich Lluch; *Benicarló).* **Indalecio de María** (Marcos Morón Casas; *Noguera).* **Benet Joan** (Joan Baptista Urgell Coma – *Vilalba dels Arcs).* **Justí Gabriel** (Gabriel Albiol Plou - *Peníscola).* **Exuperi** (Miquel Alberto Flos - *Benicarló*).

Cándido Alberto (José Ruiz de la Torre; *Fresno).* **Leònides** (Francesc Colom González; *Santa Magdalena de Polpís).* **Agapi** (Josep Lluís Carrera Comas: *Santa Coloma de Farners).* **Adolf Jaume** (Antoni Serra Hortal; *Banyoles).* **Honest Maria** (Francesc Pujol Espinalt; *Santpedor).* **Valerià Onofre** (Salvi Tolosa Alsina; *Cassà de la Selva).* **Olegari Àngel** (Eudald Rodas Saurina; *Santa Coloma de Farners).* **Ildefons Lluís** (Josep Casas Lluch; *Santpedor)*. **Elías Julián** (Julián Torrijo Sánchez – Terol). **Lluís Albert** (Ildefons Alberto Flos – *Benicarló).* **Benilde Josep** (Francesc Casademunt Ribas – *Llofriu).* **Daniel Antonino** (Nicolás Rueda Barriocanal – *Quintanavides).* **Arnold Ciril** (Joan Font Taulat – *Viladamat).* **Alejandro Antonio** (Alejandro Arraya Caballero – *Monasterio de Rodilla).* **Andrés Sergio** (Andrés Pradas Lahoz – *La Hoz de la Vieja).* **Ángel Amado** (Maximiano Fierro Pérez – *Alfamén).* **Buenaventura Pío** (Pío Ruiz de la Torre – *Fresno de Rodilla).*

BARCELONA – BARCELONETA (7): **Indalecio María** (Marcos Morón Casas; *Noguera).* **Florencio Martín** (Álvaro Ibáñez Lázaro; *Godos).* **Lluís Albert** (Ildefons Alberto Flos – *Benicarló).* **Hug Bernabé** (Francesc Trullén Gilisbarts – *Roquetes).* **Agapit Modest** (Modest Pamplona Falguera – *Berga).* **Rafael Josep** (Patrici Gellida Llorach – *Benicarló).* **Anastasio Lucas** (Lucas Martín Puente – *Castroceniza).*

BARCELONA – GRÀCIA (8): **Lleonard Josep** (Josep Maria Aragonès Mateu; *Tarragona).* **Victori** (Martí Anglès Oliveras; *Sentmenat).* **Honorato Andrés** (Andrés Zorraquino Herrero – *Terol).* **Exuperi** (Miquel Alberto Flos - *Benicarló*). **Hug Bernabé** (Francesc Trullén Gilisbarts – *Roquetes).* **Anselm Fèlix** (Modest Godo Buscató – *La Selva de Mar).* **Arnold Ciril** (Joan Font Taulat – *Viladamat).* **Climent Adolf** (Joan Climent Vea Balaguer – *La Jana).*

BARCELONA - JOSEPETS (6): **Vicente Justino** (Vicente Fernández Castrillo; *Piedrahita de Muñó),* **Emeri Josep** (Josep Plana Rebugent; *La Cellera),* **Louis-de-Jésus** (Joseph-Louis Marcou Pecalvel; *Peyrégoux),* **Eusebio Andrés** (Eusebio Roldán Vielva; *Nava de Santullán),* **Ildefons Lluís** (Josep Casas Lluch; *Santpedor),* **Vicente Justino** (Vicente Fernández Castrillo; *Piedrahita de Muñó).*

BARCELONA – EL CARME (9): **Eliseu Vicenç** (Vicenç Alberich Lluch; *Benicarló).* **Alexandre Joan** (Fermí Gellida Cornelles - *Benicarló).*

Cirilo Pedro (Cecilio Manrique Arnáiz; *Monasterio Rodilla).* **Agapi** (Josep Lluís Carrera Comas; *Santa Coloma de Farners).* **Francesc Magí** (Antoni Tost Llaberia; *Mont-roig del Camp),* **Elías Julián** (Julián Torrijo Sánchez – Terol). **Hug Bernabé** (Francesc Trullén Gilisbarts – *Roquetes).* **Daniel Antonino** (Nicolás Rueda Barriocanal – *Quintanavides).* **Faust Lluís** (Josep Maria Tolaguera Oliva – *L'Escala).*

BARCELONA - SANTA MADRONA (11): **Crisòstom** (Josep Llorach Bretó; *Benicarló).* **Adolfo Mariano** (Mariano Anel Andreu; *Josa).* **Lluís Albert** (Ildefons Alberto Flos – *Benicarló).* **Exuperi** (Miquel Alberto Flos - *Benicarló*). **Hug Bernabé** (Francesc Trullén Gilisbarts – *Roquetes).* **Daniel Antonino** (Nicolás Rueda Barriocanal – *Quintanavides).* **Rafael Josep** (Patrici Gellida Llorach – *Benicarló).* **Arístides Marcos** (Pedro José Cano Cebrián – *Villalba de los Morales).* **Félix Adriano** (Francisco Vicente Edo – *Mosqueruela).* **Climent Adolf** (Joan Climent Vea Balaguer – *La Jana).*

BARCELONA - LES CORTS (5): **Leònides** (Francesc Colom González; *Santa Magdalena de Polpís).* **Onofre** (Salvi Tolosa Alsina; *Cassà de la Selva).* **Lluís Albert** (Ildefons Alberto Flos – *Benicarló).* **Daniel Antonino** (Nicolás Rueda Barriocanal – *Quintanavides).* **Mario Félix** (Monuel José de Sousa de Sousa – *Bouro de Amares Portugal)*.

BARECELONA - HORTA (6): **Ildefons Lluís** (Josep Casas Lluch; *Santpedor).*

Josep Benet (Josep Mas Pujolràs; *Mieres).* **Mariano León** (Santos López Martínez; *Viñambres).* **Edmond Àngel** (Pere Massó Llagosera; *Sant Joan les Fonts).* **Louis-de-Jésus** (Joseph-Louis Marcou Pecalvel; *Peyrégoux).* **Eusebio Andrés** (Eusebio Roldán Vielva; *Nava de Santullán).*

BENICARLÓ (8): **Benito Clemente** (Félix España Ortiz; *Pancorbo).* **Victori** (Martí Anglès Oliveras; *Sentmenat).* **Gilbert de Jesús** (Josep Boschdemont Mitjavila – *Cassà de la Selva*). **Elm Miquel** (Pere Sisterna Torrent – *Llagostera).* **Hug Bernabé** (Francesc Trullén Gilisbarts – *Roquetes).* **Arístides Marcos** (Pedro José Cano Cebrián – *Villalba de los Morales).* **Andrés Sergio** (Andrés Pradas Lahoz – *La Hoz de la Vieja).* **Climent Adolf** (Joan Climent Vea Balaguer – *La Jana).*

BERGA (9): **Florencio Miguel** (Ruperto García Arce; *Carcedo).*

Lleonard Josep (Josep Maria Aragonès Mateu; *Tarragona).* **Fèlix Josep** (Josep Trilla Lastra; *Lleida).* **Agapi** (Josep Lluís Carrera Comas; *Santa Coloma).* **Adolf Jaume** (Antoni Serra Hortal; *Banyoles).* **Albert Joaquim** (Albert Linares de la Pinta - *Xest).* **Agapit Modest** (Modest Pamplona Falguera – *Berga).* **Daniel Antonino** (Nicolás Rueda Barriocanal – *Quintanavides).* **Faust Lluís** (Josep Maria Tolaguera Oliva – *L'Escala).*

CALAF (4): **Sant Jaume Hilari** (Manuel Barbal Cosan – *Enviny).* **Llorenç Gabriel** (Josep Figuera Rey; *La Pobla de Segur).* **Jaume Bertí** (Antoni Jaume Secases; *Alàs).* **Elías Julián** (Julián Torrijo Sánchez – Terol).

CALONGE (1): **Leònides** (Francesc Colom González; *Santa Magdalena de Polpís).*

CAMBRILS – SANT JOSEP (SDA. FAMÍLIA (11): **Sant Jaume Hilari** (Manuel Barbal Cosan – *Enviny).* **Elías Julián** (Julián Torrijo Sánchez – Terol). **Benilde Josep** (Francesc Casademunt Ribas – *Llofriu).* **Antonio Gil** (Antonio Gil Montforte – *Mosqueruela).* **Elm Miquel** (Pere Sisterna Torrent – *Llagostera).* **Hug Bernabé** (Francesc Trullén Gilisbarts – *Roquetes).* **Lleonci Joaquim** (Joaquim Pallerola Feu – *La Seu d'Urgell*).

Cirilo Pedro (Cecilio Manrique Arnáiz; *Monasterio Rodilla).* **Rafael Josep** (Patrici Gellida Llorach – *Benicarló).* **Augusto María** (Arsenio Merino Miguel – *San Cebrián de Mudá).*

CAMBRILS – Noviciat (6): **Bertrán Francisco** (Francisco Lahoz Moliner – *Terol).* **Eladio Vicente** (Cesáreo España Ortiz – *Pancorbo).*

Lluís Albert (Ildefons Alberto Flos – *Benicarló).* **Elies Paulí** (Xavier Àngel Pradas Vidal – *Culla).* **Daniel Antonino** (Nicolás Rueda Barriocanal – *Quintanavides).* **Claudio José** (Manuel Mateo Calvo – *Aliaga).*

CAMBRILS – Escolasticat (7): **Elies Paulí** (Xavier Àngel Pradas Vidal – *Culla).* **Magí Pere** (Xavier Salla Saltó – *Els Omells de Na Gaia).*

Crisòstom (Josep Llorach Bretó; *Benicarló).* **Valerià Lluís** (Nicolau Alberich Lluch; *Benicarló).* **Lluís Albert** (Ildefons Alberto Flos – *Benicarló).* **Gilbert de Jesús** (Josep Boschdemont Mitjavila – *Cassà de la Selva*). **Nicolás Adriano** (Juan Antonio Pérez Rodrigo – *Retascón).*

CAMBRILS – Noviciat Menor (6): **Agapit Modest** (Modest Pamplona Falguera – *Berga).*

Bertrán Francisco (Francisco Lahoz Moliner – *Terol).* **Eladio Vicente** (Cesáreo España Ortiz – *Pancorbo).* **Daniel Antonino** (Nicolás Rueda Barriocanal – *Quintanavides).* **Fulbert Jaume** (Jaume Jardí Vernet – *Vandellòs).* **Arnold Ciril** (Joan Font Taulat – *Viladamat).*

CAMBRILS – SAGRAT COR (20): **Anselm Fèlix** (Modest Godo Buscató – *La Selva de Mar)*. **Daniel Antonino** (Nicolás Rueda Barriocanal – *Quintanavides)*. **Jacint Jordi** (Josep Camprubí Corrubí – *Palmerola)*.

Elías Julián (Julián Torrijo Sánchez; *Torrijo del Campo).* **Fulbert Jaume** (Jaume Jardí Vernet – *Vandellòs).* **Arnold Ciril** (Joan Font Taulat – *Viladamat).* **Gilbert de Jesús** (Josep Boschdemont Mitjavila – *Cassà de la Selva*). **Alexandre Joan** (Fermí Gellida Cornelles - *Benicarló)*. **Benilde Josep** (Francesc Casademunt Ribas – *Llofriu).* **Antonio Gil** (Antonio Gil Montforte – *Mosqueruela).* **Elm Miquel** (Pere Sisterna Torrent – *Llagostera).* **Lleonci Joaquim** (Joaquim Pallerola Feu – *La Seu d'Urgell*). **Rafael Josep** (Patrici Gellida Llorach – *Benicarló).* **Alfeo Bernabé** (Bernabé Núñez Alonso – *Santa María del Invierno).* **Anastasio Lucas** (Lucas Martín Puente – *Castroceniza).* **Marciano Pascual** (Pascual Escuín Ferrer – *La Hoz de la Vieja).* **Honorio Sebastián** (Sebastián Obeso Alario – *Añoza).* **Jenaro** (Mariano Navarro Blasco – *Tortajada).* **Ángel Amado** (Maximiano Fierro Pérez – *Alfamén).* **Claudio José** (Manuel Mateo Calvo – *Aliaga).*

CASSÀ DE LA SELVA(2): **Leònides** (Francesc Colom González; *Santa Magdalena de Polpís).* **Exuperi** (Miquel Alberto Flos - *Benicarló*).

CALONGE (3): **Leònides** (Francesc Colom González – Santa Magdalena de Polpís). **Rafael Josep** (Patrici Gellida Llorach – *Benicarló).* **Alexandre Joan** (Fermí Gellida Cornelles - *Benicarló)*.

FIGUERES (1): **Eusebio Andrés** (Eusebio Roldán Vielva; *Nava de Santullán).*

FORTIANELL (3): **Esiqui Josep** (Baldomer Margenat Puigmitjà; *Salt)*.

Vicente Justino (Vicente Fernández Castrillo; *Piedrahita de Muñó).* **Benilde Josep** (Francesc Casademunt Ribas – *Llofriu).*

GIRONA (4): **Emeri Josep** (Josep Plana Rebugent; *La Cellera)*. **Hugo Julián** (Julián Delgado Díez; *Villarodrigo)*.

Eusebio Andrés (Eusebio Roldán Vielva; *Nava de Santullán),* **Ildefons Lluís** (Josep Casas Lluch; *Santpedor).*

GRANOLLERS (4): **Benet Josep** (Josep Verdalet Compte; *Capçanes).* **Eusebio Andrés** (Eusebio Roldán Vielva; *Nava de Santullán).* **Edmond Àngel** (Pere Massó Llagostera; *Sant Joan les Fonts).* **Louis-de-Jésus** (Joseph-Louis Marcou Pecalvel; *Peyrégoux).*

GUISSONA (1): **Jacob Samuel** (J. Henri Chamayou Auclès; *Paulinet).*

ELS HOSTALETS DE LLERS (1): **Eusebio Andrés** (Eusebio Roldán Vielva; *Nava de Santullán).*

LA SEU D'URGELL (2): **Jacob Samuel** (J. Henri Chamayou Auclès; *Paulinet)*.

León Justino (Francisco del Valle Villar; *Grañón).*

LLAGOSTERA (1): **Benilde Josep** (Francesc Casademunt Ribas – *Llofriu).*

MANLLEU (24): ***Adolf Jaume*** (Antoni Serra Hortal; Banyoles). **Victori** (Martí Anglès Oliveras; *Sentmenat)*. **Fulbert Jaume** (Jaume Jardí Venet – *Vandellòs)*.

Crisòstom (Josep Llorach Bretó – *Benicarló).* **Leònides** (Francesc Colom González; *Santa Magdalena de Polpís).* ***Florencio Miguel*** *(Ruperto García Arce; Carcedo).* **Honest Maria** (Francesc Pujol Espinalt; *Santpedor).* **Onofre** (Salvi Tolosa Alsina; *Cassà de la Selva).* **Elías Julián** (Julián Torrijo Sánchez – Terol). **Anselm Fèlix** (Modest Godo Buscató – *La*

Selva de Mar). **Daniel Antonino** (Nicolás Rueda Barriocanal – *Quintanavides).* **Gilbert de Jesús** (Josep Boschdemont Mitjavila – *Cassà de la Selva*). **Benilde Josep** (Francesc Casademunt Ribas – *Llofriu).* **Hug Bernabé** (Francesc Trullén Gilisbarts – *Roquetes).* **Arnold Ciril** (Joan Font Taulat – *Viladamat).* **Rafael Josep** (Patrici Gellida Llorach – *Benicarló).* **Alejandro Antonio** (Alejandrio Arraya Caballero – *Monasterio de Rodilla).* **Augusto María** (Arsenio Merino Miguel – *San Cebrián de Mudá).* **Félix Adriano** (Francisco Vicente Edo – *Mosqueruela).* **Jenaro** (Mariano Navarro Blasco – *Tortajada).* **Ángel Amado** (Maximiano Fierro Pérez – *Alfamén).* **Buenaventura Pío** (Pío Ruiz de la Torre – *Fresno de Rodilla).* **Anastasi Pere** (Pere Burch Cortecans – *Pont Major)*.

MANRESA (9): **Jaume Bertí** (Antoni Jaume Secases; *Alàs)*. **León Justino** (Francisco del Valle Villar); *Grañón.* **Honest Maria** (Francesc Pujol Espinalt; *Santpedor)*.

Sant Jaume Hilari (Manuel Barbal Cosan – *Enviny).* **Jacob Samuel** (J. Henri Chamayou Auclès; *Paulinet).* **Llorenç Gabriel** (Josep Figuera Rey; *La Pobla de Segur),* **Lambert Carles** (Jaume Mases Boncompte; *Agramunt).* **Lleonci Joaquim** (Joaquim Pallerola Feu – *La Seu d'Urgell*). **Alejandro Antonio** (Alejandro Arraya Caballero – *Monasterio de Rodilla).*

MOLLERUSSA (4): **Arnold Ciril** (Joan Font Taulat – *Viladamat)*.

Sant Jaume Hilari (Manuel Barbal Cosan – *Enviny).* **Lambert Carles** (Jaume Mases Boncompte; *Agramunt).*

MONTCADA I REIXAC (4): **Josep Benet** (Josep Mas Pujolràs; *Mieres)*. **Mariano León** (Santos López Martínez: *Viñambres)*. **Benet Josep** (Josep Verdalet Compte; *Capçanes)*. **Vicente Justino** (Vicente Fernández Castrillo; *Piedrahita de Muñó)*.

MONISTROL DE MONTSERRAT (1): **Fèlix Josep** (Josep Trilla Lastra; *Lleida).*

MONREAL DEL CAMPO (3): **Daniel Antonino** (Nicolás Rueda Barriocanal – *Quintanavides).* **Marciano Pascual** (Pascual Escuín Ferrer – *La Hoz de la Vieja).* **Climent Adolf** (Joan Climent Vea Balaguer – *La Jana).*

OLIANA (1): **Lleonci Joaquim** (Joaquim Pallerola Feu – *La Seu d'Urgell*).

PALAMÓS (4): **Francisco Alfredo** (Francisco Mallo Sánchez; *Santa Marina)*. **Hilarión Eugenio** (Eugenio Cuesta Padierna); *Villanueva del Rebollar.*

Mariano León (Santos López Martínez; *Viñambres).* **Benet Josep** (Josep Verdalet Compte; *Capçanes).*

LA POBLA DE SEGUR (1): **León Justino** (Francisco del Valle Villar; *Grañón).*

PREMIÀ DE MAR (2): **Onofre** (Salvi Tolosa Alsina; *Cassà de la Selva).* **Benild Josep** (Francesc Casademunt Ribas; *Llofriu).*

PONTS (3): **Llorenç Gabriel** (Josep Figuera Rey; *La Pobla de Segur),* **León Justino** (Francisco del Valle Vilar; *Grañón).* **Lambert Carles** (Jaume Bases Boncompte; *Agramunt).*

RIPOLL (1): **Louis-de-Jésus** (Joseph-Louis Marcou Pecalvel; *Peyrégoux).*

ROQUETES (1): **Rafael Josep** (Patrici Gellida Llorach – *Benicarló).*

SANT CELONI (3): **Arnoldo Julián** (Jesús Juan Otero; *Abastas)*. **Louis-de-Jésus** (Joseph-Louis Marcou Pecalvel; *Peyrégoux).*

Benet Josep (Josep Verdalet Compte; *Capçanes).*

SALT (3): **Josep Benet** (Josep Mas Pujolràs; *Mieres).* **Mariano León** (Santos López Martínez; *Viñambres).* **Edmond Àngel** (Pere Massó Llagostera; *Sant Joan les Fonts).*

SANT HIPÒLIT DE VOLTREGÀ (11): **Agapi** (Josep Lluís Carrera Comas; *Santa Coloma de Farners)*. **Olegari Àngel** (Eudald Rodas Saurina; *Santa Coloma de Farners*),

Albert Joaquim (Albert Linares de la Pinta - *Xest)*. **Justí Gabriel** (Gabriel Albiol Plou - *Peníscola).* **Rafael Josep** (Patrici Gellida Llorach – *Benicarló).* **Elías Julián** (Julián Torrijo Sánchez – Terol). **Crisòstom** (Josep Llorach Bretó; *Benicarló),* **Leònides** (Francesc Colom González; *Santa Magdalena de Polpís),* **Victori** (Martí Anglès Oliveras; *Sentmenat),* **Raimon Eloi** (Narcís Serra Rovira; *Quart),* **Honorato Alfredo** (Agustín Pedro Calvo; *Covatillas).*

SANTA COLOMA DE FARNERS (7): **Leònides** (Francesc Colom González; *Santa Magdalena de Polpís)*.

Raimon Eloi (Narcís Serra Rovira; *Quart).* **Elías Julián** (Julián Torrijo Sánchez – Terol). **Justí Gabriel** (Gabriel Albiol Plou - *Peníscola).* **Hug Bernabé** (Francesc Trullén Gilisbarts – *Roquetes).* **Arnold Ciril** (Joan Font Taulat – *Viladamat).* **Félix Adriano** (Francisco Vicente Edo – *Mosqueruela).*

SANTPEDOR (8): **Raimon Eloi** (Narcís Serra Rovira; *Quart)*.

Francesc Magí (Antoni Tost Llaberia; *Mont-roig del Camp).* **Eliseu Vicenç** (Vicenç Alberich Lluch; *Benicarló).* **Lluís Albert** (Ildefons Alberto Flos – *Benicarló).* **Gilbert de Jesús** (Josep Boschdemont. Mitjavila – *Cassà de la Selva*). **Exuperi** (Miquel Alberto Flos - *Benicarló*). **Arnold Ciril** (Joan Font Taulat – *Viladamat).* **Arístides Marcos** (Pedro José Cano Cebrián – *Villalba de los Morales).*

SANT FELIU DE GUÍXOLS (21): **Honorato Alfredo** (Agustín Pedro Calvo; *Covatillas)*. **Olegari Àngel** (Eudald Rodas Saurina; *Santa Coloma de Farners)*. **Rafael Josep** (Patrici Gellida Llorach – *Benicarló)*. **Arístides Marcos** (Pedro José Cano Cebrián – *Villalba de los Morales)*.

Victori (Martí Anglès Oliveras; *Sentmenat).* **Honest Maria** (Francesc Pujol Espinalt; *Santpedor).* **Onofre** (Salvi Tolosa Alsina; *Cassà de la Selva).* **Raimon Eloi** (Narcís Serra Rovira; *Quat).* **Hug Bernabé** (Francesc Trullén Gilisbarts – *Roquetes).* **Eladio Vicente** (Cesáreo España Ortiz – *Pancorbo).* **Agapit Modest** (Modest Pamplona Falguera – *Berga).* **Daniel Antonino** (Nicolás Rueda Barriocanal – *Quintanavides).* **Elm Miquel** (Pere Sisterna Torrent – *Llagostera).* **Lluís Albert** (Ildefons Alberto Flos – *Benicarló).* **Benet Joan** (Joan Baptista Urgell Coma – *Vilalba dels Arcs).* **Gilbert de Jesús** (Josep Boschdemont. Mitjavila – *Cassà de la Selva*). **Exuperi** (Miquel Alberto Flos - *Benicarló*). **Alexandre Joan** (Fermí Gellida Cornelles - *Benicarló)*. **Félix Adriano** (Francisco Vicente Edo – *Mosqueruela).*

TARRAGONA (20): **Faust Lluís** (Josep Maria Tolaguera Oliva – *L'Escala)*. **Alfeo Bernabé** (Bernabé Núñez Alonso – *Santa María del Invierno)*. **Alejandro Antonio** (Alejandrio Arraya Caballero – *Monasterio de Rodilla)*. **Anastasio Lucas** (Lucas Martín Puente – *Castroceniza)*. **Augusto María** (Arsenio Merino Miguel – *San Cebrián de Mudá)*. **Clemente Faustino** (Hermán José Fernández Sáenz – *Logronyo)*. **Andrés Sergio** (Andrés Pradas Lahoz – *La Hoz de la Vieja)*. **Marciano Pascual** (Pascual Escuin Ferrer – *La Hoz de la Vieja)*. **Félix Adriano** (Francisco Vicente Edo – *Mosqueruela)*. **Honorio Sebastián** (Sebastián Obeso Alario – *Añoza)*. **Jenaro** (Mariano Navarro Blasco – *Tortajada)*. **Nicolás Adriano** (Juan Antonio Pérez Rodrigo – *Retascón)*.

Dionís Lluís (Mateu Molinos Coloma; *Forcall).* **Cándido Alberto** (José Ruiz de la Torre; *Fresno de Rodilla).* **Fèlix Josep** (Josep Trilla Lastra; *Lleida).* **Florencio Miguel** (Ruperto García Arce; *Carcedo),* **Honest Maria** (Francesc Pujol Espinalt;

Santpedor). **Honorato Alfredo** (Agustín Pedro Calvo; *Covatillas).* **Eliseu Vicenç** (Vicenç Alberich Lluch; *Benicarló).* **Onofre** (Salvi Tolosa Alsina; *Cassà de la Selva).*

TEROL (14): **Lluís Albert** (Ildefons Alberto Flos – *Benicarló).* **Exuperi** (Miquel Alberto Flos - *Benicarló*). **Eladio Vicente** (Cesáreo España Ortiz – *Pancorbo).* **Anselm Fèlix** (Modest Godo Buscató – *La Selva de Mar).* **Alejandro Antonio** (Alejandrio Arraya Caballero – *Monasterio de Rodilla).* **Andrés Sergio** (Andrés Pradas Lahoz – *La Hoz de la Vieja).* **Marciano Pascual** (Pascual Escuin Ferrer – *La Hoz de la Vieja).* **Climent Adolf** (Joan Climent Vea Balaguer – *La Jana).* **Agapit Modest** (Modest Pamplona Falguera – *Berga).* **Fulbert Jaume** (Jaume Jardí Venet – *Vandellòs).* **Rafael Josep** (Patrici Gellida Llorach – *Benicarló).* **Claudio José** (Manuel Mateo Calvo – *Aliaga).*

TERRASSA (1): **Agapi** (Josep Lluís Carrera Comas; *Santa Coloma de Farners).*

TORTOSA (10): **Ángel Amado** (Maximiano Fierro Pérez – *Alfamén)*. **Claudio José** (Manuel Mateo Calvo – *Aliaga)*. **Climent Adolf** (Joan Climent Vea Balaguer – *La Jana)*. **Buenaventura Pío** (Pío Ruiz de la Torre – *Fresno de Rodilla)*.

Honorato Andrés (Andrés Zorraquino Herrero – *Terol).* **Leònides** (Francesc Colom González; *Santa Magdalena de Polpís).* **Fèlix Josep** (Josep Trilla Lastra; *Lleida).* **Rafael Josep** (Patrici Gellida Llorach – *Benicarló).* **Andrés Sergio** (Andrés Pradas Lahoz – *La Hoz de la Vieja).* **Félix Adriano** (Francisco Vicente Edo – *Mosqueruela).*

ALTRES LLOCS D'ESTADA:

BILBAO (1): **Exuperi** (Miquel Alberto Flos - *Benicarló*).

CADIS: **Exuperi** (Miquel Alberto Flos - *Benicarló*).

CUBA (3): **Alfeo Bernabé** (Bernabé Núñez Alonso – *Santa María del Invierno).* **Félix Adriano** (Francisco Vicente Edo – *Mosqueruela).* **Jenaro** (Mariano Navarro Blasco – *Tortajada).* **Ángel Amado** (Maximiano Fierro Pérez – *Alfamén).*

FROYENNES (1): **Hug Bernabé** (Francesc Trullén Gilisbarts – *Roquetes).*

MADRID (1): **Exuperi** (Miquel Alberto Flos - *Benicarló*).

MELILLA (1): **Augusto María** (Arsenio Merino Miguel – *San Cebrián de Mudá).*

Fe
Fraternitat
Servei

MÁRTIRES POR LUGAR DE NACIMIENTO

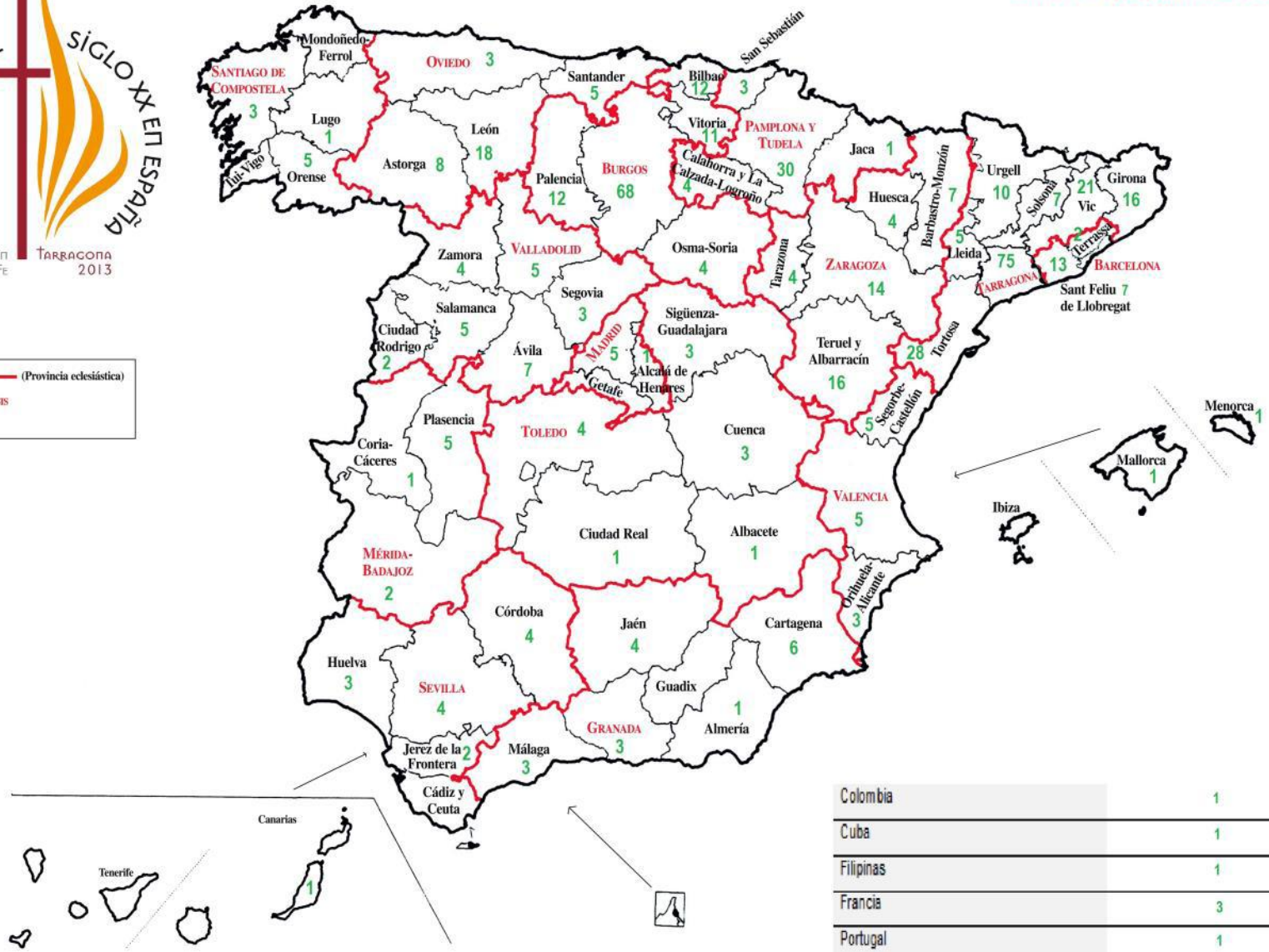

Colombia	1
Cuba	1
Filipinas	1
Francia	3
Portugal	1

MISA DE ACCIÓN DE GRACIAS POR LOS NUEVOS BEATOS (3 noviembre 2013) DE MONASTERIO DE RODILLA Y SANTA MARÍA DEL INVIERNO (Burgos)

Ildefonso Asenjo, Canónigo de Burgos
Aportació del G. Jesús Núñez Caballero

1.- El pasado día 13, como bien sabéis, fueron beatificados en Tarragona 522 mártires españoles del siglo pasado. Entre ellos dos paisanos nuestros: el **Hno. Alejandro Arraya,** nacido aquí, en Monasterio y el **Hno. Bernabé Núñez,** nacido en Santa María del Invierno. Eran parientes y los dos fueron Hermanos de La Salle. Hoy nos hemos reunido para dar gracias a Dios por la fe que infundió en cada uno de ellos a través del bautismo y por el testimonio que dieron de la misma, hasta el derramamiento de su sangre. Para sus familias, nuestra más cordial felicitación. Sobre todo para ti, Luci, familiar más directo. Estad seguros de que tener un hermano o un pariente en el cielo es motivo sobrado para vivir felices por poder contar con su intercesión constante.

Permitidme unos rasgos biográficos de cada uno.

a) Bernabé Núñez Alonso nació en Santa María del Invierno el 11 de junio de 1902. Hizo el noviciado en Cambrils y en Hostalets. Profesó en 1920 y pasó al escolasticado de Bujedo. Mejor dotado para el trabajo manual que para los estudios, fue enviado a Cambrils. Allí estuvo seis años demostrando suma abnegación en el trabajo, siempre disponible para cualquier tarea. Llamado al servicio militar, optó por marcharse a Cuba, y allí estuvo tres años en un colegio de La Habana, donde daba clase a los más pequeños. En dicho colegio se manifestó como un excelente profesor ganándose la estima de las familias. En 1931 regresó de Cuba y fue destinado a Tarragona.

b) **Alejandro Arraya Caballero** nació en Monasterio el 29 de mayo de 1908. ¡Cuánto me acuerdo de su padre, el Sr. José! De Pilar, su madre, me acuerdo menos. Fue el mayor de 11 hermanos. Seis de ellos murieron prematuramente. Su hermana Luci, la más pequeña. De entre los cinco que sobrevivieron también recuerdo mucho y con verdadero cariño a su hermano Eusebio, hermano también de La Salle. Alejandro inició, como Bernabé, el noviciado en Cambrils y lo prosiguió en Fortianell y profesó el 15 de agosto de 1925. Inició su apostolado en el internado de Tarragona donde estuvo tres años. Pasó a Bonanova y de

allí a Teruel y a Manlleu (Barcelona). Dando clases se mostró muy celoso y competente. La excesiva entrega le causó cierto cansancio, del que tuvo que recuperarse durante algún tiempo. En 1935 fue llamado al servicio militar y enviado a Manresa. Nunca ocultó su condición de religioso, y se ganó el respeto de sus compañeros y de los oficiales, que le encargaron instruir a los soldados menos preparados.

Cuando comenzó la persecución religiosa estaba en Tarragona con Bernabé. Días antes de estallar la contienda, los dos, con otros dos hermanos de comunidad, viajaron a Madrid para, desde allí, venirse a casa de sus respectivas familias y aprovechar para promover vocaciones. Al día siguiente de llegar a Madrid estalló la guerra. No pudieron ir a ninguna comunidad de hermanos, porque todos habían huido. Los cuatro deciden regresar a Tarragona. Durante el viaje, fueron revisados varias veces por la policía. Al llegar a Tarragona, descienden del tren Alejandro y Bernabé. Los otros dos siguieron hacia Barcelona. Los milicianos repararon en ellos. Al atravesar el barrio del Ayuntamiento, camino del colegio, fueron reconocidos como religiosos. Allí mismo los asesinaron.

Alejandro tenía 28 años de edad y Bernabé 34. Así los que habían nacido a esta vida prácticamente del mismo tronco aunque en distintos pueblos, nacieron para la Vida en el mismo lugar y en el mismo día.

2.- En torno a la fecha de la beatificación una personalidad italiana dijo que *"el **mártir** es **una figura que debemos conocer mejor y que debemos poner** en **el centro de la Iglesia".***

Preguntémonos, pues, *¿quiénes son esos más de 1500 mártires reconocidos durante estos últimos años por la Iglesia como beatos y entre los que se encuentran Alejandro y Bernabé?* Los mártires no eran combatientes, no tenían armas, no se encontraban en el frente, no apoyaban a ningún partido, no eran provocadores. Eran hombres y mujeres pacíficos. Fueron acribillados por odio a la fe, sólo porque eran católicos, porque eran sacerdotes, porque eran seminaristas, porque eran religiosos, porque eran religiosas, porque creían en Dios, porque tenían a Jesús como el único tesoro, más querido que la propia vida...

Sigámonos preguntando: *¿Cómo es posible esa fuerza sobrehumana para preferir la muerte antes que renegar de la propia fe en Dios?* Además de la eficacia de la gracia divina, la respuesta hay que buscarla en una buena preparación para el sacerdocio o para la vida consagrada. En los años previos a la persecución, en los seminarios y en las casas de formación, los jóvenes eran informados claramente sobre el peligro mortal en el que se encontraban. Eran preparados espiritualmente para afrontar incluso la muerte por su vocación.

La gracia de Dios y la preparación martirial hizo que en el momento de la prueba se mantuvieran firmes en la fe, en el amor a Jesucristo y en el perdón a sus perseguidores, en medio de los ultrajes que padecieron al ser detenidos y encarcelados... No pocos de ellos tuvieron ocasión de evitar el martirio mediante un gesto o una palabra de renuncia a su fe, pero todos antepusieron con gozo y firmeza la fidelidad al Señor a con su propia vida. En la prisión se animaban mutuamente, oraban con fervor y constancia; con exquisita caridad se ayudaban y ayudaban a otros prisioneros...

3.- Ahora bien, amigos, los mártires españoles de la persecución religiosa de los años 30 del siglo pasado, no son una reliquia piadosa. Son cristianos ganados por Cristo cuya **intercesión** y **ejemplo** nos deben ayudar hoy a no ser cristianos mediocres, o como dijera el Papa Francisco, personas barnizadas de cristianismo, pero sin sustancia.

El Papa, en el videomensaje dirigido a los asistentes a la beatificación, hablaba del martirio de nuestros días, y nos invitaba, como hicieron entonces los mártires, a salir de nosotros mismos, de nuestro egoísmo, de nuestro bienestar, de nuestra pereza, de nuestras tristezas y abrirnos a Dios, a los demás, especialmente a los que más lo necesitan y nos animaba a pedir su ayuda para mantener firme la fe aunque haya dificultades... Dificultades, sí, porque nunca ha sido fácil seguir a Cristo. La cruz de cada día pesa y a veces estorba y nos sería mucho más fácil un cristianismo sin cruz, un cristianismo de pastelería, ser creyentes de escaparate...

Un verdadero cristiano está llamado al martirio porque serlo de verdad exige ir contracorriente, no dejarse atrapar por la filosofía reinante del tener, del egoísmo, de la injusticia, de la apariencia, de la provisionalidad. Ese modo de ser y de hacer requiere un proceso que nos viene magistralmente expresado en el relato evangélico.

a) Punto de partida: encontrarse con Jesús. Para ello es menester *"correr delante"* y *"subirse* a *una higuera"* como Zaqueo. Jesús sólo se revela a quienes le buscan.

b) Una vez encontrado hay que tener claro que seguir a Jesús no va a ser fácil. Muchos supuestos amigos (digamos amigos entre comillas), nos lo van a impedir. Pienso, por ejemplo, en los jóvenes a quienes los mismos compañeros de pandilla, con leves ironías o sonrisitas, o esta sociedad del placer en que vivimos, van a zancadillear sus propósitos. Como Zaqueo es necesario subirse al árbol de la fe si queremos ver y seguir a Jesús.

c) Todo encuentro con el Señor, cambia la vida. Zaqueo dijo al Señor: *"Mira, la mitad de mis bienes, Señor,* se *la doy* a *los pobres;* y *si de alguno* me *he aprovechado, le restituiré cuatro veces más"*. Todo encuentro verdadero con el Señor deja huella en el comportamiento. Si antes éramos egoístas, amantes del dinero, indiferentes, vagos, injustos, con mal genio, desconfiados..., el encuentro con el Señor ha de percibirse en la entrega, en el ir tras los valores que perduran, en el interés por los demás, en el trabajo concienzudo, en la delicadeza en el trato, en la confianza en todo hombre... Y en vivir así consiste el martirio.

Que los beatos Bernabé y Alejandro, ejemplos vivos de evangelio hecho carne, nos ayuden desde el cielo a vivir el martirio de cada día tras las huellas del mismo Maestro.

Celebración familiar de dos Beatos Hermanos

Lucía Turrientes Arraya, religiosa de la "Compañía de María" de Lestonnac,
Sobrina del H. Alejandro Arraya – Aportación del H. Jesús Núñez

La celebración de la Beatificación, el 13 de octubre, de 522 mártires, ha tenido un significado muy especial para mí, para mi familia y especialmente para mi madre, ya que uno de ellos es su propio hermano. Un buen grupo de familiares participamos de aquella excepcional ceremonia en Tarragona; pero este domingo día 3 de noviembre hemos tenido la oportunidad de celebrarlo de una forma más entrañable en nuestro pueblo, Monasterio de Rodilla (Burgos). Acompañados por todos los vecinos del pueblo hemos honrado a los **Hermanos Alejandro Arraya y Bernabé Núñez,** naturales de dos pueblos vecinos, primos entre ellos; los dos Hermanos de La Salle, y que alcanzaron en el mismo día y lugar la palma del martirio.

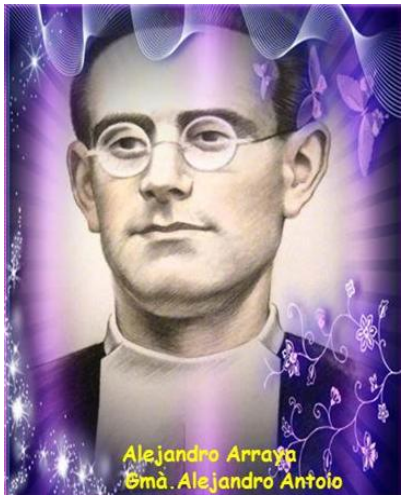

Recuerdo, siendo niña, cuantas veces había leído un libro editado por los Hermanos donde se recogían las crónicas de la persecución; me impresionaba la firmeza de su fe, lo conscientes que eran del peligro en el que se encontraban y cómo expresaban el perdón hacia sus perseguidores. Este momento de reconocimiento eclesial de su testimonio ha renovado en mí aquella admiración, dándole un sentido nuevo a partir de las palabras del videomensaje del Papa, cuando presentaba a los mártires como **cristianos ganados por Cristo,** cuya intercesión y ejemplo nos deben ayudar hoy a no ser cristianos mediocres.

El sacerdote que ha presidido la Eucaristía (también natural del pueblo y muy conocido por la familia) después de hacer una breve semblanza de los dos Beatos, ha hecho referencia a las Palabras del Papa:

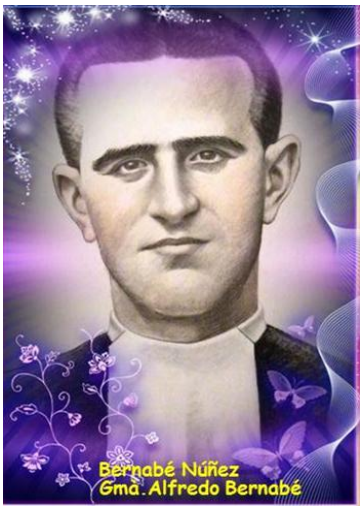

"Hablaba del martirio de nuestros días, y nos invitaba, como hicieron entonces los mártires, a salir de nosotros mismos, de nuestro egoísmo, de nuestro bienestar, de nuestra pereza, de nuestras tristezas y abrirnos a Dios, a los demás, especialmente a los que más lo necesitan y nos animaba a pedir su ayuda para mantener firme la fe aunque haya dificultades... Dificultades, sí, porque nunca ha sido fácil seguir a Cristo. La cruz de cada día pesa y estorba y nos sería mucho más fácil un cristianismo sin cruz, un cristianismo de pastelería, ser creyentes de escaparate...

Un verdadero cristiano está llamado al martirio porque serlo de verdad exige ir contracorriente, no dejarse atrapar por la filosofía reinante del tener, del egoísmo, de la injusticia, de la apariencia, de la provisionalidad."

La fiesta ha sido también ocasión de reencuentro de muchos miembros de la familia, repartidos por toda la geografía española; y de convivencia gozosa con los vecinos de este pueblo que, con tan honrados beatos, se ha sentido de poder contar con la protección de los Beatos Hermanos.

NOTA. ***El H. Jesús Núñez, de Figueres, es pariente del Beato H. Alejandro Arraya y de la Hna. Lucía.***

Celebració en acció de gràcies pel nous Beats a Mollerussa

G. Pablo Enrique Fuertes

El dissabte dia 26 d'octubre la parròquia de Sant Jaume de Mollerussa va donar gràcies a Déu per la beatificació de dos dels màrtirs relacionats amb la ciutat, i amb el col·legi de la Salle, que havien estat beatificats el dia 31 d'octubre a Tarragona: el Germà Arnold Ciril (Joan Font i Teulat) i Mn Pius Salvans i Coromines.

El primer, germà director de l'escola i noviciat menor; el segon, el mossèn de la comunitat i de l'escola i aspirantat. L'església es va omplir de mollerussencs, d'alumnes, professors/es i familiars de mossèn Pius.

La celebració va ser animada per la coral i l'orquestra de l'escola, dirigida per Marta Andrés, professora de música del col·legi.

Mn. Jordi Orobitg, rector de la parròquia, va encoratjar a seguir les petjades del màrtirs i a ser valents per anunciar al món que el missatge de Jesús és apassionant. S'acabà la celebració amb el cant del nostre l'Esperança de la Salle.

Ocuparen un lloc preferent del temple dos retrats dels nous beats i alguns objectes personals d'ells, com per exemple el rosari del Germà Arnold, guardat per la família Badia. Aquesta relíquia ha segut donada últimament a la comunitat que la guardaren enquadrat a la capella de la comunitat.

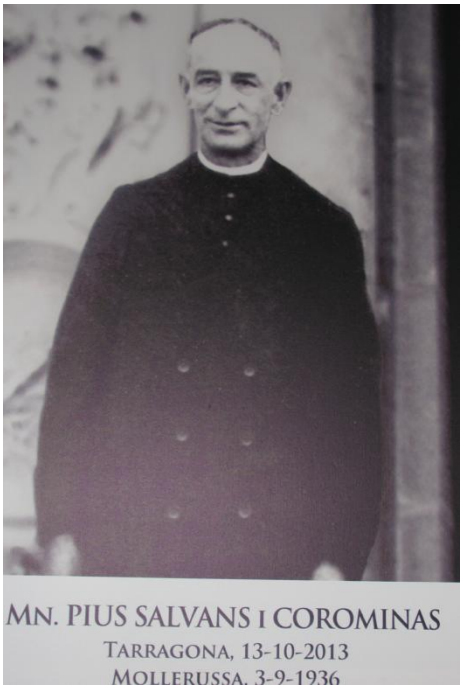

Durant més d'un més dos retrats grans dels nous beats van presidir la fatxada principal del nostre col·legi. Actualment els tenim guardats a la capella del col·legi.

D'aquesta manera hem volgut rendir homenatge a aquestes dues persones que no han dubtat en donar la seva vida per la seva fe i els seus ideals. Avui que es parla de la memòria històrica, també és bo i just que reivindiquem la memòria de les nostres víctimes més properes. Com també és bo i just que tothom pugui reivindicar la memòria dels seus familiars o afiliats a la seva ideologia.

El Germà Arnold, moments abans de ser condemnat a mort, va escriure una carta preciosa als seus companys de presó on els deia que perdonava de tot cor als seus assassins, donat, doncs un exemple de

reconciliació i de perdó. El Germà Jaume Palom que sap molt d'aquest Germà, em va contar dues anècdotes que diuen molt del tarannà d'aquest Germà.

Quan el van portar a fuseller al cementiri de Lleida era molt de matinada d'un dia fred de gener. El Germà portava un abric i aleshores es va treure l'abric i el va donar al soldat que l'acompanyava dient-li que li aprofitaria millor i li abrigaria més si no estès forrellat per les bales. I abans de morir li va donar també en record el seu rellotge de butxaca dient-li que el perdonava de tot cor.

El bisbat de Solsona ha fet un fulletó dedicat a Mn. Pius i que ha distribuït per les parròquies de la diòcesis, ja que és l'únic beat d'aquest bisbat beatificat a Tarragona.

En el col·legi en record dels nous beats hem fet un punt de llibre amb la fotografia de cadascú que hem repartit al final de la cerimònia entre els assistents a l'acte.

Després els familiars de Mn. Pius ens han invitat a sopar a tots els professor/es i Germans assistents a la missa d'acció de gràcies.

Que els nous beats vetllin per tots nosaltres i per el nostre col·legi de Mollerussa

Bendición y entronización en Tortajada, Teruel, del cuadro del Beato Hno. Jenaro

De la web de l'ARLEP
Aportació del G. Josep Maria Pons Riba

Coincidiendo con las fiestas patronales de **Tortajada** (Teruel), en honor de la Inmaculada Concepción, se celebró, el día 8 a las 13 horas, **la bendición y entronización del cuadro del Beato Hno. Jenaro** (Mariano Navarro Blasco). Al inicio de la celebración se repartió un folio con la biografía del Beato. **Mosén José Alpuente Rubio** inició la ceremonia con la bendición del cuadro del beato y su posterior entronización, en lugar preferente, al lado mismo del monumental crucifijo que preside el presbiterio. Según la tradición tortajadina, se bendijo el pan, que posteriormente se repartiría a los fieles después de la comunión. Siguió la eucaristía amenizada con cantos apropiados a la fiesta patronal del pueblo.

En su homilía Mn. José, hizo referencia a las virtudes del Beato Hno. Jenaro, pidiendo reiteradamente su bendición sobre el pueblo.

Por el **colegio** La Salle de Teruel asistieron los HH. Joaquín, Gregorio, Juan Antonio y José María Porres; por la **familia** del Hno. Jenaro, su sobrino don Serafín Fallado Navarro, su esposa y su hija, Ana.

Acabada la Misa se inició la **procesión**, con la **imagen de la Inmaculada**, llevada a hombros por cuatro mozos del pueblo, y la **imagen del Beato Hno. Jenaro**, portada por los HH. Joaquín Martín y Juan Antonio Martínez, siendo reemplazados a mitad camino por dos granados mozos de Tortajada, que introducirían el retrato nuevamente en la iglesia, acompasados por el sonido trepidante de una traca; ya dentro del recinto eclesial se procedió a la bendición final.

Después de la misa, bajo una carpa, **comida de fraternidad**, en la que no faltarían los productos típicos de estas tierras, regados con buenos caldos de Aragón.

BENAURANCES DELS RELIGIOSOS

Alejandro Fernández, Mercedario
Aportació del G. Santi Herèdia Plaza

1. Benaurats els consagrats que saben bé de QUI s'han fiat i busquen apassionadament Déu sense treva.

2. Benaurats els consagrats que buscant a Déu de cor, s'han trobat necessàriament amb els pobres i s'han deixat evangelitzar per ells.

3. Benaurats els consagrats que en un món dividit i crispat aposten fermament per la fraternitat.

4. Benaurats els consagrats que no renuncien a la seva llibertat i mantenen en alt la seva dignitat sense deixar-se condicionar per res ni per ningú, que no sigui Voluntat de Déu en llurs vides o el sofriment dels més petits.

5. Benaurats els consagrats que esdevenen testimonis i volen cada dia deixar de ser mestres i doctors per ser deixebles sempre disposats a aprendre de Jesús i seguir-lo més de prop.

6. Benaurats els consagrats que cultiven una espiritualitat encarnada i compromesa i no donen voltes per arribar aviat al temple.

7. Benaurats els consagrats que han fet de la comunió una autèntica tasca i no desmaien bastint ponts i traçant camins.

8. Benaurats els consagrats que no insisteixen en l"estat de perfecció" i en la "fuga mundi" sinó que han decidit construir en la vida, en el carrer i entre la gent el seu millor santuari, perquè tenen vocació samaritana.

9. Benaurats els consagrats que volen participar joiosament en el concert diví que anuncia per a tots la justícia, la pau i la integritat de la creació.

10. Benaurats els consagrats que volen fer de la seva opció vital un camí d'austeritat i senzillesa, per a denunciar el consumisme malaltís que empobreix la nostra condició de persones i la vergonyosa desigualtat que exhibeix aquest petit planeta terra.

11. Benaurats els consagrats que fan dels seus carismes una mà estesa en nom de Déu a la humanitat i saben dir sí i no, des d'un discerniment compartit.

12. Benaurats els laics que caminen amb nosaltres, units amb nosaltres i comparteixen amb el mateix afany aquest somni de fraternitat.

PERQUÈ ELLS VEURAN DÉU

Cinc Beats Màrtirs de Mont-roig del Camp

Mn. Fco. Giménez, Rector de Mont-roig del Camp
Aportació del G. Desiderio Pérez Ramos

El diumenge 10 de novembre, a Mont-roig del Camp es feu la celebració d'acció de gràcies dels cinc beats màrtirs referits a aquesta població, entre ells el G. Francesc Magí. Aquesta fou l'homilia del Sr. Rector:

Poques parròquies tenen tants màrtirs com nosaltres. Quatre d'ells, nascuts a la nostra vila, i un que era el vicari d'aquesta parròquia. Cinc vides lliurades en la seva sang, per mantenir-se fidels a una vocació de seguiment de Jesús. Cinc estels que il·luminen el firmament de la nostra comunitat parroquial i ens marquen la ruta que ens enlaira cap al cel. Cinc vides, aparentment truncades pel martiri, que perduren en el record i l'estima de la nostra comunitat parroquial. I és que els màrtirs sempre, al llarg de la història del cristianisme, han estat un exemple de fe i de fidelitat, d'amor i de perdó per als qui els recordem amb afecte.

Un exemple de fe. Només qui té una fe ben arrelada i viva és capaç d'afrontar el martiri amb pau i serenor. Un exemple de fidelitat, que vol dir mantenir-se en el que un creu, quan vénen moments difícils. Exemple d'amor a Déu i als germans, fins a vessar la pròpia sang. Exemple de perdó per a aquells que els obrien les portes del cel. Per això, la festa d'uns màrtirs, com la que estem celebrant avui, ha de ser un moment de gràcia que Déu aboca sobre nosaltres avui. Ha de ser moment, no de revenges, sinó d'acció de gràcies a Déu, perquè ens ha donat aquests exemples de vida cristiana. Aquesta és missa d'acció de gràcies a Déu, perquè ens ha donat aquests intercessors que al cel continuen pregant per aquesta comunitat parroquial que els va veure néixer i créixer en la vida cristiana. Gràcies, Senyor. Al cel de Montroig hi haurà sempre cinc estels que ens marquen camins d'eternitat.

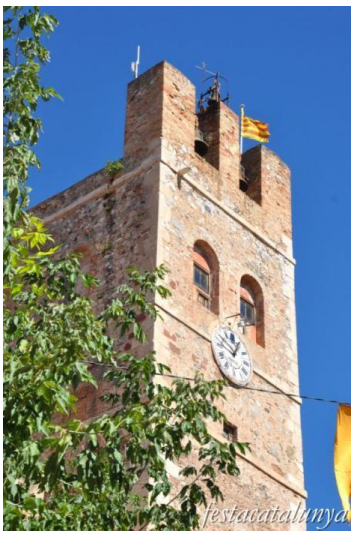

La primera lectura, treta de l'Antic Testament, recollia l'exemple d'aquells germans, que preferien morir màrtirs abans que apartar-se de la seva fe. I aquella escena, per desgràcia, sembla repetir-se en la història dels nostres màrtirs que avui recordem. I és que en la història de la humanitat massa sovint es repeteixen els errors humans, i la violència envers els qui semblaven febles, però són d'allò més ferm, per afrontar un martiri, abans de renegar de la pròpia fe. Al llarg dels segles es continuarà repetint aquesta escena. I el seny dels màrtirs posa en evidència l'error dels qui els condemnen. Deia el ***beat Josep Bru,*** en aquells moments difícils: *"Que*

n'estan d'equivocats, pobrets!" Això només pot dir-ho qui està fermament convençut que la vida, tot i el valor que té, no és el bé màxim i absolut. Hi ha la fidelitat a la consciència que està per damunt de la pròpia vida.

I sant Pau, a la segona lectura, ens invitava a confiar en el Senyor, fins i tot quan ens permet afrontar els sofriments amb esperança. Deia l'apòstol: *que Déu ens alliberi dels homes irresponsables i dolents… Ell ens guardarà del Maligne... sofrir amb constància, com ho féu Jesucrist*. I aquestes paraules de l'apòstol es fan realitat en els nostres màrtirs, quan el Senyor els donà forces per fer front a aquells moments tan difícils del martiri. El màrtir no és un superheroi, que triomfa per les seves forces, sinó un creient que se sap sempre a les mans de Déu, i això li dóna fortalesa per no allunyar-se del que Déu espera d'ells. Només qui té aquesta confiança en Déu pot dir, com el ***beat Antoni Nogués:*** *"Quina sort la meva, si pogués morir màrtir",* o acabar la seva vida a la terra, com el ***beat Ramon Artiga***: *"Visca Crist Rei!".* Les paraules de sant Pau es fan realitat al llarg dels segles, tantes vegades com cristians o cristianes són aparentment derrotats en el martiri, però nosaltres sabem que només és una derrota aparent, perquè ells continuen vivint al cel. Per això nosaltres hauríem de fer nostre avui el desig de sant Pau quan deia: *que Déu, el vostre Pare conforti els vostres cors i els faci constants en tota mena d'obres bones*. Cada vegada que resem als nostres beats hauríem de repetir aquesta petició de sant Pau: que siguem constants, sense defallir, fent totes les obres bones que puguem.

I tinguem sempre present que quan ens referim als nostres màrtirs, no els tenim al regne de la mort, sinó que ells continuen vivint. No ho oblidem mai. Els màrtirs continuen vivint i pregant per nosaltres. Certament que viuen d'una manera nova, que no sabem explicar, però que això no vol dir que la seva vida ara sigui menys real, que la que aparentment perderen. Ho ha dit Jesús a l'evangeli. *Déu no és un Déu de morts, sinó de vius, perquè per a Ell tots viuen*. I tant que viuen els nostres màrtirs! Déu no abandona a la mort aquells amb els quals ha fet aliança. I així es compleix amb els màrtirs, que gaudeixen ja de la vida a la qual també nosaltres estem cridats a participar. Per això el ***beat Pere Rofes*** podia dir en acomiadar-se dels seus: *"Si no tornem a veure'ns, fins al cel".* I el ***beat Francesc Magí*** deia: *"Ànim, que ja ens porten la palma del martiri", "ànim, ja se'ns acaba aquesta miserable vida i anem a una altra, eterna i feliç".* Només persones que viuen profundament la seva fe, afronten la mort amb aquesta esperança. La mort no serà per a ells el fin al, sinó el principi d'una vida plena, com la llavor que passa pel trànsol de la pròpia destrucció per esdevenir la planta o l'arbre ple de vida, diferent sí, però que culmina tants anhels i esperances.

Beat G. Francesc Magí, beatificat el 2007

Mirat el martiri, a la llum de les lectures proclamades avui, veiem que ha de ser moment en que nosaltres donem gràcies a Déu per l'exemple que ens deixen els màrtirs. Que sense arribar a vessar la sang ens mantinguem fidels a la nostra fe, ferms en els moments de dificultats i joiosos de saber-nos protegits per aquells que nascuts en aquesta població avui vetllen des del cel per tots els qui ens hi encomanem.

Que aquesta Eucaristia, doncs, sigui d'una manera especial avui, moment d'acció de gràcies a Déu perquè ens va donar el seu propi Fill Jesús, el primer dels màrtirs, perquè nosaltres tinguéssim accés a la glòria. Aquest Jesús, vencedor de la mort i vivent per sempre a la glòria, que ara es farà present en aquest altar en el pa i el vi consagrats. I que el pa sagrat en la comunió ens doni forces per sofrir amb constància, com ho feu Jesucrist, i així ser mereixedors un dia del premi de la glòria. I que els nostres beats se'n recordin sempre que formaren part de la comunitat cristiana de Mont-roig i intercedeixin per tots aquells que els recordem amb afecte. Amén!

RECORDEM...

18 gener - Sant Jaume Hilari

26 gener - Trasllat Reliquies La Salle

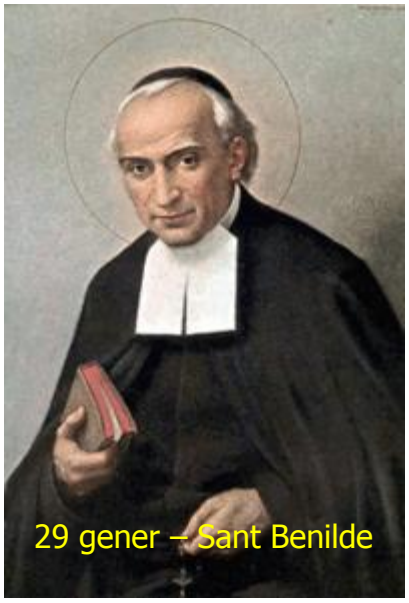

29 gener – Sant Benilde

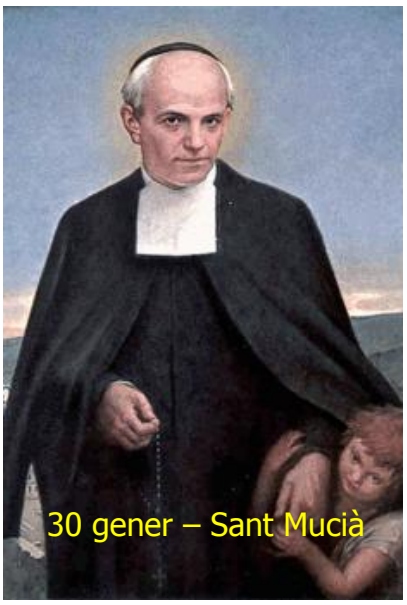

30 gener – Sant Mucià

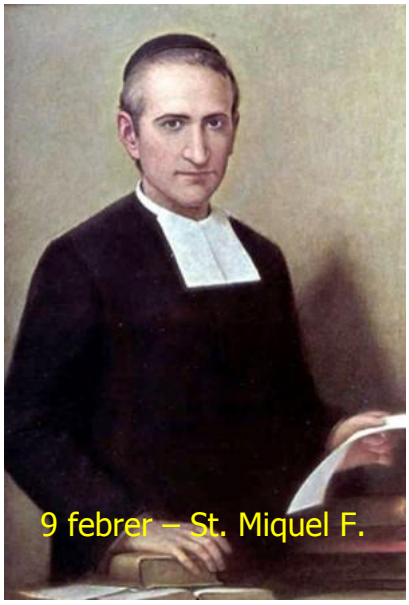

9 febrer – St. Miquel F.

26 abril
N. S. del Bon Consell

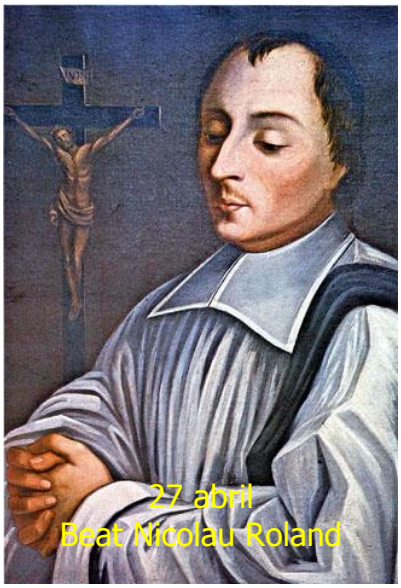

27 abril
Beat Nicolau Roland

8 maig
N. S. de l'Estrella

15 maig
Sant Joan B. de La Salle

19 maig
B. Rafel Lluís Rafirinqa

CALENDARI D'ESDEVENIMENTS HISTÒRICS I DE CELEBRACIONS LASAL·LIANES

La història està feta d'esdeveniments que pot ser bo recordar.
Fan part de la nostra vocació personal i institucional.

GENER

7,1667 Joan Baptista de La Salle és designat canonge de la Catedral de Reims
12, 1996 Gmà. Alpert Motsch és declarat Venerable
18, Festa de Sant Jaume Hilari
26, 1678 Joan Baptista de La Salle rep la Llicència en Teologia
26, 1725 El Papa Benet XIII aprova l'Institut dels Germans
26, 1987 El Papa Joan Pau II aprova la revisió de la Regla dels Germans
26, Festa del Trasllat de les Relíquies del Fundador
30, Festa de Sant Mucià Maria Wiaux (Bèlgica)

FEBRER

9, Festa de Sant Miquel Febres Cordero (Equador)
19, 1888 Beatificació del Venerable Joan Baptista de La Salle

MARÇ

3, 1990 Els Germans Exuperià Mas i Teodoret Garberoglio van ser declarats Venerables
11, 2001 Beatificació dels Màrtirs de València
17, 1668 Joan Baptista de La Salle rep ordres menors
19, 1719 Joan Baptista de La Salle, greument malalt, celebra la Missa per última vegada
21, 1676 Joan Baptista de La Salle és ordenat diaca

ABRIL

4, 1948 Beatificació del Germà Benilde Romançon
5, 1719 Joan Baptista de La Salle rep la Unció dels Malalts
6, 1995 El Germà Gregori Bühl és declarat Venerable
7, 1719 Joan Baptista de La Salle mor a Rouen
9, 1678 Joan Baptista de La Salle és ordenat prevere
26, Festa de Nostra Senyora del Bon Consell
27, Festa del Beat Nicolau Roland (Reims, França)
29, 1990 Beatificació del Gmà Jaume Hilari i dels Gns. Màrtirs de Turon
30, 1651 Naixement de Joan Baptista de La Salle (Reims, França)

MAIG

2, 1989 Beatificació del Gmà Escubilió Rousseau
8, Festa de Nostra Senyora de l'Estrella
15, 1950 Pius XII proclama a San Joan Baptista de La Salle, *Patró dels mestres*
15, Festa de Sant Joan Baptista de La Salle
24, 1900 Lleó XIII, canonitza al Beat Joan Baptista de La Salle

JUNY

2, 2000 El Gmà. Álvaro Rodríguez Echeverría és elegit el 26è Superior General
6, 1694 Joan Baptista de La Salle i 12 Germans fan vots perpetus d'Associació, Obediència i Estabilitat
7, 1694 Elecció de La Salle com a Superior per part dels 12 Germans
24, 1681 Joan Baptista de La Salle porta els mestres a viure a casa seva
24, 1682 La Salle es trasllada de casa seva amb els mestres al carrer Nou

JULIOL

11, 1907 El Papa Sant Pius X designa els Germans com "Apòstols del Catecisme"

AGOST

13, Festa de Sant Benilde Romançon (França)
16, 1683 Joan Baptista de La Salle renuncia a la seva canongia

SEPTEMBRE

2, Festa del Beat Gmà. Salomó Leclercq i dels Germans Màrtirs de Roquefort (Revolució Francesa)
27, Festa del Beat Gmà. Escubilió Rousseau (Illa de la Reunió)

OCTUBRE

1, Beatificació dels Germans Màrtirs de Rochefort
9, Festa de Santos Cirilo Bertrán y Compañeros, Màrtirs (Turon, Astúries)
10, 1993 Beatificació dels Germans Màrtirs d'Almeria
17, 1926 Beatificació del Gmà Salomó Leclerq
18, 1670 Joan Baptista de La Salle entra en el seminari de Sant Sulpici a París
21, 1984 Canonització del Gmà. Miquel Febres Cordero
23, Festa del Beat Gmà. Arnau Rèche (França)
30, 1977 Beatificació del Gmà Miquel Febres Cordero i del Gmà Mucià Maria Wiaux

NOVEMBRE

1, 1987 Beatificació del Germà. Arnau Rèche
7, 1709 El Gmà. Gabriel Drolin pren la direcció d'una escola a Roma
17, Festa de la Dedicació de l'Església de San Joan Baptista de La Salle, Casa Generalícia, Roma
21, 1691 Joan Baptista de La Salle, Nicolau Vuyart i Gabriel Drolin fan el "vot heroic" de romandre junts en la societat encara que haguessin de disposar només de pa per viure
21, 1999 Canonització del Gmà Jaume Hilari (Manuel Barbal Cosan) i dels Germans. Cirilo Bertrán i Companys, Màrtirs

DESEMBRE

3, 1803 Restabliment de l'Institut a França després de la Revolució Francesa
10, 1989 Canonització del Gmà. Mucià Maria Wiaux

Sant Jaume Hilari, testimoni de l'amor abnegat i d'un fracàs col·lectiu

Mn. Josep Raventós, rector de Santa Maria de Cambrils
Aportació del G. Ramon Farrés i Vilaró

1. Divuit de gener, sant Jaume Hilari. Avui, per primer cop celebrem un sant directament vinculat a Cambrils, i molt especialment, lligat a aquest lloc. Segons sembla, el primer canonitzat d'entre les víctimes de la Guerra civil espanyola. El germà de La Salle, Manuel Barbal i Cosan (Enviny, Pallars Sobirà 1898 - Tarragona 1937), va viure un cert temps a la Casa de Sant Josep, i en aquesta mateixa estimada capella, nodrí el seu esperit de fortalesa cristiana. El fet que fos resident de Cambrils motiva que en ser detingut el traslladessin a Tarragona, on fou jutjat per un tribunal popular i condemnat a mort. La sentència s'executà de seguida a la muntanya de l'Oliva.

Ens trobem davant uns fets en gran manera dolorosos i difícils d'analitzar. N'hi ha prou amb una ullada al procés judicial per veure la total innocència del condemnat. Per altra banda, hi ha la més absoluta coincidència a afirmar l'exemplaritat del religiós en tot moment. Ara a ell li ha arribat l'hora del més alt reconeixement dins l'Església. El fet, però, va inseparablement unit a l'ambient d'aquell moment històric, i obre molts interrogants. També altres germans de La Salle i moltíssimes persones més patiren la violència incontrolada d'aquell temps i donaren proves de maduresa cristiana, sense rebre cap reconeixement eclesiàstic, i en el mateix lloc, acabada la guerra, continuaren les execucions de condemnats en judicis sumaríssims. L'Església va ser una de les grans víctimes durant la guerra com també per l'actitud bel·ligerant de molts dels seus membres i la seva actuació dins el règim franquista s'ha vist esquitxada.

Considero que hauríem de saber recollir el testimoni martirial -denúncia d'un fracàs col·lectiu- amb prou humilitat i amb forca més discerniment. Mirar-nos-ho, segons la dita, "sine ira et studio", és a dir, intentant comprendre amb magnanimitat i coneixement tot el que va passar, que és l'única manera saludable d'assumir el passat i evitar que es repeteixi.

2. Des d'aquesta perspectiva, avui, tenim la immensa satisfacció espiritual de celebrar la festa de Sant Jaume Hilari, fer memòria del seu martiri en aquesta Eucaristia, invocar la seva intercessió i contemplar-lo gloriós en la comunió dels sants, com també deixar-nos endur pel seu testimoni i sentir-nos encoratjats amb el seu exemple. Ho considero una gràcia personal i agraeixo en gran manera l'atenció d'haver estat invitat, com a rector de la Parròquia, a presidir la seva primera festa en aquesta casa tan seva.

Vosaltres coneixeu millor que jo la trajectòria personal i religiosa del Manel Barbal i Cosan, jo només vull recalcar la forca del seu *testimoni d'amor abnegat, per un cantó, i, per un altre, la denúncia d'un fracàs col·lectiu.* Probablement sense aquell immens fracàs col·lectiu, el seu testimoni d'amor abnegat restaria amagat fora dels ambients lasal·lians. Ell, enmig de la més cruenta i implacable persecució i de l'orgia d'odis i venjances, resplendí ple de serenor, confiança i misericòrdia.

El martiri és una gràcia extraordinària que en el cas del germà Jaume Hilari culminava una trajectòria de fidelitat perseverant, viscuda humilment i posada durament a prova. La gràcia del martiri trobà en ell un

terreny prèviament ja treballat per la gràcia de la fidelitat en el seguiment de Jesús, humil i pobre, pel servei als nois i joves, i en la renúncia a l'ensenyament actiu i en l'acceptació d'un treball obscur en el cultiu de la terra. Només Déu coneixia -i es pot dir que admirava- com s'anava teixint secretament aquella vida d'amor abnegat que culminaria en el testimoni sincer i valent davant una paròdia de tribunal i en l'acceptació confiada i serena de la mort martirial.

Ell, seguint l'exemple dels fidels deixebles de Jesús, mirava amb pietat els seus assassins i pregà per ells. Víctima en la seva carn de la pitjor degradació humana, s'enlairà coratjós bo i dient que la dignitat humana no mor malgrat tots els intents de subjugar-la. La seva vocació de pedagog de la fe va trobar en el moment final l'oportunitat de donar la millor lliçó i l'ensenyament de la seva vida.

3. Em semblaria una terrible desconsideració, si davant el testimoni del nostre sant, no fóssim capaços, entre tots, de deixar-nos alliçonar pel seu testimoni que posa de manifest el més gran fracàs col·lectiu, i que es troba a les arrels de la seva condemna. Significaria que encara no som capaços de rebre la gràcia de la canonització. Amb raó Joan XXIII i Pau VI, després de ponderar el tema, havien decidit que calia ajornar els pronunciaments sobre les víctimes de la Guerra civil espanyola, per tal d'evitar-ne la instrumentalització de manera partidista.

La seva canonització reclama l'examen de consciencia col·lectiu i que mantinguem viu el procés de conversió evangèlica, altrament fóra com renunciar a ser *sal de la terra* i *llum del món* (Mt 5, 13.14) i rebutjar l'esperit de les benaurances. No sabria dir -ni aquest és el moment oportú- quins foren els desencerts, les omissions i les deficiències pastorals que es troben a l'arrel d'aquell desastre i que coadjuvaren al violent esclat d'odis fratricides. Al cap i a la fi, uns i altres havien estat batejats, i no pas pocs d'ells educats en col·legis religiosos. No es tracta de cercar culpables, sinó d'assumir més evangèlicament la nostra vocació missionera. Més de seixanta anys després i quan ja resten pocs testimonis directes d'aquells fets, encara resta viva la ferida. No hauríem de deixar-nos arrossegar vanitosament per la merescuda aurèola dels màrtirs, sinó més aviat interpel·lar-nos sobre la validesa del nostre testimoni. No fos cas que cofois per l'exemple de virtut d'ells, nosaltres fóssim incapaços de purificar la memòria col·lectiva i no sabéssim contribuir a la reconciliació actual.

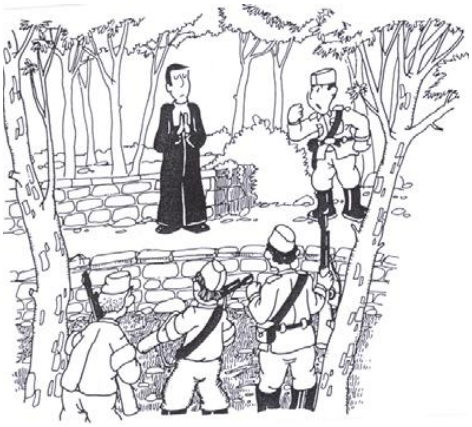

Nosaltres, tant temps després, ens trobem en condicions molt favorables per assumir les conseqüències d'aquells esdeveniments. No solament ens ho podem mirar amb perspectiva històrica i mentre fruïm d'un clima seré, comptem, a més amés, amb la inestimable aportació del concili Vaticà II que, amb els seus principis doctrinals i la seva actitud dialogant, ens il·lumina i encoratja perquè siguem instruments de reconciliació. Ara, gràcies a Joan XXIII i al Vaticà II, el pensament de l'Església sobre la seva presència en el món i les seves relacions amb les institucions públiques ha canviat forca. Per això, aquestes consideracions no passen de ser una senzilla invitació a la reflexió i no pretenen de cap manera la inculpació de ningú.

4. Amb la canonització, el germà Jaume Hilari és reconegut com un fidel seguidor de Jesucrist, ja incorporat definitivament a la comunió dels sants. Déu se'ns manifesta a través de la seva vida, culminada en el martiri, i ell ens és un veritable exemple i un valuós intercessor.

Amb raó, avui, ens alegrem i fem festa: donem gràcies a Déu perquè enmig de tanta misèria moral féu resplendir l'amor evangèlic de moltes maneres i brilla de forma eminent la perseverança sense claudicacions de tants cristians. Avui, nosaltres celebrem la memòria de sant Jaume Hilari, i encara que només se li hagi concedit a ell aquest reconeixement, sabem que foren moltíssims els qui, provinents de la gran tribulació, arribaren a la presència divina "vestits de blanc i amb les palmes a les mans" (Ap 7,9). è

Donem gràcies a Déu, confortats i commoguts per la proximitat del germà Jaume Hilari. Sortosos vosaltres, germans com ell de les Escoles Cristianes, que com ningú podeu percebre el seu testimoni lasal·lià Que tots, encoratjats per ell celebrem l'Eucaristia amb un més viu amor i més units en la comunió dels sants exultem de goig. Amén.

La influència del Beat P. Barré en la fundació del nostre Institut i avui

G. Jaume Pujol i Bardolet

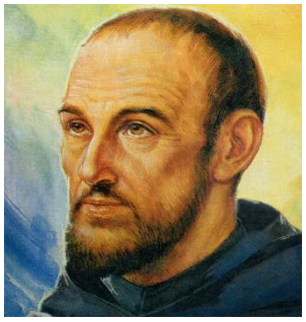

Com veiem en els relats de tota la Bíblia; Déu porta els seus plans a través de les persones. Així fou en sant Joan Baptista de La Salle en la fundació de l'Institut. Una col·laboració amb el beat Nicolau Roland en la institució de les Germanes del Nen Jesús i una trobada fortuïta amb el Sr. Nyel amb un missatge de la Sra. de Maillefer situen a La Salle en un punt d'arrancada que serà sense retrocés.

Però, sobretot qui influirà en la persona de La Salle i en la fundació de l'Institut serà el beat P. Nicolau Barré, beneficiant del segle d'Or de l'espiritualitat francesa, berul·liana i sulpiciana. Pertany a l'Orde dels Mínims de Sant Francesc de Paula. Abans de relacionar-se amb Sant Joan B. de La Salle el P. Barré té tot un itinerari. Cal considerar-lo com iniciador del corrent d'educació popular. Es dedicà molt a una *«espiritualitat apostòlica»* que manifestà amb l'atenció a malalts i a la joventut desafavorida. Per aquest motiu orientarà els seus col·laboradors, homes i dones, a ser mestres; organitza seminaris de formació per a ells i els proposa constituir comunitats de mestres, d'homes i dones per separat, creant escoles populars. Tenia relació freqüent amb el beat P. Nicolau Roland. El seu itinerari prenia forma i consolidació al llarg de 15 anys de reflexió en intensa oració. Funda la Congregació de les Germanes del Nen Jesús, dites avui *«Dames negres»,* com abans havia fundat una altra Nicolau Roland amb el mateix nom.

El P. Barré deia als seus mestres: "Feu el que feu no suprimiu mai l'oració, ni un sol dia. Sense ella tot es torça, i per senzilla que sigui ennobleix, ens sosté i ens proporciona, en secret, poc a poc, grans benediccions".

Era reconeguda la seva espiritualitat d'abandó a Déu i com a Director espiritual atreia nombroses persones a les que orientava. I quan es tractava d'un cas difícil la gent deia: "L'haurem de portar al P. Barré".

Joan Baptista de La Salle experimentava que Déu li anava parlant i necessitava un director espiritual conseller, primer ho fou el mateix Nicolau Roland que morí jove als 36 anys i després Nicolau Barré; aquest ja tenia una gran experiència sobre les intuïcions que en La Salle s'anaven gestant. La Salle recorre a ell i constatem que Barré tingué una gran influència, que va ser decisiva, en la fundació del nostre Institut i en el procés següent, des de la seva espiritualitat apostòlica en el camp escolar. Barré va ser «decisiu».

La Salle consulta amb el P. Barré la intuïció que el persegueix, aquest li diu que la fundació haurà de ser plenament *«obra de Déu»,* sense altre fonament que la *«Providència»* i, per aquest motiu haurà de:

- Renunciar al canonicat i a la prebenda que li comporta.
- Repartir els seus béns als pobres, reservant-se només una petita part per a no ser càrrega per als seus germans, ja que n'era el tutor.
- Haurà de rebre els mestres a casa seva i constituir amb ells comunitat.
- Haurà d'adoptar mitjans pedagògics per consolidar l'obra.

El recurs a la Providència se li exigeix total. I posar en pràctica aquests consells del P. Barré no fou fàcil, ni sense importants dificultats. L'arquebisbe de Reims es resistí durant onze mesos en acceptar la seva renúncia a la canongia. Sobre el despreniment dels seus béns patrimonials hi havia la possibilitat de dedicar aquests béns al sosteniment de les escoles com ho feu Roland, però, el consell exigent de Barré era que les escoles no havien de tenir altre fonament que el de la Providència. La família de La Salle, no solament no ho comprenia sinó que se sentia perjudicada. Però Déu li esperona i dirà: "No puc parlar i no tinc dret a usar el llenguatge de la perfecció, que els dirigeixo sobre pobresa, si jo mateix no sóc pobre; ni de l'abandó a la

Providència, si jo posseeixo recursos segurs contra la misèria, ni de la perfecta confiança amb Déu, si unes bones rendes em treuen tot motiu d'inquietud".

Davant d'un projecte tan nou d'educació popular seguint el corrent ja existent, La Salle no sap com enfocar-ho i recorre a Barré, que li respon molt decidit: "Vol vostè formar els seus mestres en la pietat i que arribin a estimar el seu estat a causa del bé que poden fer? Ha d'allotjar-los a casa seva i viure en societat amb ells". Possiblement La Salle trobaria aquestes paraules com molt comprometedores. I li afegí: "L'obra de Déu que ho sigui enterament. No busqui recolzaments humans, ni legals, ni econòmics. Que sigui la Providència el seu únic fonament? La Salle ja deuria experimentar que li queia a sobre la resistència I enfrontament de la família. I es pregunta: "Serà vocació meva ser guia dels mestres? Hauré de compartir amb ells la meva jornada? Ho veu difícil i se li fa costa amunt. Però s'havia de seguir la voluntat de Déu *«de començament en començament».*

Anys més tard La Salle escriurà: "D'haver sabut que la cura que jo prenia dels mestres per pura caritat em portava fins i tot a l'obligació de viure amb ells, ho hauria abandonat... em resultava insuportable, doncs jo els valorava menys que els meus servents. Però Déu que governa totes les coses amb saviesa i suavitat, i que no acostuma a forçar la inclinació dels homes, volent comprometre'm a prendre cura plenament de les escoles, ho feu de manera imperceptible i en molt de temps, de manera que un compromís em portava a un altre, sense haver-ho previst en els començaments".

Tantes i tantes dificultats el portaven a un recurs a la Providència, fins i tot quan va dir: "Puc dir-vos, amics meus, que si Déu en mostrar-me el bé que podia procurar aquest Institut, m'hagués descobert també les penes i creus que m'havien d'acompanyar, m'hagués faltat valor, i no hagués tingut ànim per tocar-ho ni amb la punta dels meus dits. He estat objecte de contradicció, perseguit per diferents prelats, inclús dels que jo esperava ajuda. Els meus propis fills, més predilectes s'han aixecat contra mi, afegint a les creus de fora les de dintre que són més sensibles. Per tant, si Déu no hagués posat la seva mà visiblement en recolzament d'aquest edifici, ja faria temps que estaria enterrat en les seves runes".

PERÒ, AVUI, LA INFLUÈNCIA DEL P. BARRÉ

El P. Barré morí el 1686 a l'edat de 65 anys. Per tant, només va poder seguir durant sis anys el procés de fundació de l'Institut. Però, fent una ullada a tot el procés de fundació veiem que les directrius del P. Barré van continuar essent vigents i de total influència.

És evident que els temps d'avui són diferents i que l'escola ja no és de rudiments com abans, sinó una escola amb nous continguts, adaptats a les exigències actuals. Però segueix essent *«escola lasal·liana».* Avui no falten les dificultats i les incerteses per molts motius: socials, polítics i religiosos. Volem continuar l'escola cristiana en una societat secularitzada. Però, l'Institut i cada escola l'hem de considerar «obra de Déu fonamentada en la Providència». Les dificultats, fins i tot les que ens puguin aparèixer com camins sense sortida, ens estan clamant per un recurs de fe en la Providència que, des de sempre, ho dirigeix tot amb saviesa.

Crec que avui el Fundador, seguint el consell del P. Barré, veient que les dificultats de gestió ens aclaparen i poden repercutir en minvament del recurs a Déu, és a dir, de l'*«esperit de fe»,* que ens és essencial, ens insistiria que *"Déu per la seva Providència, ha establert les Escoles Cristianes. Déu és tan bo, que havent creat els homes, vol que tots arribin al coneixement de la veritat" (Med. 193,1).-*

Davant de les diferents dificultats que ens aclaparen ens haurem d'aplicar el consell del Fundador: "Cal no neguitejar-se puix que els qui viuen desassossegats, mostren que es troben mancats de fe. I la prova més convincent la trobem en la paraula del Senyor: «Fixeu-vos com creixen les flors del camp...»" (Med. 86,2).

Jesús va inaugurar i predicar el Regne de Déu amb dificultats fins a la mort, l'Església perdura malgrat diferents situacions difícils i l'Institut ha de seguir superant els esculls fent l'*«obra de Déu»* de l'escola cristiana. *El P. Barré i La Salle són referents d'actualitat per avui.*

Algunes insistències en el Projecte de Regla

G. Jaume Pujol i Bardolet

El proper Capítol General tindrà la tasca de discernir i, en tot cas també, d'aprovar un text de Regla a partir d'un projecte elaborat al llarg de dos anys. Aquest Projecte de Regla, pretén ser fidel a l'esprit i continguts identitaris de la vocació de Germà i de la missió de l'Institut, assenyalats en la Regla del Fundador. L'adaptació als nous temps fa necessari adaptar la Regla per a respondre, com ho feu el Fundador, a les necessitats de la seva època; també nosaltres hem de respondre a les necessitats del nostre segle XXI.

Aquest Projecte de Regla conserva l'estructura de la Regla del Fundador: Fi i esperit de l'Institut, la missió de l'escola cristiana per l'educació sobretot per als pobres, la vida consagrada del Germà, la vida comunitària fraterna, la vida espiritual dels Germans, la formació dels Germans i el govern de l'Institut. Són aspectes tractats sense rebaixes i amb notable exigència. Ara bé, l'estil del text és diferent del de la Regla del Fundador, que era sobretot un text d'*«observances»* i avui es demana de redactar un text de *«vivència»,* a l'estil del text de l'Evangeli. Que sigui una *«Regla de vida»,* com ho és l'Evangeli. Quan el Concili recomanà la revisió de la Regla en totes les Congregacions religioses ja es va insistir en un text exhortatiu i assenyalant objectius, però no per això menys exigent.

En aquest breu article, destacaré tres apartats insistits en el Projecte de Regla: **1.** L'*«Associació»* i el que comporta personalment i institucionalment. **2.** La realitat dels *«Germans Grans».* **3.** Unes *«breus pinzellades sobre altres insistències».*

1. L'ESPERIT D'ASSOCIACIÓ VERTEBRA LA VIDA DEL GERMÀ I DE L'INSTITUT

Un punt important destacat en el PROJECTE DE REGLA és l'accent que es dóna a l'ASSOCIACIÓ, que ens compromet als Germans. D'entrada cal dir que si en la Regla de 1987 el terme associació és citat només 14 vegades, en canvi ho és 37 vegades en el Projecte de Regla. A més, la projecció del vot d'Associació respecte dels nostres col·laboradors és citat només 2 vegades en la Regla de 1987 i 13 vegades en el Projecte de Regla i aquí de forma més àmplia i exigent.

El compromís d'associació entre Germans

Es parteix de l'Associació per al servei educatiu dels pobres, com a primer vot dels Germans (PR 3,3), que obliga a una cohesió i responsabilitat entre els mateixos Germans, com ho feren La Salle i els primers Germans (3.5).

Es recorda que La Salle fundà l'Institut associant-se amb els Germans (10,1) i que cada Germà realitza la seva vocació i aprofundeix la seva pertinença a l'Institut a l'interior d'un *«procés d'associació»* personal i institucional (6,2). Els Germans es consagren a la Santíssima Trinitat per a procurar la seva Glòria, associant-se entre sí, per animar *«junts i per associació»* les escoles cristianes (3.1 i 3.2). Això representa fidelitat als orígens (10,5). Pel vot de castedat el Germà és més disponible per viure l'*«associació per a la missió»* (3.11).

Per esperit d'associació, cada Germà se sent responsable davant Déu i la comunitat dels recursos comuns posant talents i capacitats al servei de tots (3.13.2) per donar resposta a una joventut pobre i allunyada de salvació (4.1). L'associació dels Germans implica en deixar-se interpel·lar en la preparació i participació en el Capítol (9.9.1). *Per tant, tots corresponsables en la finalitat de l'Institut.*

La implicació del vot d'Associació dels Germans en la comunitat educativa

13 vegades el Projecte de Regla compromet els Germans a obrir-se als seglars col·laboradors, àdhuc d'implicar-los en responsabilitats importants. Germans i Seglars s'associen en la realització de la missió lasal·liana confiada per l'Església (2.7) desenvolupant l'esperit d'associació en les comunitats educatives (2.7.1) fins a establir

estructures participatives per ajudar al G. Visitador en els àmbits de la missió (2.7.2). Els Germans, amb un cor pobre, fan possible l'associació entre ells, la disponibilitat amb els seus companys i la proximitat amb els pobres que volen servir (3.13). En esperit d'associació amb els demés lasal·lians els Germans comparteixen la missió i contribueixen a crear un clima fratern de respecte mutu (4.10.2). El Districte és l'expressió de la comunió entre els Germans, els Associats lasal·lians i tots els qui estan compromesos en la missió (9.1.1). En el desenvolupament de l'associació amb homes i dones que caminen amb els Germans, tots conjuntament es reconeixen com fills i filles de Sant Joan B. de La Salle (10.6).

La insistència del *«junts i per associació»*

L'expressió «junts i per associació» és emprada 7 vegades en el Projecte de Regla, mentre que en la Regla de 1987 només és citada una sola vegada aplicada exclusivament als Germans i en la fórmula de vots.

Cinc vegades l'expressió «junts i per associació» fa al·lusió als Germans. Es parteix de la fórmula de vots: Fent vot de viure associat amb els Germans de les Escoles Cristianes que s'han reunit per a tenir *«junts i per associació»* les escoles al servei dels pobres" (3.3 i 3.1), es consagren a Déu per exercir *«junts i per associació»* el ministeri apostòlic de l'educació (1.2) i això des dels començaments de l'Institut (2.6), com *«ministres i ambaixadors de Jesucrist»* (3.15).

Dues vegades es fa referència explícita a un *«junts i per associació»* amb seglars col·laboradors: amb quants col·laboren en la missió perquè els pobres siguin evangelitzats (2.8). Es creen estructures que permeten als Germans i demés lasal·lians discernir, prendre decisions i les iniciatives necessàries per a l'exercici de la missió, «junts i per associació» en la mesura del possible [7(8)].

2. SOBRE ELS GERMANS GRANS I LA SEVA MISSIÓ A L'INSTITUT

El Projecte de Regla accentua l'atenció als Germans Grans. Mentre en la Regla de 1987 els GG. Grans són citats només una vegada en l'article 56, dient que la comunitat testimonia afecte preeminent als Germans d'edat, malalts, descoratjats o afeixugats, en el Projecte de Regla són citats quatre vegades i amb un llenguatge ben diferent i certament positiu: "Els GG. d'edat encara que estiguin retirats del treball en les escoles segueixen participant del ministeri de l'institut mitjançant la caritat fraterna i el recolzament de la seva pregària. Sabent que des de la seva experiència i saviesa tenen molt a ensenyar, les comunitats fomenten les ocasions de diàleg i d'intercanvi entre els Germans ancians, els Germans joves i els demés lasal·lians" (2.6.3). En el 4.7 s'insisteix en l'afecte als GG. ancians perquè siguin sostinguts per la caritat de Crist (4.7). A exemple del Fundador els GG. ancians cultiven particularment la vida interior, l'oració i la vida fraterna i en el seu nou context escolten el Senyor que els dóna sentit a la seva existència (5.3.1). També els Germans gaudeixen del testimoni de fidelitat dels seus Germans Grans.

3. BREUMENT SOBRE ALGUNS ALTRES TEMES

Afegeixo una pinzellada sobre alguns altres aspectes del Projecte de Regla. S'insisteix molt en la *pregària apostòlica* (1.7), *personal i comunitària* (4.2) i que el binomi *«oració–apostolat»* és indissociable (5.6). La *consagració,* moltes vegades reiterada, sorgeix de la consagració a la Santíssima Trinitat (3.3). La *comunitat* es definida d'una manera molt completa concretant la identitat de la vocació lasal·liana com "una mediació de la consagració total dels Germans a Déu. És una comunitat de fe on comparteixen l'experiència de Déu, viscuda en els compromisos quotidians i en les relacions, en l'escolta de la paraula de Déu en l'Escriptura i de les necessitats del món, en l'oració personal i comunitària, en la lectura dels signes dels temps i en el discerniment de la voluntat de Déu" (4.2), per tant, com *comunitat de fe, apostòlica i fraterna.* L'aspecte de *fraternitat* té una insistència reiterada. Queda reafirmada la *funció del G. Director de comunitat* com acompanyant i animador dels Germans i de la comunitat en els àmbits personal i espiritual (4.12 i 4.13). Es remarca l'accent per a *«la missió per l'escola i educació cristiana sobretot per als pobres»* (2.4).

Finalment, el projecte de Regla assenyala unes fites que comporten la trajectòria que han d'emprendre el Germà i l'Institut per avui i per demà. Ens podrà semblar excel·lent tot el que *«es digui»* en el nou text de Regla. Caldrà esperar el resultat del proper Capítol General sobre el particular. Però per més excel·lent i *«ben dit»* que sigui encara *«quedarà tot per fer».* Hauran de ser els projectes personal i comunitari els que hauran de precisar els mitjans per *«portar-lo realment a la nostra vida».*

TOT PLEGAT, BONA FEINA A FER !... SOM-HI !

2015: ANY DE LA VIDA CONSAGRADA

Col·loqui dels Superiors Generals amb el Papa Francesc

2015:
ANY DE LA
VIDA CONSAGRADA

Abans de saludar als **120 Superiors Generals** presents, **EL SANT PARE FRANCESC HA ANUNCIAT QUE EL 2015 SERÀ UN ANY DEDICAT A LA VIDA CONSAGRADA**. I al sortir de l'aula ha dit: ***"Gràcies pel que heu fet, i pel vostre esperit de fe i de servei. Gràcies per vostre testimoni i també per les humiliacions per les que heu de passar".***

La **Unió de Superiors Generals** ha celebrat la seva LXXXII assemblea en el Salesianum de Roma, del 27 al 29 de novembre. Las reflexions, basades en tres experiències personals, s'han centrat en el rol dels Superiors a la llum del magisteri i de l'exemple del papa Francesc. I el Pontífex, en persona, ha decidit trobar-se amb els superiors durant tres hores i no solament en una breu audiència como havien sol·licitat. **No hi ha hagut cap discurs preparat amb antelació: s'ha tractat d'un llarg col·loqui fratern i cordial, amb preguntes i respostes.**

Segons informa un comunicat de la Unió de Superiors Generals, la primera tanda de preguntes ha estat dedicat a la identitat i a la missió. Tots els cristians han de ser coherents amb la seva fe, digué el Papa, però els religiosos estan cridats a seguir el Senyor d'una manera especial: "Són homes i dones que poden despertar el món. La vida consagrada és profecia. Déu ens demana que deixem el niu que ens empara i que sortim als confins del món evitant la temptació de sotmetre'ls. Aquesta és la forma més eficaç d'imitar el Senyor".

Preguntat per la situació de les vocacions, el Papa ha assenyalat que hi ha esglésies joves que estan donant nous fruits. Per suposat, això ens obliga a replantejar la inculturació del carisma. L'Església, com en el cas de Matteo Ricci, ha de demanar perdó i considerar, amb vergonya, els fracassos apostòlics a causa de mals entesos en aquest camp. El diàleg intercultural ha d'impulsar l'entrada en el govern dels instituts religiosos de persones de diferents cultures que expressen diferents formes de viure el carisma.

Francesc ha insistit en **la formació** que, en la seva opinió, es basa en quatre pilars fonamentals: espiritual, intel·lectual, comunitari i apostòlic. És imprescindible **evitar qualsevol forma d'hipocresia i de clericalisme** a través d'un diàleg franc i obert sobre tots els aspectes de la vida, *"la formació és una tasca artesanal, no un treball de policia",* ha subratllat, i el seu objectiu és *"formar religiosos que tinguin un cor tendre i no àcid com el vinagre. Tots som pecadors, però no corruptes. Cal acceptar els pecadors, no els corruptes ".*

Pel Papa **la *fraternitat té una gran força d'atracció***. Pressuposa l'**acceptació de les diferències i els conflictes**. De vegades és difícil viure, però si no es viu no s'és fecund. En qualsevol cas, "mai no hem d'actuar com a gestors davant del conflicte d'un germà, cal acaronar aquest conflicte".

S'han plantejat també algunes qüestions sobre les **relacions entre els religiosos i les esglésies particulars** en les que estan inserits. El Papa ha afirmat que sabia per experiència els problemes que s'hi plantegen. ***"Nosaltres, els bisbes, hem d'entendre que les persones consagrades no representen només una ajuda material, sinó que són dons que enriqueixen les diòcesis".***

Les últimes preguntes han tingut com a objecte les fronteres de la missió dels consagrats. "Cal buscar-les sobre la base dels carismes", ha respost el Papa. **Les realitats on impera l'exclusió segueix essent la prioritat més important. *A més d'aquests reptes, el pontífex ha citat el cultural i educatiu en les escoles i universitats*.** Per al Papa els pilars de l'educació són: "transmetre coneixements, transmetre formes de fer, transmetre valors. A través d'ells transmetre la fe. L'educador ha d'estar a l'altura de les persones que educa i ha d'interrogar-se sobre com anunciar Jesucrist a una generació que canvia".

BREU PRESENTACIÓ DEL SALM 34

El pobre i oprimit sap que Yahweh és el seu defensor

G. Ramon Grau i Estany

■ Visió global

* El protagonista és Déu. El seu nom és omnipresent. És mencionat explícitament en quasi tots els versets (excepte 6,14,15,22).

* Des de l'inici i per la seva intenció **el Salm 34 és un càntic d'acció de gràcies.** En el seu rerafons s'hi albira un esdeveniment cabdal, origen de les expressions de **fe**, d'**agraïment**, i d'**exhortació** que vertebren el salm.

* El Salm 34 ens assabenta que no són forçosament les persones " sanes " les que excel·leixen de vitalitat al nivell més profund. (Kraus).

* Aquest Salm 34 s'ha escollit com emblemàtic del comportament de Déu vers el pobre, l'humil, l'esclafat per l'opressor, el desvalgut, el desafortunat, l'home o el poble esclavitzat.

■ Dues notes redaccionals

▪ És un Salm alfabètic. (acròstic). Cada verset comença per una lletra de l'alfabet hebreu. Aquesta imposició poètica, condiciona la fluïdesa del pensament que, a voltes, sembla una mica brusc. Des del punt de vista pràctic representava un gran suport a la memòria (nemotècnic). Hi ha altres Salms acròstics al Saltiri: el 9, el 10, el 25, el 37, el 119...

▪ Sovint la composició i contingut d'un salm s'atribuïa a la reacció religiosa d'una persona, en una circumstància crítica de la seva vida: Per exemple el Salm 51 s'atribueix a David, que manifesta el seu penediment després del seu pecat... El títol que porta el Salm 34 suggereix com autor a David, en una peripècia ben curiosa: Davant del rei Aquix, durant la persecució de Saül es va fer passar per boig (pobre mental) per evitar que el matessin. (1Sm.21:11-16)

■ Espiritualitat cristiana del Salm

* L'Evangeli traspua sentiments d'aquest Salm i, a voltes, en fa menció explícita:

- Jesús se'ns presenta com el pobre bíblic per antonomàsia. " ***Sols posseeix Déu*** ".
- Els textos de les Benaurances i el Magníficat estan impregnats de l'actitud religiosa d'aquest Salm. (Mt. Cap. **5** i Lc.**1**: 46-56).
- Jesús té present aquest Salm en la seva acció de gràcies al Pare: " En aquell mateix moment, Jesús, ple de la joia de l'Esperit Sant digué: *T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als* ***senzills*** *tot això que has amagat als savis i entesos* " (Lc.**10**:21).
- Sant Joan fa menció explícita del verset 21 d'aquest Salm: " S'havia de complir allò que diu l'Escriptura: *No li han de trencar cap os* " (Jn. **19**: 36)

* També el Salm 34 suggereix una recepta, ingènua, però infal·lible, de felicitat: *Busca Déu, distancia't del mal, practica el bé.*

* El Salm 34 constitueix un paradigma d'actuació cristiana: **QUI NO PREN PARTIT A FAVOR DELS MÉS NECESSITATS I CONTRA LA INJUSTÍCIA I LES DESIGUALTATS CLAMOROSES EXISTENTS, NO ES POT SENTIR CRISTIÀ.** Fer realitat el Salm 34, és portar a la pràctica i fer tangible una pregària veterotestamentària en el cor del món contemporani.

  Ens mostra la pobresa cristiana, com a la gran alliberadora del cor humà:

> **"L'esperit de pobresa, la pobresa de cor, és un bé que inclou en el seu si tots els béns del món; ella sola administra un imperi immens; ho repeteixo, la pobresa de cor ens fa amos i senyors de tots els béns d'aquí baix, des del moment que hi passem per sobre"** (Santa Teresa d'Àvila en *Camino de perfección* , Cap. XII).

SALM 34

VICTÒRIA DEFINITIVA DEL BÉ SOBRE EL MAL

'Aleph 2 Beneiré el Senyor en tot moment, א
Beth 3 La meva ànima es gloria en el Senyor; ב
que ho escoltin els **humils** i se n'alegrin.
Ghimel 4 Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, ג
exalcem plegats el seu nom.

Daleth 5 He demanat al Senyor que em guiés; ד
ell m'ha escoltat, ja res no m'espanta.

He 6 Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum, ה
i no haureu d'abaixar els ulls avergonyits.
Wau-Zain 7 Quan el **pobre** invoca el Senyor, ז
ell l'escolta i el salva del perill.
Het 8 Acampa l'àngel del Senyor ח
entorn dels seus **fidels**, per protegir-los.

Tet 9 ***Tasteu, i veureu que n'és de bo el Senyor***; ט
feliç l'home que s'hi acull.
Yod 10 Sants del Senyor, venereu-lo, י
venereu-lo i no us mancarà res.
Kaf 11 Els rics s'empobriran, passaran fam, כ
però **als qui busquen el Senyor** no el mancarà cap bé.
Lamed 12 Veniu, fills meus, escolteu-me: ל
us ensenyaré com heu de venerar el Senyor.
Mem ..... מ

Nun14 Guarda't la llengua del mal, נ
que no diguin res de fals els teus llavis.
Sàmech15 Aparta't del mal i fes el bé, ס
busca la pau, procura aconseguir-la.

'Ain 16 El Senyor es gira contra els malfactors ע
per esborrar de la terra el seu record.
Pe 17 Els ulls del Senyor vetllen pels **justos**, פ
escolta quan criden auxili.
Sade 18 Així que criden, el Senyor els escolta צ
i els treu de tots els perills.
Qof 19 El Senyor és a prop dels **cors que sofreixen**, ק
salva els homes que se senten **desfets**.
Resh 20 Malgrat que els **justos** sofreixen molts mals, ר
el Senyor sempre els allibera de tots;
Sin 21 vetlla per cada un dels seus ossos, ש
no se'n trencarà cap ni un.

Tau 22 La malícia duu el malvat a la mort, ת
els qui detesten el just pagaran la seva culpa.
23 El Senyor rescata de la mort els seus **servents**
i no acusarà **els qui es refugien en ell.**

Jo, la meva ànima, els meus llavis,
S'uneixen a tots els humils de la terra
Per beneir el Senyor.

- Tots plegats glorifiquem Déu perquè:

  . em guia
  . m'escolta
  . m'asserena.

  . m'il·lumina amb una llum nova
  . ho fa humiliant la meva feblesa

  . m'enalteix des de les meves pobreses

  . el sento al voltant meu.

- Feu-me, Senyor:
  . assaborir la vostra bondat
  . gaudir de la vostra Custòdia
  . venerar la vostra Santedat, com cal.

Així no patiré la fam d'aquells que ho tenen tot menys a Vós.

- Escolto la invitació:

  . d'allunyar de tota culpa de paraula, d'obra o omissió
  . de fruir de la pau vinculada al bé

- Tinc la certesa que el mal està essent vençut

- Sento la vostra mirada sobre meu:
  . en tot moment,
  . en situacions dificultoses
  . en els sofriments
  . en les hores de depressió

- Sento la vostra acció que:
  . m'allibera sempre
  . vetlla per mi sempre
  . em protegeix sempre

- Tinc la certesa que el mal i el malvat s'anihilen ells mateixos

<u>Però l'home de bona voluntat ressorgirà de qualsevol mort aparent</u>

Textos bíblics afins al Salm 34

2/

Ac.10:12 Hi havia a Cesarea un home que es deia Corneli... Era un home piadós, que creia en l'únic Déu...feia moltes almoines... i sempre pregava.

4/

Lc. 1:46 Maria digué: *La meva ànima magnifica el Senyor...*

8/

He. 1:14 Els àngels són esperits que exerceixen un ministeri, enviats per a fer un servei als qui han d'heretar la salvació.

9/

1 P 2:3 Vosaltres ja heu tastat " què n'és de bo el Senyor ".

11/

Lc. 1:53 El Senyor omple de béns als pobres, i els rics se'n tornen sense res.

13-17/

1P.3:10-12 Diu l'Escriptura: *El qui vol estimar la vida i veure dies feliços, que guardi la llengua del mal, que no diguin res de fals els seus llavis. Que es decanti del mal i faci el bé, que busqui la pau i procuri aconseguir-la. Perquè els ulls del Senyor vetllen pels justos; està atent a la seva pregària, però es gira contra els malfactors.*

14/

Jm. 1:26 Si algú es té per religiós, però no domina la llengua, s'enganya a ell mateix; la seva religió és buida.

15b/

He. 12:14 Mireu de viure en pau amb tothom. Busqueu la santedat, ja que sense santedat ningú no veurà el Senyor.

Mt. 5:9 Feliços els qui treballen per la pau; Déu els anomenarà fills seus.

16/

Jn. 9:31 Tots sabeu que Déu no escolta els pecadors, però sí escolta els qui veneren i compleixen la seva voluntat.

19/

Mt.11:28-30 Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar.... perquè el meu jou és suau i la meva càrrega lleugera.

20/

2Tm.3:11 Les persecucions, els sofriments com els que vaig passar a Antioquia, a Icona, a Listra. Quines persecucions no vaig haver de suportar !! Però de totes el Senyor me'n va treure.

21/

Jn. 19:36 Tot això va succeir perquè s'havia de complir allò que diu l'Escriptura: *No li han de trencar cap os.*

Altres textos: Za. **8**:19 // Sl **51**:19 // Pv.**24**:16 // He. **6**:4 // 2Ma **1**:27 // 2Co. **3**:17

FORMACIÓ BÍBLICA (I)

Síntesi aportada pel G. Francisco Fuertes Villalba

Tema: **L'ORACIÓ A LA BÍBLIA (19 octubre 2013)**
Ponent: **José Manuel Vallejo**, Caputxí de Pompeia

El credo del Deuteronomi:

- Obre l'oïda
- Que el teu cor s'inclini
- Déu t'estima
  - L'home bíblic no entén la vida sense relació amb Déu
    (Recordem la paràbola del cep i els sarments)
  - A la Bíblia l'home és pregària
    (ens hem d'omplir de l'esser de Déu)

La revelació de Déu a l'AT és lenta, és històrica, necessita un context i es fa poc a poc (No tot de cop)

Déu parla com un amic als amics
(A l'Islam, la revelació la fa el Profeta i és per sempre, inamovible i no es modifica històricament)

La pregària és escolta i és memòria (No oblidar i sentir que estem en deute).

Recordem el Pare Nostre (Deutes i Deutors)
(Dt 8,2) "Recorda..." → Fer memòria

Com parla Déu:

- **Pentateuc**: En els esdeveniments històrics
- **Profetes**: En l'experiència mística dels profetes (context cultural)
- **Sapiencials**: Com ha fet la creació i com ha fet l'home
  (experiència humana → veure els salms). Salms que mostren la imatge de Déu, a cada moment.

El principi de la revelació de Déu és en Abraham (Gn. 12...)
- La vocació (Gn 15, 7)
- La crida que fa Déu a Moisés (Ex. 3)
  (el Déu bíblic és un Déu que té entranyes – es compadeix, vol la llibertat de qualsevol esclavatge.)

La Bíblia és una escola de pregària

1er Samuel, 16, 7 : "La mirada de Déu no és com la mirada dels homes..."
Jonàs és un excel·lent llibre per pregar (conté una bona imatge de Déu)
Com parla Déu per la somera de Balaam? (Nombres 22, 20)
- Obrir els ulls a Balaam (com als deixebles d'Emaús → s'els obriren els ulls).
Adam i Eva→ Prengueren del fruit, menjaren i, a l'instant, s'els obriren els ulls).
Hi ha profunditat més espiritual en ocasió d'una debacle històrica (veure la de Jonàs)

Què passa en el NT?

- Ens ensenya a pregar, especialment a les persones malaltes o amb necessitats molt urgents
  (Com Pere que s'enfonsa dins el mar...)
- Tenim una bona escola de pregària a la Litúrgia (Paraula de Déu proclamada i explicada, com feien els jueus. A la Bíblia no tot és paraula de Déu, tant sols la que es proclama litúrgicament.

LA IDENTITAT I LA MISSIÓ DELS GERMANS JUBILATS

Sessió animada pel Fra. Joan Botam, ofm cap.
Dissabte, 15 de febrer 2014
Casal Sant Gervasi, de 9,30 a 13,30 h.

G. Jaume Pujol i Bardolet

S'envelleix sobtadament i amb progressiu allunyament de l'activitat escolar, però no de la missió.

Cal envellir amb joia i esperança.

No som «retirats», ni «pensionistes», sinó «jubilats» (joiosos) actius.

La identitat del G. jubilat en la Comunitat i en el Sector/Districte.

CARACTERÍSTIQUES I PROSPECTIVA DEL G. JUBILAT

L'envelliment arriba progressivament i de forma inesperada. No és gens negatiu, ans al contrari, és el preu d'estar vius i d'haver adquirit experiència. No ha de generar sentiments negatius com de tristesa, pessimisme, desesperança, mal humor, etc. Tampoc sensació d'inutilitat o d'estorb, que podria tancar la persona en si mateixa. És la *«vocació en la fase de l'envelliment».*

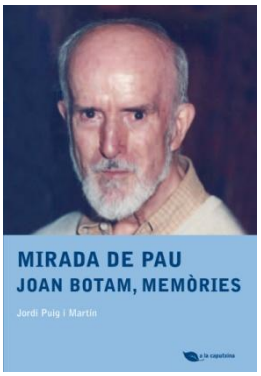

Cal precisar la terminologia. Se'ns anomena *«retirats o en retir»* o *«pensionistes».* És millor que se'ns digui *«jubilats».* Ofereix una perspectiva més agradable, doncs en reduir-se les energies també es disposa de més llibertat per activitats personals. Així es viu una *«jubilació activa».* Se sent la necessitat de ser respectat, reconegut, escoltat, que es compti amb la persona… Tot això demana *«aprendre a envellir».*

L'ancianitat és una etapa de la vida que, com les altres, té el seu propi rostre, les seves alegries i penes. L'anciantitat és un temps de gràcia i un regal per a la persona en qüestió i pels qui ens envolten, per més que suposi un desgast progressiu amb limitacions i de vacil·lacions en la jerarquia de valors.

"Els Germans d'edat, encara que estiguin separats del treball de les escoles, segueixen participant en el ministeri de l'Institut... Sabent que des de la seva experiència i saviesa tenen molt a ensenyar, les comunitats fomenten les ocasions de diàleg i d'intercanvi entre els Germans ancians, els Germans joves i els demés lasal·lians". (Projecte de nova Regla 2.6.3).

"La presència de les persones ancianes a les comunitats pot ser molt positiva. Un religiós ancià, que no es deixa vèncer per les xacres i per les limitacions de l'edat sinó que manté viva l'alegria, l'amor i l'esperança, és un suport de valor incalculable per als joves. El seu testimoniatge, saviesa i pregària constitueixen un estímul permanent en llur camí espiritual i apostòlic. Per altra part, un religiós que es preocupa dels seus germans ancians ofereix credibilitat evangèlica al seu Institut com a veritable família reunida en el nom del Senyor" (Vida Fraterna Ctat 68).

"En la vida fraterna té un lloc important la cura dels ancians i dels malalts... llur testimoni és de gran ajut a l'Església i als Instituts, i que llur missió continua essent vàlida i meritòria, àdhuc quan per motius d'edat o de malaltia, han hagut de deixar llurs pròpies activitats. Tenen certament molt a donar en saviesa i experiència a la comunitat, si aquesta sap estar propera a ells amb atenció i capacitat d'escolta.

En realitat, la missió apostòlica, abans que en l'acció, consisteix en el testimoniatge de la pròpia donació plena a la voluntat salvífica del Senyor, donació que s'alimenta en la pregària i la penitència. Els ancians, doncs, són cridats a viure llur vocació de moltes maneres: la pregària assídua, l'acceptació pacient de llur pròpia condició, la disponibilitat per al servei de la direcció espiritual, la confessió i el guiatge en la pregària" (Vita Consecrata 44).

Nota. ***Dinar a La Salle Bonanova***

ELS NOVICIATS DEL DISTRICTE/SECTOR DE BARCELONA/CATALUNYA (5)
NOVICIAT DE BENICARLÓ
(BAIX MAESTRAT)
1927-1928

Gmà. Josep Maria Pons Riba

Acabava l'article nº 4 de l'anterior PAX dient que el Noviciat a Fortianell va tenir dues etapes; la primera de 1920 a 1927, un Noviciat compartit entre els dos Districtes i l'altra, de 1927 a 1936, on el Noviciat era únicament dels Germans del semi-districte Besiers-Figueres (amb germans francesos, però també molts de catalans i espanyols) ***ja que el Districte de Barcelona havia traslladat els seus Novicis a Benicarló, en espera d'inaugurar-se la Casa sant Josep de Vinyols i els Arcs/Cambrils.***

Així doncs, a partir del 16 d'agost de 1927, 25 novicis que havien pres l'Hàbit al Noviciat de Fortianell en diferents dates, es traslladen a Benicarló per continuar el seu Noviciat. S'havia pres la decisió de constituir un Noviciat propi del Districte de Barcelona. **El retard en la construcció del nou edifici de la Casa Sant Josep o les presses per independitzar-se, provocaren que el Noviciat s'obrís a l'antic internat de Benicarló, en aquest moment tancat.**

El Germà **Eladio Vicente (Cesáreo España Ortiz)** Director de l'Escolasticat de la Casa Sagrat Cor de Cambrils va ser nomenat nou Director. Recordem que el Gmà. Eladio Vicente morirà màrtir el 1936 i ha estat beatificat el passat mes d'octubre de 2013. Seran Sotsdirector i Catequista respectivament els **Germans Domingo Javier (Joan Viladiu) i Andrés Sergio (Andrés Pradas Lahoz)** un altre màrtir de la Comunitat de Tarragona.

Hem dit que el 16 d'agost s'inaugurà el nou Noviciat amb 25 novicis provinents de Fortianell. El **29 de setembre es produeix la 1a Presa d'Hàbit, tan sols d'un postulant**. **El primer dia de febrer de 1928 hi haurà la 2a Presa d'Hàbit de 15 postulants. El dia de Sant Josep del mateix any, la 3a Presa d'hàbit de dos postulants. I el 14 d'agost la 4a i darrera Presa d'Hàbit d'11 postulants, que el cap d'un mes, el 24 de setembre estrenen la nova Casa de Sant Josep amb el grup de l'Escolasticat i la Comunitat de la Sagrada Família.**

Aquestes són les dades estadístiques referents al Noviciat de Benicarló.

(*16 d'agost de 1927 arriben 25 novicis que havien pres l'Hàbit a Fortianell)

29 de setembre de 1929 a 14 d'agost de 1928

***Promocions: 4**

***Novicis que hi varen prendre l'Hàbit: 29**

***Novicis que feren la Primera Professió: 26**

***Novicis que feren la Professió Perpètua: 7**

***Difunts amb Professió Temporal: 4**

***Difunts amb Professió Perpètua: 7**

***Vius a 2014: cap**

***Perseverança: 11. Percentatge: 37,93%**

***Hi ha 4 Germans màrtirs Beats**

BEATS MÀRTIRS: Germans Eladio Vicente -Director- (Cesàreo España Ortiz), Andrés Sergio -Catequista- (Andrés Pardas Lahoz), Celestino Antonio (Ismael Barrio Marquilla), Augusto Jaime -no beatificat- (Jaume Ferraté Aragonès).

ALTRES DIFUNTS: Ramon Maria (Enric Fitó Casany) + Badalona 1931, Armando Valentín (Cristóbal Marín Abad) + Cambrils 1934, Emiliano Pedro (Pedro Garcés Villanueva) + Rudilla 1935, Adriano Pablo (Pau Olivé Baró) + Cambrils 1965, Eusebio Juan (Eusebio Arraya Caballero) -Visitador- + Quito 1977, Alonso Joaquín (Joaquín Calvo Grao) + Cambrils 1978, Elías Sebastián (Eudald Casadesús Sadurní) + Cambrils 1984, Basilio Tomás (Tomás Lafuente Navarro) + Es Pont d'Inca 1997, Alfredo Ramón (Ramon Armengol Batalla) + Cambrils 1999.

NO RENOVAREN ELS VOTS: Andrés Víctor (Victoriano Quintana Gómez), Bartolomé Juan (Juan Fleta Legua), Rufino Gerardo (Silvestre Martín Conejero), Antonio Constantino (Antoni Ramon Carles), Alfonso Román (Ramon Rovira Pujol), Domingo María (Francesc Villalta Casals), Diego Ramón (Ramon Villalta Orriols), Jacinto Mariano (Jacinto Yus Valero), Gervasio Ernesto (Gervasio Güemes Alonso), Ernesto Juan (Joan Viñals Puigmelé), Esteban Joaquín (Joaquín Español Tregón), Andrés Guido (Andrés Esteban Sánchez), Agustín Isidoro (Isidoro Gutiérrez Gutiérrez), Dionisio Tomás (Ricardo Mateo Calvo), Constantino Luis (Lluís Xiberta Massaguer)

NO EMETEREN LA 1a PROFESSIÓ: Justino Eloy (Eloy Gonzalvo Lahoz), Arcadio Ignacio (Quirico Sáez González), Clemente Miguel (Miguel Solsona Gómez)

***Procedències per províncies:**

10 Terol. 8 Burgos. 4 Barcelona. 3 Tarragona i Girona. 2 Saragossa. 1 Lleida.

***Per comarques de Catalunya:**

2 Alt Camp i Berguedà. 1 Barcelonès, Baix Camp, Urgell, Bages, Baix Empordà, Ripollès i Gironès.

El següent article parlarà del noviciat de la Casa Sant Josep de Cambrils/Vinyols i els Arcs

"Animados de este celo ardiente, los Hermanos debemos favorecer una escuela lasallista que sea la manifestación del rostro humano de la Iglesia en donde cada miembro de la comunidad educativa: directivos, profesores, administrativos, alumnos, padres, exalumnos… tengan la oportunidad de vivir como Pueblo de Dios de manera fraterna, humilde, compasiva y solidaria su servicio a los demás. El celo despierta en nosotros la pasión por Dios y la compasión por la humanidad.

Se trata, por consiguiente, de una escuela… abierta al mundo y en particular al mundo de los pobres… Esto es lo que hoy nos pide la Iglesia por medio del Papa Francisco al invitarnos, como ya lo hemos visto, a oler a oveja, a tocar la carne de Cristo en los que sufren, a acompañar con comprensión más que a juzgar con rigor, a ser constructores de puentes más que de muros".

H. Álvaro Rodríguez, Carta Pastoral 2013, pág. 30

EN RECORD DEL GERMÀ ÀNGEL CIRERA

G. Jaume Pujol i Bardolet

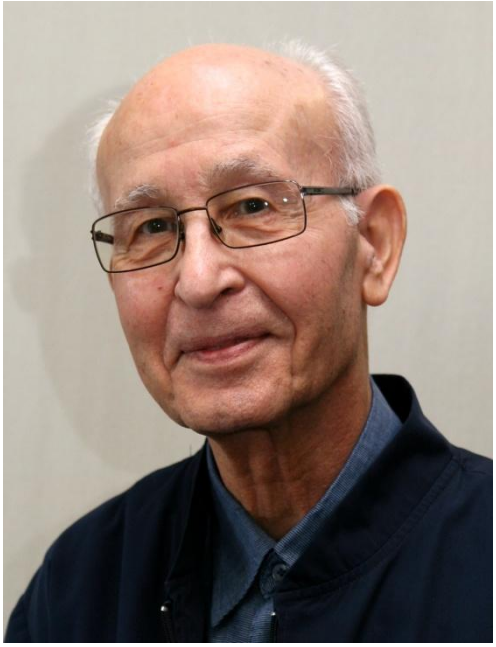

Molt i encertat ens va dir el G. Visitador Josep Guiteras, del Germà Àngel Cirera en l'homilia del seu funeral a Cambrils el passat 28 de desembre. L'hem conegut com a Visitador i sabem del seu tarannà seré, tranquil, responsable i de servei i atenció als Germans.

Però, per la meva part, en mèrit d'ell, voldria fer menció, com a testimoni, de dos aspectes de la seva vida que em semblen importants i que subratllen el seu sentit de responsabilitat en el servei de l'Institut.

1. De 1969 a 1971 fou Director de l'Escolasticat a Josepets

Tot canvi es produeix perquè hi ha una situació de crisi que el reclama i en aplicar el canvi també es genera crisi. El Concili vingué perquè hi havia crisi en l'Església i a la societat i la posada en marxa del Concili també va generar crisis. El Concili va demanar als Ordes i Congregacions religioses de fer un Capítol extraordinari d'aplicació del Concili. Per a nosaltres, fou el Capítol General de 1966-67 i posteriorment la seva aplicació...

A rel de tot plegat, el 1969 es veié la necessitat i l'oportunitat de traslladar l'Escolasticat de Cambrils a Josepets. Fou una obertura institucional interessant i que es creia prometedora... Però, de fet, tots, volent ser responsables..., no coincidia necessàriament el sentit de responsabilitat dels formadors i la dels formands, ni tampoc el sentit d'obertura d'uns i d'altres. Això passà pràcticament progressivament en tots els Ordes i Congregacions religioses. Em consta personalment, perquè el G. Àngel me n'havia parlat, del sofriment i indecisió que li va representar aquesta situació, tot dedicant afecte pels joves Germans Ecolàstics i fent un gran esforç de comprensió i d'acostament a les seves posicions dintre del seu sentit de responsabilitat per bé de l'Institut. Enhorabona, Germà Àngel, pel teu testimoni d'afecte a l'Institut i a cada una de les persones dels formands. Ens has donat exemple de com cal viure i superar les situacions difícils que, de tant en tant, ens arriben a la vida.

2. De 1981 a 1983, Director de la Casa Generalícia.

Aquest 12 anys seguits de Director precisament a la Casa Generalícia, ja diuen molt a favor d'ell. De la seva actuació en aquesta missió n'he estat testimoni durant els set anys que he conviscut amb ell a la Casa Generalícia. Va saber-se situar molt bé en un àmbit internacional, de tradicions, cultures, matisos i tendències diferents. El seu temperament seré, però també marcat en la línia dels Estatuts de funcionament de la Casa, aconseguí l'estimació del conjunt de Germans i també de l'Escola La Salle adjunta i de la Comunitat de les Germanes Guadalupanes Lasal·lianes i personal de servei. Sempre tingué excel·lents relacions amb el G. Italià Administrador de la Casa i amb tots els Germans italians, tant de la Casa com de Roma.

Cara a l'exterior prenia nota dels compromisos de Capítols Generals d'altres Congregacions i Ordes religiosos i també de les diferents sessions que es demanava de fer, així com l'acolliment de les Comunitats de Sant Egidi, per desenvolupar llurs activitats. La Casa estava molt ocupada sempre, doncs i hi havia peticions fins i tot amb 4 i 5 anys d'anticipació. Sabia atendre personalment a tothom i complaure atenent les diferents sensibilitats i identitats personals i de procedència.

ADÉU, ÀNGEL – AMIC !

Angel, Amic, te'n vas deixant petjada.
Ton darrer vol ja arriba a l'infinit.
Cerques l'Amor, La Salle t'hi acompanya.
Àngels a estols de tu volen fruir.

Rep des d'avui els llors que als Sants coronen.
Prega pels teus! No oblidis els "Amics"!
Obre'ns Camí, planer i sense noses.
Des de l'Alt Cim eixampla el teu gaudir!

Presents tindrem tes beles pinzellades.
Guardem de tu retaules entranyables.
I en lle tres d'or, gravats vivents records.

Canta fervent les glosses ... , les Nadales ...
Beu de "la Font" que nit i dia raja!
Copsa el caliu que et brinda el Déu - Amor!

Àngel, descansa en la pau més completa,
i que al cel ens puguem veure.

Ignasi Romeu

COM VIURE MILLOR ?

RELAXA'T I ESCOLTA I MIRA

1. Camina de 10 a 30 minuts cada dia i mentre camines somriu.
2. Seu en silenci al menys 10 minuts cada dia i si cal tanca't.
3. Escolta música tots els dies; és un bon aliment per l'esperit.
4. Quan et llevis al matí, digues: *"El meu propòsit per avui és..."*

5. Viu amb les tres E: *Energia, Entusiasme, Empatia.*
6. Juga més jocs que l'any passat.
7. Llegeix més llibres que l'any passat.
8. Mira el cel al menys un cop al dia. Adona't de la grandesa del món que t'envolta.
9. Somia més sovint mentre estiguis despert.
10. Menja més aliments que creixin en els arbres i en les plantes i menys aliments manufacturats o que requereixen el sacrifici d'un animal.
11. Beu molta aigua... i una copa de vi al dia i brinda per alguna cosa bonica de la teva vida..., i s'hi és possible fes-ho en bona companyia.
12. Mira de fer riure al menys a tres persones cada dia.
13. Elimina de la teva vida el desordre i la improvisació i deixa't portar per unes bones ganes de viure.
14. No perdis el teu temps en xafarderies, en coses del passat, en pensaments negatius que no pots controlar. És millor invertir la teva energia en coses positives del present.
15. Adona't que la vida és una escola i que ets aquí per aprendre: els problemes són lliçons que reps i allò que t'ensenyen val per a tota la vida.
16. Esmorza com un rei, dina com un príncep i sopa com un captaire.
17. Riu i somriu més.
18. No deixis passar l'oportunitat d'abraçar en qualsevol moment i amb qualsevol excusa els qui estimes.
19. La vida és massa curta per desaprofitar el temps odiant ningú.

20. No et prenguis massa seriosament a tu mateix. No ho fa ningú.
21. No cal que resultis guanyador en totes les discussions. Accepta senzillament que no estàs d'acord i agraeix el que has après dels altres.
22. Posa't en pau amb el teu passat, així no es farà malbé el teu present.
23. No comparis la teva vida amb la dels altres. No coneixes el camí que han hagut de fer.
24. Només tu ets responsable de la teva felicitat.
25. Tu no pots controlar tot el que passa, però sí pots controlar com ho vius.
26. Aprèn alguna cosa nova cada dia.
27. No permetis que et preocupi gaire allò que els altres pensin de tu.

28. Estima el teu cos, tingues cura d'ell i aprèn a gaudir-ne
29. La teva feina no s'ocuparà de tu quan estiguis malalt. Aquells que estimes sí ho faran. Cuida'ls.
30. No importa en quina situació et trobis ara... Canviarà.
31. Rebutja qualsevol cosa que no sigui bona, útil, bonica o divertida.
32. L'enveja és una pèrdua de temps. Tu ja tens tot el que necessites.
33. Els millors moments encara han d'arribar.
34. No importa com et sentis: aixeca't, vesteix-te i ves-hi.
35. En la relació amb els altres dona't sempre totalment. Això es nota i beneficia a tots.

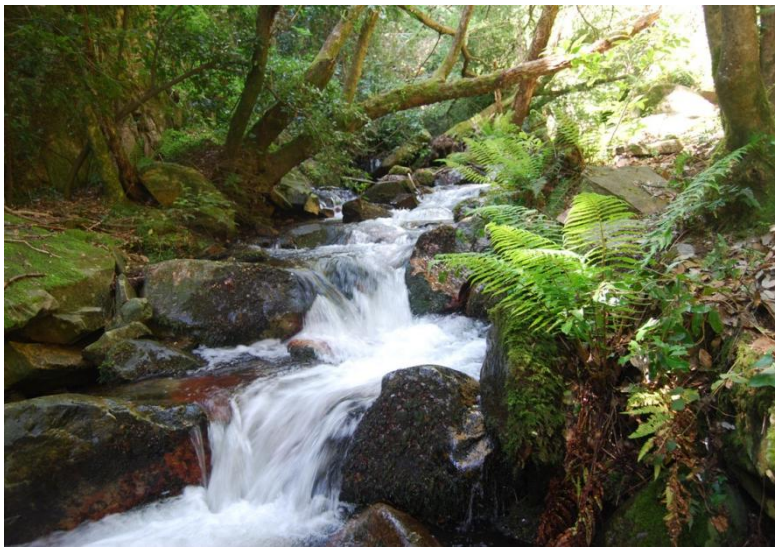

36. Truca sovint a la família i als qui estimes; envia'ls correus per dir-los: *"Estic pensant en tu!"*

37. Cada dia, abans de ficar-te al llit, digues: *"Dono gràcies per ..."*; i també: *"Avui ha aconseguit ..."*

38. Recorda sempre que has rebut massa benediccions per a sentir-te desgraciat.

39. Gaudeix del viatge de la vida. Només en tens una oportunitat. Treu-li tant de profit com puguis.

40. La vida és preciosa. Gaudeix plenament de tots els instants. Que siguis molt feliç. El teu amic.

Entrevista al H. Santiago, nuestro Decano en Catalunya

HH. Jaume Palom y Jaume Pujol

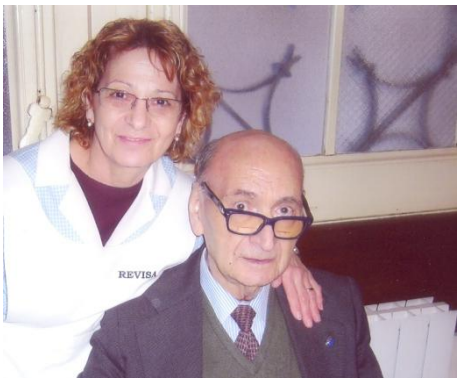

A tus 97 años has vivido una larga experiencia en diversos aspectos desde que entraste en La Salle: formación, clase, período de la guerra, cambios en la sociedad, en la Iglesia, en el Instituto, responsabilidades ejercidas, etc.

¿Cómo te sientes en la evolución de los tiempos?

* La verdad es que, aunque la haya asumido, hubiese preferido que no se hubiera dado tanto cambio, pero, en fin…

- Comencemos ahora por algo acerca de tu familia, hermanos…

* Soy de Lidón (Teruel), población de la que ha habido varios Hermanos. El padre murió a los 82 años y la madre a los 54. Fuimos 5 hermanos de familia, de los cuales tres Hermanos de La Salle; el primero no continuó y el otro murió en la batalla del Ebro siendo Hermano. Pero quedo todavía yo hasta que Dios quiera. Mi hermano que trabajó en Bonanova reside hoy en Girona.

- ¿Cuándo fue tu ingreso en La Salle?

* Debió ser en 1929 a mis 13 años en Monreal del Campo donde pasé sólo unos meses. Seguidamente fui al Noviciado Menor de Cambrils, allí coincidí con un hermano mío. Éramos un grupo numeroso de 71 novicios menores como muestra la foto adjunta, entre ellos el H. Manuel Olivé. Seguíamos con normalidad y contentos el régimen de formación de aquella época. En 1932 pasé al Noviciado siendo Director el beato H. Eladio Vicente, del que todos tuvimos muy buen recuerdo. Le siguió luego el Escolasticado en Cambrils conviviendo con los beatos HH. Elías Paulino, Nicolás Adriano y Magín Pedro. Guardo un grato recuerdo de los años de formación; fueron felices y nos sentíamos apreciados y bien atendidos.

- ¿Y luego?

* Contento de ir a dar clase. Y fue en 1935 en Les Corts con más de 90 alumnos en la clase de los pequeños. Formábamos una comunidad de cuatro Hermanos. Durante la formación algunos formadores, viéndome de un temperamento bueno y pacífico, me habían dicho que quizá no tendría orden en clase. Se equivocaron puesto que nunca he tenido dificultad con los alumnos y me he sentido feliz con ellos.

- Pero, supongo que sólo pudiste estar un año en Les Corts.

*Así fue, desgraciadamente. Llegó el fatídico 1936, ahora pienso que podría haber escapado huyendo por el jardín… pero no se me ocurrió. Dos Hermanos pudieron ir a sus familias que tenían cercanas y con el H. Director, Constante Justo, Justo Cervera Alcón, estuvimos presos durante una semana en un calabozo de la

Jefatura de Policía de la Via Laietana; fue horrible y desde allí oíamos los gritos de manifestantes de la calle. Allí coincidí también con el H. Andérez. Pasada esta semana fuimos conducidos al barco "Uruguay" durante 5 ó 6 meses, en el que pudimos hacer amistad con un guardia civil bonachón que, a pesar de no poder ir nosotros al otro extremo del barco para participar en la Misa que ellos tenían, sí permitió que uno de nosotros pudiera desplazarse allí y traernos la Comunión cada día. Un incidente fue que uno pintó un escudo de España que quedó ostensible; los milicianos nos pusieron a todos en fila diciendo: "quien lo haya pintado que se salga"; pero todos inmóviles; en un momento dado dos o tres intentaron salirse, pero varios compañeros les devolvieron a sus puestos. De manera que los milicianos no pudieron saber quién había cometido el "delito" de pintar el escudo de España. Seguramente que de conocerse el "delincuente", hubiera encontrado la muerte allí mismo. Así iban las cosas.

- ¿Y a partir del Uruguay?

* Nos pasamos unos meses en el Castillo de Montjuic. Allí el 15 de mayo de 1937 compartimos la fiesta del Fundador los Hermanos allí presos. La Sra. Eulalia nos obsequió con un pastel que nos trajo su esposo el Sr. Palom. La situación se alivió cuando nos trasladaron a la cárcel Modelo, donde coincidí con los HH. Andérez, Beramendi y Climent. Me pidieron 10 años de cárcel que luego se redujo a 3; pero al H. Justo Cervera le pidieron condena a muerte que luego se redujo a 30 años. Poco después el Sr. Palom instó al abogado de los Hermanos Sr. Tortras que presentara la petición de revisión de la condena anterior**.** Cuando terminaba el juicio se me invitó a que comunicara algo al tribunal. Manifesté mi confianza en la justicia, ya no había tribunales populares, y alegué la falsa acusación de tenencia de explosivos en nuestra escuela de Les Corts. Salí absuelto. Pero no obtuve la libertad inmediatamente. El Sr. Tortras urgió la aplicación de la sentencia y una semana después, a las 9 h de la noche, nos dieron la libertad y con el H. Andérez fuimos a alojarnos en una familia de Les Corts, Sr. Descals, en la calle València 159; llegamos a las 10 h. de la noche y nos recibieron muy bien. Allí estuvimos durante una semana aproximadamente. El Sr. Palom, que había gestionado nuestra liberación, se encargó de nuestro traslado hacia la España nacional. También el H. Justo Cervera fue liberado tras revisar el juicio.

Recién salido de "La Modelo"

- ¿Y cómo fue este traslado a la España nacional?

* Un guía nos esperaba, en día y hora determinados, en la plaza Catalunya para desplazarnos en tren a Manresa. El tren llegó con retraso y perdimos el autocar a Sant Llorenys de Morunys. Tomamos pues un taxi hasta nuestro destino de aproximación. El guía nos dijo que no le hablásemos durante el viaje para no suscitar sospechas. En el viaje rezamos el Rosario. Y después, desde Sant Llorenç de Morunys a pie hasta Andorra. Y de allí a Francia, Le Puy en Velay, donde fuimos bien acogidos por los Hermanos y allí contribuimos con trabajos de la casa y huerta. Con satisfacción visitamos Saugues sintiéndonos animados por el recuerdo del hoy Santo H. Benildo.

- Y ¿cómo fue tu reincorporación al Distrito?

* El H. Wenceslao nos llamó y con el H. Climent estuvimos en el cuartel de Burgos, donde gracias al antiguo alumno General Varela, tuvimos un trato favorable. De hecho, un día de cada mes iba a dar clase a Irún. Incluso di clase en Turón. Al acabar la guerra me incorporé al cuartel en Valencia para concluir el servicio militar. Y seguidamente a Barcelona. Con el H. Abraham Royuela, estuve en sanidad en el nuevo Hospital militar del Vall d'Hebron y por las tardes pudimos dar clase en Bonanova. Acabado el servicio militar me incorporé a la escuela de Calaf durante el curso 1940-41. Fui feliz y mantengo contactos con los antiguos alumnos de aquel curso. Luego nuevamente en Bonanova 1941-57 compartiendo al principio la clase de Ingreso con el H. Jaume Godoy, que había regresado de Francia para no ser declarado prófugo. El H. Eusebio Félix fue siempre comprensivo con los Hermanos jóvenes. Pronto me encargaron de las clases de

peritaje Mercantil y tuve como compañero al H. Ligorio, el decano de nuestro Distrito, ya centenario. En los dos últimos años de profesor en Bonanova tuve en clase al H. Jaume Palom, que luego ha sido mi director en el Casal, y me encargaba también de la librería escolar, la procura. Con la ayuda del H. Prefecto Fidel y del H. Emilio Cantarino obtuvimos grandes resultados en los juegos escolares de Madrid y coordiné una de las etapas más florecientes del Baloncesto en Bonanova. En Pascua de 1956 ayudé al H. Aroz con motivo de los ejercicios espirituales de los alumnos de 3r. Peritaje A y B, en la casa de Ejercicios de Sarriá como lo demuestra la foto adjunta.

Acabada la estancia en Bonanova fui destinado de nuevo a Calaf, como Director, durante el trienio 1957-60. Los Hermanos de Calaf nos comprometimos a ayudar con nuestras posibilidades a los Hermanos de Sant Martí Sesgueioles, acogimos las reliquias de los Hermanos mártires el 2 de setiembre de 1959 y ayudamos en lo que pudimos, cediendo nuestras estufas a los novicios, ya que aquel invierno fue gélido. Entretanto participé durante un trimestre en el segundo noviciado de Bordighera y con una breve peregrinación a Roma pasando por Lourdes. Pude ayudar a un Hermano que había llegado con pocos recursos económicos.

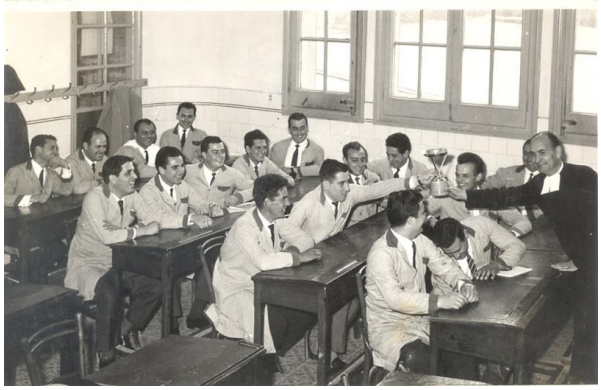

Acabado el trienio de Calaf el H. Plácido, Visitador, me destinó al colegio de Vielha, como Director, 1960-63. Guardo amistades de Vielha y colaboré con el H. Adriano, Clemente, y otros en las colonias escolares de verano de los alumnos de Bonanova y con los novicios menores de Lés del Distrito central.

El H. Visitador Miguel A. Royuela, me pidió un sacrificio. Debía de renunciar a la clase para encargarme de los numerosos empleados del Colegio Bonanova cuando el H. Plácido se reincorporó como Director en 1963. En aquella etapa secundaba al H. Daniel en la gestión de la cocina escolar. Teníamos Misa con los empleados los domingos por la mañana en la capilla de la congregación y rezábamos el rosario por las tardes. Colaboré en estos menesteres, durante más de 40 años, con los HH. Directores Plácido, Leandro, Ramon Grau, Joaquim Morató, Ramon Pujol, Jaume Palom, Modest Senmartí, Rossend Cotonat, Josep M. Ramos, Joaquim Porrera, Joan Carlos Jara, disminuyendo paulatinamente mi dedicación al centro.

La implantación del autoservicio por el H. Joaquim, supuso un alivio en mis tareas. Pero se añadió el control de facturas del Polideportivo y cocina para supervisar la gestión del Sr. Ricart y luego la del Sr. Francisco Escabia en la cuestión de compras. Estoy contento que el equipo de cocina de Bonanova, Sr. Luis y Sr. Ernesto sean el resultado del aprendizaje realizado en común en el colegio con la ayuda del Sr. Francisco.

Estoy particularmente muy contento de la ayuda fraternal que pude prestar a los Hermanos mayores de Bonanova que tenían limitada la movilidad física: Poner calcetines, zapatos… Como era el primero en levantarme podía ofrecer esta ayuda sin que molestara a nadie… En Bonanova los Hermanos Mayores nos hemos encontrado siempre bien. El ascensor a la comunidad de 1985 nos ha sido especialmente útil cuando las articulaciones de rodilla y caderas protestaban.

- Y ahora en el Casal La Salle Sant Gervasi.

En enero de 2011 con cierta aceleración fui invitado a ir al Casal. Me encuentro bien atendido. Con los HH. Directores Palom y José Luis me he encontrado muy bien. Además la atención fraterna y los conocimientos de medicina y enfermería del Doctor Antonio Bernal y del H. Juanjo Tamburini en el Casal, me animan a mirar el futuro con un nivel aceptable de salud en unas habitaciones muy confortables. El personal femenino de REVISA me trata con delicadeza y acierto. La comida semanal en el comedor "Las golondrinas" de Bonanova me es ocasión de agradables recuerdos.

Recibo visitas de antiguos alumnos. El día 7 de febrero pasado, toda una promoción de Peritaje, todos ochentones, invadió mi habitación, en el día de mi 97 aniversario y luego fueron a rezar a la capilla del Casal por mí y por los suyos. El 15 de junio de 2013, mi última promoción de peritaje mercantil (1953-58), comió conmigo en el Casal y me ofrecieron un hermoso diploma de gratitud. Antes habían orado por mí en la capilla del Colegio. Cincuenta y cinco años después aún se acuerdan del Colegio y de mí.

- En fin, H. Santiago, una vida muy llena de servicios realizados con generosidad glosando un buen testimonio de fidelidad al Señor. Por las circunstancias vividas tú podrías haber sido uno de los beatos Hermanos, pero no por ello has sido menos testimonio de una vida de fidelidad, de la que todos nos hemos beneficiado. Muchas gracias, H. Santiago.

Una agradable anècdota de MADAGASCAR

G. David Pérez Esteban

Aquest estiu els Germans Josep Mestres, Antoni Clavé i jo vam estar de projecte a Madagascar. El Germà Josep Mestres ja ha utilitzat el Pax per explicar-vos l'experiència i el Germà Antoni Clavé va adreçar una carta a les comunitats per demanar-vos ajuda per al noviciat de les Germanes de La Salle.

La vida comunitària a la Comunitat de Germanes de Tamatave va ser molt agradable, fraternal i espiritual. En les converses ens vam assabentar d'un tema que preocupava a una de les Germanes.

Allà vam saber que la Gna. Laurencia, la responsable de projecte i directora de l'escola, tenia previst anar a Madrid a estudiar amb una altra germana. Vam saber que tenien el bitllet comprat per al dia 23 d'agost, però el visat demanat feia 2 mesos no arribava.

Van passar els dies de projecte: pintura, portes, vidres, murals, visites i pregària... i res... cap notícia del visat. El projecte va acabar i vam abandonar Tamatave.

Un cop a la capital, Antananarivo, la superiora de les Germanes ens va demanar que anéssim amb ella al Consolat Honorari. La Germana Victoire pensava que el fet que nosaltres fóssim espanyols i religiosos ajudaria. Allà ens va

Excelentísimo Señor Ministro,

Me llamo David Pérez Esteban con el DNI 37332470C, soy religioso Hermano de La Salle. En estos momentos me encuentro en Madagascar en un proyecto de colaboración. El motivo de mi correo no es pedir nada para mí, gracias a Dios todo marcha bien.

Se trata de interceder por dos religiosas Hermanas Guadalupanas De La Salle naturales de Madagascar. Tienen previsto estudiar en España Ciencias de la Educación. Tienen el billete para el 23 de agosto del corriente, pero hay algún trámite en Madrid obstaculiza el visado. Las Hermanas se llaman:

RASOARIMANANA Faratiana Victorina.
ALPHONSE Laurencia

Si se pudiera acelerar el trámite no perderían el dinero del billete y podrían instalarse en Madrid con tiempo suficiente para prepararse para sus estudios.

Las Hermanas Guadalupanas de La Salle son una orden de origen mejicano, fundada con el mismo carisma que los Hermanos de La Salle. Están en Madagascar desde el año 1994 y están experimentando en este país un fuerte crecimiento. Sus obras educativas están dirigidas a los niños más pobres del país.

En concreto estas dos hermanas ya tienen estudios universitarios en Madagascar, pero la congregación les confía la labor de formarse aún mejor para poder realizar un buen servicio en su país.

Durante mi estancia en Madagascar he publicado un blog www.proidetomasina.blogspot.com. Si puede ayudarnos le estaré eternamente agradecido. Puede ponerse en contacto conmigo, si desea alguna otra información, ya sea a este correo o al teléfono de Madagascar 0344805900. Mi teléfono en España es el 690225759, aunque está desconectado hasta mi

rebre molt bé una secretària, però no ens va donar cap esperança. Un Consolat Honorari és un simple despatx per fer pocs tràmits i res més. Fins i tot ella no era funcionària de l'Estat.

A mi se'm va ocórrer escriure un correu electrònic al Senyor Ministre d'Interior. Vam posar-me a la web www.interior.es i allà vaig enviar la meva petició. Era el 9 d'agost.

El 12 d'agost va sonar el meu telèfon mòbil malgaix i una dona en castellà em demanava que m'identifiqués i que l'assessor del Gabinet del Senyor Ministre volia parlar amb mi. A partir d'aquí van començar un munt de trucades, correus... per donar dades i per agilitzar els tràmits. Un cop la comissaria general de Policia de Madrid autoritzava l'entrada de les 2 Germanes a Espanya calia fer un pas més. Que la maquinària del Ministeri d'Exteriors fos ràpida al mes d'agost. En això em va ajudar també l'Assessor del Ministre d'interior, el Senyor Raúl Sandoval, que em va facilitar tots els contactes a Madrid, a Pretoria (Ambaixada general per a l'Àfrica Austral) i a Ciutat del Cap (Consolat on s'emeten els visats).

Part d'aquests tràmits els vaig fer des de Madagascar. Però vaig continuar-los des de Catalunya a partir del dia 15 d'agost.

Finalment el dia 20 d'agost sortien els visats cap a Antananarivo per DHL. Van arribar el dia 22 d'agost a la tarda i el 23 a la 1 de la matinada sortia l'avió amb les dues Germanes Guadalupanes de La Salle.

Però no acaba tot aquí. Mentre elles corrien per recollir-ho tot i marxar... em truquen del ministeri d'Interior dient-me que la Policia Nacional s'havia pres la vinguda de les Germanes com un tema d'honor i que els digués el número d'avió.

Quan van arribar a París la Gendarmerie les esperava a la porta de l'avió i les va acompanyar amb cotxe, les va fer esperar una sala i les va acompanyar fins a la porta de l'enllaç París-Madrid.

Bé. Una història que m'ha donat satisfacció i que ha fet que estrenyi els llaços d'amistat i fraternitat amb la gent de Madagascar.

Només per acabar també us adjunto la carta que va obrir totes les portes. I també us dic que podeu consultar el dietari de l'experiència al següent blog www.proidetomasina.blogspot.com

Val la pena consultar el blog www.proidetomasina.blogspot.com

Frate Cesc Ferré – Mănăstire La Salle – Str. Aeroportului, 1 – 700384 Iași (România) – cferre@lasalle.cat / f5ancesk@gmail.com

L'hivern serà dur

Les primeres neus ja han caigut a les muntanyes, alguna carretera tallada, el tràfic ferroviari interromput, sobretot la línia que voreja els Carpats. De moment la tardor només s'ha manifestat pel daurat de les fulles dels arbres sobretot si et perds pel parc de Copou. A la vall encara no ha arribat i potser tardarà, però cal preparar-se.

I en previsió d'aquest hivern que arribarà la nostra cuinera ha dirigit tot l'estol de vailets que tenim per preparar les conserves que ens han de durar fins l'arribada de la primavera i que omplen la cava: Cogombres, tomàquets, cebes, tota mena de melmelades, carbasses, pebrots... I calia fer-ho abans que no comencés l'escola.

L'Equip complet

Ja tenim a casa els 14 nois que de moment acollirem. En podrem admetre dos més per completar el nombre de 16 que tenim compromès amb la Protecció de Menors, però fins ara les peticions que ens han arribat eren de menors dels 12 anys que el nostre projecte no contempla. De totes maneres sembla ser que alguna ONG que també tenia llar de joves ha tancat per manca d'ajudes econòmiques i molt possiblement hauran de distribuir els nois que tenien acollits i algun ens tocarà.

Ajudes Econòmiques

A nosaltres també ens afecta i de ple aquest problema. L'estat aporta menys del 25% del pressupost total, uns 16€ per mes i noi i l'ajuda que rebíem d'un benefactor austríac amb el qui havíem signat un contracte per deu anys i que cobria una mica més del 60%, entre cinquanta i seixanta mil euros, s'ha acabat. Ens cal urgentment omplir aquest forat per poder seguir oferint el curs vinent aquest servei als joves romanesos. De moment ens ha visitat una coordinadora d'ONG's lasal·lianes europees que estan estudiant la viabilitat d'una ajuda que ens permeti continuar i, evidentment esperem que des de l'ARLEP i el Districte de l'Europa Central ens podran ajudar.

Les vocacions i el futur de la Llar

Però no és només els diners que són una amenaça pel futur. Hi ha també la presència de Germans i seglars compromesos amb el ideari lasal·lià i el projecte de la Llar. Pel que fa als Germans romanesos n'hi ha tres relativament joves, un a l'escola i dos a la Llar, però és evident que sols no poden dur totes les responsabilitats. De moment cinc Germans, un maltès i els altres de l'ARLEP, els acompanyem però, llevat del Germà Barcos, els altres superem amb escreix els setanta anys, o sigui tenim data de caducitat més o menys propera.

G. Thomas Biloca, maltès

De fet i des fa molts anys no s'ha fet cap proposta vocacional, ni s'ha creat cap pla o estratègia en aquest sentit. Es calcula que en la regió de la Moldàvia romanesa els catòlics són el 18% de la població, però en els diferents seminaris, diocesà i d'ordes religiosos, hi ha al voltant de dos-cents seminaristes. Les esglésies catòliques s'omplen amb una molt bona presència de joves. A partir d'aquestes dades semblaria evident que una pastoral vocacional de proposta per a la vida de Germà podria tenir una bona acollida, però ningú fa el primer pas, llevat de les campanyes que es duen a terme en la escola de Pildești, però que en els darrers anys no ha donat cap fruit. Pel que sembla i he pogut esbrinar ningú aquí acaba d'entendre el sentit d'una vocació laïcal com la nostra. El sacerdoci té un prestigi social en la ment de la gent que nosaltres no tenim. Aquest podria ser un primer escull. Tampoc sembla que els rectors de les diferents parròquies estiguin gaire disposats a facilitar-nos el treball en aquest sentit, o això és el que se'm diu. Un altre detall que crec important seria la implicació dels Germans romanesos en la Pastoral Vocacional, però llevat del Germà Vicențiu de l'escola de Pildești, els altres Germans no semblen motivats. Sol no em veig amb forces per engegar un projecte vocacional, poca fluïdesa en el idioma, manca de contactes, diferències culturals....

Hem format, això sí, una comissió per a la creació d'un grup de Joves Lasal·lians que quan us arribi aquest article ja haurà tingut les primeres reunions. Aquesta comissió la formen Odilia, Cristina i Olimpia, noies que ja han participat en alguna experiència de joves lasal·lians a nivell internacional i jo per part dels Germans. És una petita escletxa per on podrem treballar el tema dels joves lasal·lians, la missió compartida i la pastoral vocacional. Caldrà que ens acompanyeu amb les vostres pregàries.

La Montana Sagrada

La muntanya venerada
a mi em té robat el cor,
de nit parla amb l'estelada
i de dia amb el sol d'or.

Ella s'alça enorgullida,
alta i ferma sobre el pla,
perquè té tota la vida
i la força del demà.

G. Santiago Temprado Ordíaz

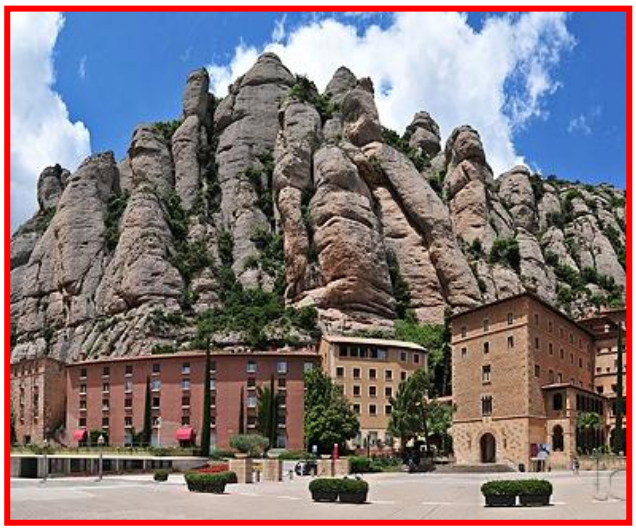

La Montaña es el lugar de encuentro con Dios. En la Biblia, como en muchas otras tradiciones religiosas, la montaña no es un simple lugar geográfico, es un lugar simbólico y teológico. La montaña es una metáfora, una forma de hablar del lugar sagrado donde Dios se manifiesta, donde se encuentra con sus elegidos, con la humanidad. La montaña es un sitio misterioso; en su cima, en medio del silencio y la soledad, se experimenta el sobrecogimiento de lo infinito y trascendente. Su altura y su solidez son símbolos de exaltación, de poder, de fortaleza, de energía, de perennidad. Quizás por eso, la montaña aparece como el primer santuario y primer altar. Escalar la montaña es un rito, un acto religioso, un subir hacia Dios. En el relato del diluvio, el arca se posó en la cima del monte Ararat, donde comienza la vida, para volver a llenar la tierra. El Horeb es la montaña de Dios, con el nombre *Yo soy*, donde se manifiesta a Moisés, en el ardor de una zarza. En el Sinaí, desciende Yahvé a la vista de todo el pueblo y establece el pacto de la Alianza con las tablas de Ley. En el monte Carmelo, Elías libró la gran batalla con los profetas de Baal. Abraham iba a sacrificar a su hijo en el monte Moriah. Salomón edificó el templo de Jerusalem en el monte Sión. Isaías dice: *Venid, subamos al monte de Yahvé, a la Casa de Dios, para que Él nos enseñe sus caminos y nosotros sigamos sus sendas* (Is 2, 2, 3).

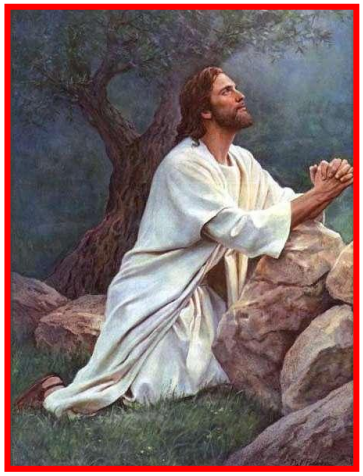

Jesús amaba las montañas. En la vida de Jesús hay montañas muy importantes y muy unidas una con otra, que son como tres eslabones de una cadena. Le gustaba retirarse a las silenciosas y desérticas montañas de Palestina, para orar y para revelarse como Mesías. Según Mateo, en las verdes montañas de Galilea, Jesús se manifiesta como salvador del mundo; allí es tentado por el espíritu del mal. En el monte de las Bienaventuranzas, proclama el nuevo código de la Alianza. En el Tabor, Jesús se transfigura en presencia de Pedro, Santiago y Juan. Lucas prefiere el símbolo de

la subida a Jerusalem, como ascensión a la gloria de la Cruz. Allí es aclamado como Rey (Lc 19, 28). En el Monte de los Olivos eleva su oración al Padre en medio de la angustia de su próxima muerte. En el montículo de la Calavera, a la salida de las murallas de la ciudad, es elevado en la cruz. Desde la montaña asciende al cielo Y desde allí, según la tradición apocalíptica, deberá partir el Señor a la conquista del mundo (Zac 14, 3).

Si este es el camino de Jesús, por lo tanto es el camino de cada uno de sus seguidores. Se trata del itinerario de la vida cristiana. Es tal la relación que existe entre estos lugares, que no podemos ir al Monte de los Olivos, donde Jesús asciende para ser glorificado, sin antes haber subido al Calvario. Tampoco somos capaces de ascender al Calvario si antes no hemos vivido la experiencia del Tabor. No todo termina en la cruz. La plenitud, es el Monte de los Olivos con la glorificación. La muerte es la víspera de la resurrección. Si en el Calvario Jesús extendió los brazos muriendo por todos nosotros, en el Monte de los Olivos, el Padre le abre los brazos para recibirlo, pues ha cumplido la misión confiada. A la montaña se sube con cierta dificultad, es la dificultad de la vía para el encuentro con Dios, que requiere la paciencia, el esfuerzo y la constancia en la oración y en la búsqueda de Dios. A una montaña no se sube por un camino recto ni asfaltado, sino por senderos con altos y bajos, con sudores, con caídas y rasguños, heridas y dolor. Pero cuando se llega a la cima, se contempla el amplio horizonte del mundo, un paisaje con otros ojos, unos ojos más cercanos a los de Dios. Cuando se ha llegado a la cumbre, desde allí es Dios que baja para hacer posible el encuentro con el hombre. Y podemos decir con Pedro: *Qué bueno es estarnos aquí* (Mt 17, 7). Cuando se ha llegado a la cumbre del monte hay que aprender a bajar de ella, para bien de los hermanos, como hizo Moisés y los apóstoles, para que sean muchos los que se atrevan a escalar hasta la cima para contemplar a Dios. Ninguno de los tres montes, el Monte Tabor, el Monte Calvario y el Monte de los Olivos, se puede suprimir, pues afectaría a los otros dos. Siempre van los tres juntos tanto en la vida de Jesús como en la vida del cristiano. Me gusta la montaña, nací en la montaña de Majalinos, en la Sierra de Sant Just, Teruel; soy y he sido montañero. No soy fundamentalista ni busco protagonismo, subiendo a las montañas más altas de la tierra como el Everest, de 8.848 m. en el Himalaya, en el Tibet, Nepal, ni los 7 mil, 6 mil, 5 mil. Sino a nuestras montañas. He subido a las cumbres del Pirineo, con el Aneto de 3.404; el Teide de 3.718; el **Mulhacén** de 3479 m. que es el techo de la Península Ibérica y el **Veleta** 3396 en Sierra Nevada. Y actualmente mi monte preferido es el Tibidabo de 512 m. en la sierra del Collserola de Barcelona.

G. Santiago Temprado

El sentido de la vida es bendecir, alabar y agradecer a Dios, todo lo nos ha dado y todo lo que ha hecho en nosotros. El arte de bendecir, abre todas las puertas de los corazones. Bendecir, viene del latín *benedicere*, *bene*, bien, y *dicere*, decir, es decir bien, hablar bien, decir cosas hermosas, agradables, felicitar, elogiar, alabar, exaltar a una persona o cosa para expresar una gran satisfacción y felicidad, ensalzar a uno, y agradecer un bien recibido, manifestar la propia gratitud y reconocimiento por personas, cosas o acontecimientos. Bendecir es invocar en favor de una persona, o sobre una cosa, la protección divina. Lo contrario de bendecir y bendición es maldecir y maldición, *maledicere:* pensar, decir, desear y hacer mal, con murmuración, infundio, chismorreo, habladuría, difamación, calumnia, tortura, vudú animista y fetichista.

El término bendición, con su correspondiente verbo bendecir, significa una particular postura religiosa; es decir, una relación entre el hombre y lo sobrenatural y viceversa, que se manifiesta en determinados contextos, entre sí distintos, pero que tienden en definitiva a evidenciar una recíproca relación entre el hombre y lo divino. Parece ésta una realidad común a todas las religiones.

Que existan seres y potencias de los que proviene el bien, la fuerza, la vida, así como el mal y la muerte, nos lo confirma la historia de las religiones. Se trata de una de las creencias más antiguas, según la cual semejante forma de transmisión se realiza mediante palabras y gestos, y cuyo efecto es irresistible, sobre todo la imposición de las manos, que comunica una fuerza salvífica de sanación, mediante una acción de contacto.

El particular modo de intervención de Dios en la creación, en la vida y en la historia del hombre, va progresivamente encontrando en el culto sus formas rituales. El culto es, tal vez, la fuente misma del concepto israelítico de bendición.

En principio, todos están autorizados a impartir bendiciones. Sin embargo, es en el contexto del culto donde unos hombres particularmente designados para ello como Aarón y Moisés y los levitas, invocan la bendición del Señor, que con el tiempo vendrá a ser un privilegio sacerdotal incluso en la liturgia de la sinagoga y de la Iglesia.

La Virgen María es la *bendita entre las mujeres*: Ella misma, por otra parte, viene a ser objeto de bendición, juntamente con el fruto de su vientre: *Bendita tú, entre las mujeres, y bendito el fruto de tu vientre* (Lc 1, 42). y, como en Abrahán, padre de muchas gentes, la bendición sobre María es fecundidad (Lc 1,31).

También los discípulos bendicen a Dios. Lucas concluye su evangelio con la imagen de los discípulos, que *estaban continuamente en el templo bendiciendo a Dios* (Lc 24,53). La expresión *Bendito sea Dios*, aparece frecuentemente en las cartas de Pablo (Rom 1,25; 2 Cor 1,3; Ef 1,3). Pero los discípulos deberán incluso bendecir a quienes los maldigan: *Bendecid a los que os maldicen* (Lc 6,28). Como todo piadoso israelita, Jesús bendice a algunas personas, como los niños: *los bendijo imponiéndoles las manos* (Mc 10,16), en línea con la actitud ordinaria de un padre de familia o de un maestro; los enfermos; los discípulos en el día de la ascensión: *alzando las manos, los bendijo*. Pero sobre todo Jesús bendice, es decir da gracias al Padre. Los evangelios nos señalan algunas circunstancias: *Padre, te bendigo y te doy gracias porque me escuchaste* (Jn 11,41); Pero es durante la última cena cuando destaca todo esto de manera más clara al tomar Jesús el pan y pronunciar la bendición, al tomar el cáliz y dar gracias.

En la Santa Misa se dan muchas bendiciones, y cuando la Eucaristía se celebraba en latín se despedía a la gente diciendo *Ite Missa est*, que habla de la bendición y envío a cumplir la voluntad de Dios en su vida.

Se trata de profundizar el fundamento teológico de la bendición y recuperar sus valores, para contribuir a la revalorización, tanto de la actitud como de los contenidos propios del bendecir a Dios, bendecir siempre a las personas y a todas las cosas.

EM DIUEN " CANTINFLAS "

De LA CONTRA de la Vanguardia, Ima Sanchís
Aportació del G. Antoni Palom Izquierdo

" VAL MÉS UN AMIC QUE MIL DUROS "

Em dic Juan López, però em diuen "Cantinflas" perquè se'm cauen els pantalons. Tinc 61 anys, però no vaig tenir DNI fins els 59. Vaig néixer a San Sebastián i visc a la Modelo. Sóc solter. "Jo m'ho cuino jo m'ho menjo". Així que tant m'és que posin de president a l'escombriaire com al banquer. No crec en res. Llenço un CD: "Ay, coño, me comí una vaca loca".

- On va néixer vostè?

A una presó del nord, la meva mare era anarquista, però vàrem venir a viure a quan jo estava amb un xumet.

- I ?

La meva mare es va ajuntar amb un home. Era una dona que xisclava molt i als sis anys un matí em vaig despertar i vaig dir: "Aquí o piro jo o no pira ni Déu".

- I on va anar?

Doncs al moll, a dormir als vagons. Em guanyava la vida pidolant en els vaixells i obrint portes de taxi. Em va agafar la policia i m'envià a picar pedra i després als 17 anys ja em van enxampar a la presó.

- Què va passar?

Estava dormint en un cotxe junt a una fàbrica de làpides i quan em vaig aixecar per orinar un urbà em va demanar la documentació. No en tenia. Va mirar el cotxe i va veure que li faltava el motor i em van acusar injustament d'haver-lo robat. Em tancaren per sis anys.

- Com van ser aquests sis anys?

Jo estava acollonit i vaig pensar: "Si segueixes així segur que acabaràs malament" i em vaig haver de rebotar i fer-me capitost. Em passava el temps en cel·les de càstig. Quan un funcionari tenia ganes de pegar enviava el seu ordenança per donar-te un cigarret. Després arribava ell, t'enxampava fumant i et posava bé.

- I en el carrer com li va anar?

Vaig començar a delinquir, robar radiocassets i això. Una vegada em vaig escapar del jutjat. Tenia moltes causes pendents i vaig dir a un que estava esperant que el cridessin: "Tu fes el dormit i jo entro per tu".

- I va funcionar?

Sí, 15.000 pessetes de fiança i lliure. Vaig fer una recol·lecta pels calabossos, però em faltaven 1.000 pessetes, ¿saps qui mes les donar? Un guàrdia civil. Tingui una altra cosa per explicar-li; a la presó traficava amb grifa i em van agafar 2.200 cigarrets. "I vostè com tenia això? Em preguntà el jutge. "Això dic jo, perquè estant a la presó no podia sortir de compres". Li vaig dir que me'ls havia donat el director de la presó perquè els vengués i tragués pasta, un tipus que em pegava.

- Mentia?

Només una mica, me'ls va donar un altra funcionari. Però els va semblar tan insòlit que em varen enviar al psiquiàtric penitenciari de Madrid. I allà vaig estar prenent una medicació que em deixava boig. Després em van portar a Osca durant 9 anys, al centre de psicòpates.

- I com el van tractar?

Estaven tots bojos! Al menjador hi havia una tele, i si parlaves amb el dels costat t'enviaven a la cel·la, eren arrestos canalla. Però, sap el que vaig veure a la Modelo?

- Què va veure?

El garrot vil, que era com un seient de barber. Les execucions es feien a la nit. Em recordo del Mario, un reclús que era boig perdut i quan li donaven els xalocs en treia un dels taüts aque estaven all`i es posava a dormir-hi dintre.

- Amotinaments també n'hi haurà viscut...

M'han enxampat en tots. Quan els funcionaris van matar a l'Habichuela a bastonades no hi va haver motí perquè era diumenge i hi havia futbol. Si tu vols un motí a la presó els treus el futbol, però si els prives de menjar no protesta ningú. En un em posaren bé a bas tonades.

- Què va passar?

A cop de xiulet la policia entrava a les cel·les i et donaven com si fossin robots fins que el cap tornava a tocar el xiulet, però al tipus se li va espatllar el xiulet.

- A on vas anar després de sortir del psiquiàtric?

A Barcelona. Em van acusar llavors d'haver robat en una camiseria i no ho havia fet, però el jutge em va dir: "El condemno per les vegades que has robat i no has pagat". I així porto 40 anys entrant i sortint. Sóc el pres més antic. Els he vkist pñassar a tots: Ruiz Mateos, De la Rosa, Baret pare i fill, els d'oli de colza. No sortien de la cel·la, estaven espantats perquè van coincidir amb algun violador i algun menjanens, i a aquests els altres presos els tractaven molt malament.

- Els peguen?

Els donem colitxos, esclafidors, i clar, som molts repartint. Jo prefereixo quedar-me a la cel·la i fer-me un bocata d' allioli que menjar al costat d'un violador. A la presó si tens padrins et bateges, si no et cau tota l'aigua a sobre i passes per cèrcol i prenen tota la pasta.

- Hi ha molta droga a la presó?

Més i millor que al carrer. Violacions ja no n'hi ha tantes com abans degut als "vis a vis": la dona o l'altra et venen a veure.

- I vostè té nòvia?

Les he tingudes en quantitat, però nom,és he estimat a la Maite, que es va matar. Tingué una paranoia i es tirà al Metro. Li van prendre les seves dues filles per ser yonqui, jo la vaig ficar a ka metadona, s'estava recuperant. Jo ajudava a ella i ella a mi: em va treure el DNI. Però va arribar un Nadal i l'enxampà al carrer.

-I ?

Es dura en el carrer. Eren les 6 h. del matí del 1 de gener de 1999. Dormíem en un banc del Metro, em vaig despertar i la vaig veure posant-se un cantell en el taló: "Està tranquil·la" vaig pensar i aquesta va ser la meva equivocació. Després van voler acusar-me d'haver-la assassinat, però s'havia gravat en el vídeo.

- I vostè es drogava?

Jo no! He fet de punter: sabia on trobar i bellugant-me trobava 1.000 pessetes... He vist massa coses.

- Quina és la conclusió de la seva vida?

Que la meva perdició han estat les injustícies de la justícia, que hi ha molta falsedat i que val més un amic que mil duros. La Maite era la meva amiga, la trobo molt a faltar, tinc fotos d'ella a la cel·la.

CARTAS PASTORALES DE SUPERIORES GENERALES: HH. JOHN JOHNSTON Y ÁLVARO RODRÍGUEZ

Aunque sea sólo con el listado de los títulos puede sernos de utilidad el recordar las orientaciones recibidas de los HH. Superiores Generales, desde 1987 a 2013

H. JOHN JOHNSTON

1986-2000

FECHA	TEMA - ASUNTO
1 de enero 1987	PAZ – IDENTIDAD - CONVERSIÓN
1 de enero 1988	EL DESTINO DEL INSTITUTO: NUESTRA RESPONSABILIDAD
1 de enero 1989	LA SOLIDARIDAD
1 de enero 1990	«REPRESENTANTES DE JESUCRISTO» - IDENTIDAD Y ORACIÓN
1 de enero 1991	«IRREVOCABLEMENTE COMPROMETIDOS» EN EL SEGUIMIENTO DE CRISTO, AYER, HOY Y MAÑANA
1 de enero 1992	NUESTRA VIDA COMUNITARIA – ALGUNAS REFLEXIONES
1 de enero 1993	TRANSFORMACIÓN – REFLEXIONES SOBRE NUESTTRO FUTURO
1 de enero 1994	VIVIR AUTÉNTICAMENT EN CRISTO JESÚS
1 de enero 1995	NUESTRO CARISMA A LA LUZ DEL SÍNODO (VC) – ALGUNAS REFLEXIONES
1 de enero 1996	EL AÑO DE ORACIÓN - POSDATA
1 de enero 1997	SER HERMANOS HOY EL PERMANENTE DESAFÍO DE LA DECLARACIÓN 1967-1997
1 de enero 1998	MIRAR AL FUTURO – CONSTRUIR COMUNIDADES QUE SEAN INNOVADORAS, CREATIVAS Y SANTAS
1 de enero 1999	SOBRE LA DEFENSA DE LOS NIÑOS, EL REINO DE DIOS Y LA MISIÓN LASALIANA
1 de enero 2000	EL DESAFÍO: VIVIR HOY NUESTRA HISTORIA FUNDACIONAL

H. ÁLVARO RODRÍGUEZ

2000-2014

FECHA	TEMA - ASUNTO
25 diciembre 2000	EL ROSTRO DEL HERMANO, HOY – LA CENTRALIDAD DE NUESTRO CUARTO VOTO
25 diciembre 2001	SER HERMANOS EN COMUNIDAD – NUESTRA PRIMERA ASOCIACIÓN
25 diciembre 2002	ASOCIADOS AL DIOS DE LA VIDA – NUESTRA VIDA DE ORACIÓN
25 diciembre 2003	ASOCIADOS AL DIOS DE LOS POBRES – NUESTRA VIDA CONSAGRADA A LA LUZ DEL CUARTO VOTO
25 diciembre 2004	ASOCIADOS AL DIOS DEL REINO Y AL REINO DE DIOS MINISTROS Y SERVIDORES DE LA PALABRA
25 diciembre 2005	ASOCIADOS PARA BUSCAR JUNTOS A DIOS, SEGUIR A JESUCRISTO Y TRABAJAR POR SU REINO – NUESTRA VIDA RELIGIOSA
25 diciembre 2006	ASOCIADOS AL DIOS DE LA HISTORIA – NUESTRO ITINERARIO FORMATIVO
25 diciembre 2007	CONSAGRADOS POR EL DIOS TRINIDAD COMO COMUNIDAD DE HERMANOS, PARA HACER VISIBLE SU AMOR GRATUITO Y SOLIDARIO
25 diciembre 2008	SER SIGNOS VIVOS DE LA PRESENCIA DEL REINO, EN COMUNIDAD DE HERMANOS CONSAGRADOS POR EL DIOS TRINIDAD
25 diciembre 2009	CONSAGRADOS POR EL DIOS TRINIDAD COMO COMUNIDAD DE HERMANOS: MENSAJEROS Y APÓSTOLES ENVIADOS POR LA IGLESIA PARA HACER PRESENTE EL REINO DE DIOS
25 diciembre 2010	CONSAGRADOS POR EL DIOS TRINIDAD, COMO COMUNIDAD PROFÉTICA DE HERMANOS APASIONADOS POR DIOS Y POR LOS POBRES
25 diciembre 2011	CONSAGRADOS POR EL DIOS TRINIDAD, COMO COMUNIDAD DE HERMANOS QUE SOMETEN AL JUICIO DE DIOS SU MINISTERIO
25 diciembre 2012	CONSAGRADOS POR EL DIOS TRINIDAD, COMO COMUNIDAD DE HERMANOS QUE SE REJUVENECEN EN LA ESPERANZA DEL REINO
25 diciembre 2013	CONSAGRADOS POR EL DIOS TRINIDAD COMO COMUNIDAD DE HERMANOS LLAMADOS A SER TESTIGOS POR AMOR

Circulars del Consell General 1986-2013

Fent un recorregut de les Circulars del Consell General publicades des de 1986 a 2013 podem apreciar les orientacions donades a l'Institut durant els últims 27 anys

BROTHER JOHN JOHNSTON (1986-2000)

NÚMERO	DATA	TEMA
422	1.VII.1986	41º Capítol General. Propostes i messatges
423	7.X.1986	La nostra situació
424	30.IV.1987	Nostra Regla
425	7.X.1988	Defunció del G. Fabriciano Luis, Assistent
426	3.II.1989	Defunció del G. Maurice-Auguste, Assistent de 1966 a 1976
427	3.2.1989	Defunció del G. Lawrence O'Tole, Assistent de 1946 a 1966
428	3.III.1989	Defunció del G. Eugène Bédel, Conseller General, de 1986 a 1987
429	24.VI.1990	El projecte personal
430	1.VII.1990	Defunció del G. Fernando Izaguirre, antic Assistent
431	20.XII.1990	Defunció del G. René Hamel, Assistent
432	7.IV.1991	Anunci del 42º Capítol General
433	5.IV.1992	Convocació del 42º Capítol General
434	20.XII.1992	Defunció del G. Patrice (Maurice Marey)
435	24.VI.1993	42º Capítol General (5 abril -15 maig 1993)
436	30.11.1993	Defunció de4l G. Aubert-Joseph, Hervé Matteau, Leo Kirby i Paulus Adams
437	8.XII.1993	Vers l'any 2000
438	24.VI.1994	El capítol d'amissió als vots
439	10.X.1995	Defunció del G. Pablo Basterrechea, Superior General
440	7.VII.1996	Defunció del G. Guillermo Félix, antic Assistent , de 1956 a 1976
441	24.VI.1996	Defunció del G. Philip Antoon, antic Assistent, Vicari General
442	1.X.1997	Anunci del 43º Capítol General

443	1.X.1998	Reflexió sobre la política missionera de l'Institut
444	20.VII.1998	Defunció del G. Allen Richard, Asistente
445	1.X.1998	Convocació del 43º Capítol General

H. ÁLVARO RODRÍGUEZ (2000-2013)

446	30.III.2000	Defunció dels GG. Dominique Samné, Arthur Bonenfant i Damase Jean
447	1.X.2000	Les actes del 43º Capítol General
448	1.II.2001	Vers l'any 2007
449	1.IX.2001	Defunció del G. Nicet Joseph, Superior General de 1966 a 1976
450	1.X.2001	Defunció del G. Michel Sauvage, Asistente
451	10.II.2002	Disposicions canòniques pels Germans en situació especial
452	10.III.2004	Defunció del G. Leone Morelli, Postulador General
453	24.VI.2005	Anunci del 44º Capítol General
454	30.IV.2006	Convocació del 44º Capítol General
455	15.IX.2007	Documents del 44º Capítol General: "Ser Germans avui..."
456	18.II.2008	Vers l'any 2014
457	20.VI.2008	In Memoriam G. Martín Corral, Conseller General de 1986 a 2000
458	20.IX.2008	In memoriam G. John Johnston, antic Superior General de 1986 a 2007
459	23.IX.2008	Convocació a la revisió de la Regla dels Germans de les Escoles Cristianes
460	3.IX.2009	Vers l'autosuficiència dels centres
461	2.IX.2010	Associats per a la Missió Lasal·liana. Un acte d'esperança
462	15.XI.2010	In memoriam. G. Rafael Martínez Cervantes, Asistente
463	15.XII.2011	In memoriam, G. Micael Jacques, Assistent
464	8.V.2012	Anunci del 45º Capítol General
465	1.XII.2013	In memoriam G. Yemanu Jehar Kiar, Consejero General
466	1.I.2013	Se llamarán Hermanos
467	16.IV.2013	In memoriam G. José Cervantes Hernández, Consejero General
468	1.IV.2013	Convocatòria del 45º Capítol General

NOTAS SOBRE MIS LECTURAS

G. José Antonio Panero Andrés

NUEVA EVANGELIZACIÓN (Francesc Riu – Francesc Torralba)

El cardenal Walter Kasper, obispo de Rottenburg, en una reflexión sobre *"El desafío de la Nueva Evangelización",* se refirió a la situación actual de la Iglesia en Europa. Tuvo la osadía de decir: *"Nuestra sociedad ha logrado ser plural y secularizada. Europa corre el peligro de convertirse en un continente postcristiano. Parece que ya no hay lugar para Dios. No hemos de buscar las causas de esta situación nada más, ni tampoco en primer lugar, en los otros. Los cristianos nos hemos debilitado. El problema somos nosotros, no los musulmanes".*

La manera de vivir un cristianismo *"heredado"* ha *sido* tan débil e inconsistente, que no se ha demostrado capaz de garantizar la transmisión de la fe a las nuevas generaciones.

En muchos católicos que se consideran practicantes, el conocimiento de los contenidos de la fe que profesan no aguanta las envestidas de la secularización, porque su fe cristiana no ha influido en la vida personal, es decir, porque no es una fe robusta, vivida y compartida en el seno de una comunidad cristiana.

El mismo cardenal W. Kasper ha expresado su inquietud en estos términos: *¿Dónde se realiza hoy la catequesis? En la clase de religión en la escuela, ya no es posible en las condiciones actuales. La catequesis parroquial, la confían casi siempre a personas bien dispuestas, pero que no han adquirido la formación necesaria para ejercer esta misión. En la catequesis de Confirmación, más que iniciar a los jóvenes en la fe, lo que hacemos es convidarlos a pasar de largo. Pregunto: Quousque tandem?. ¿Cuánto tiempo pueden continuar de esta manera?*

Por motivos diversos, hoy las escuelas cristianas acogen alumnos que se encuentran en situaciones muy diferentes desde el punto de la religión y de la vivencia cristiana. Esta realidad condiciona de forma extraordinaria su acción pastoral.

El fenómeno de la inmigración ha provocado que haya familias que practiquen religiones diferentes de la cristiana; no obstante, han confiado la educación de sus hijos a escuelas cristianas. Y muchos no han recibido ningún tipo de formación religiosa en su hogar.

Hoy día, ya no se trata en general, de un ateísmo ideológico. La época de las grandes ideologías ya se acabó. Lo que permanece es un indiferentismo religioso mucho más peligroso:*"No creo en nada, ni me hace ninguna falta"*. La práctica de la religión católica ha disminuido drásticamente. Para muchas personas, *Dios se ha convertido en un ser innecesario*. Los hijos y nietos de estos padres ya no consideran que la religión de sus padres y abuelos, sea algo que vale la pena de conservar. La religión era cosa del pasado.

Ya Pablo VI se lamentaba diciendo: *El fenómeno de los no practicantes es clásico en la historia del cristianismo, y supone una debilidad natural, una gran incongruencia, que nos duele en lo más profundo del corazón"*

A menudo para la incorporación de nuevos educadores en las escuelas católicas la competencia profesional fue más valorada que la vinculación personal a la Iglesia, y su compromiso como personas creyentes. La presencia de sacerdotes, religiosos/as y laicos, constituye para el alumno una riqueza, que le facilita una mejor comprensión de la realidad de la Iglesia.

Conservando la fidelidad a los contenidos, habrá que descubrir con audacia y prudencia, las formas más adecuadas y eficaces de comunicar el mensaje a los hombres de nuestro tiempo, con una evangelización *NUEVA en su ardor, en sus métodos y en su expresión,* teiendo en cuenta estas características:

+ *Testimonio de la vida y las obras.* Sin este testimonio, la transmisión del mensaje no será creíble. La credibilidad se fundamenta en lo que los educadores *son, creen y viven*.

+ *Creatividad y constante innovación* en los métodos y medios que garanticen la actualización y mejora de la Escuela.

+ *Vivencia de la fe cristiana y de su compromiso apostólico.* Sin este requisito, la calificación humana y profesional de los directivos y de los educadores, no lograrán que la educación sea verdaderamente evangelizadora.

El arzobispo Rino Fisichella escribía: *"Creer que la nueva evangelización se puede realizar con una mera renovación de maneras de actuar ya pasadas, es una ilusión. No han de ser innovaciones para dar satisfacción al*

hombre contemporáneo. Pedro dice*: "Hacedlo suavemente, con respeto y manteniendo la rectitud de conciencia.* (1 Pe 3, 16)

Suavidad, es decir, con paciencia y serenidad con los que contradicen el mensaje.

Respeto, con la capacidad de comprender, que el otro también tiene deseo de encontrar la verdad y el bien.

Rectitud de conciencia, demostrando en la conducta coherencia de vida con lo que se anuncia.

"Así quedarán confundidos los que ahora os calumnian, y los que os difaman por vuestra recta manera de vivir como cristianos" (1 Pe. 3,16ª)

REBAJAS para atraer SEGUIDORES (Dolores Aleixandre)

"*Disfrute desde ahora de su compra, ya pagará más adelante"…* Imaginemos lo que ocurriría si aplicáramos este slogan publicitario al proceso de atraer discípulos al seguimiento de Jesús.

La verdad es que la táctica de Jesús parece ser más bien la contraria: los llamados por Él, tenían que abandonarlo todo, y a los que pretendían seguirle, les hablaba de una vida a la intemperie, sin tener siquiera donde reclinar la cabeza (Lc. 9,53).

Sin embargo, a los que fueron con Él, algo debió *"engancharles"* porque aquella tarde decidieron quedarse con aquel desconocido, al que habían seguido casi sin pensarlo (Jn. 1, 35.39)

Cuesta imaginar lo que ocurrió en aquellos primeros momentos, qué estrategias emplearía Jesús para sin forzar la libertad, retener a Pedro, Andrés, Santiago y Juan, o Leví, para seguir con Él, y no volvieran a la rutina de sus barcas o de su telonio.

Cuando Nicodemo, por ejemplo, le visitó de noche, sale de escena sigilosamente. (Jn. 3,1-21) pero volvemos a encontrarlo, en pleno día, tomando postura a favor de Jesús en el Sanedrín (Jn. 7,51) y, finalmente, en el calvario, afrontando el riesgo de manifestarse abiertamente de parte de un ajusticiado (Jn. 19, 38-39). Aquella primera conversación había dejado huella.

¿Qué poderosa marca de alegría debió tatuar a Zaqueo, después de aquella cena compartida, para que a la mañana siguiente, no se arrepintiera de haber tirado la casa por la ventana, atribuyéndolo al buen vino de la cena, y a la presencia del que se había invitado a su casa (Lc. 19,1-10)

Las parábolas funcionan como un anzuelo con el que Jesús *"pescaba*" a quienes le escuchaban.

Algo parecido ocurrió a Bartimeo (Mc.10,46), acurrucado como nosotros en la cuneta de esa mentalidad de sensatez. Cuando escuchó el *"¡Ánimo, levántate!",* con que le llamaba Jesús, dio un salto y tiró como inservible, el manto de la vieja mentalidad.

Y convertido en discípulo, sigue a Jesús, que había marcado para siempre sus ojos, con una luz deslumbradora. Podemos suponer el desconcierto de los discípulos ante la resistencia de los dirigentes del pueblo judío. *"Estaban allí sentados algunos escribas, pensando para sus adentros: ¿por qué habla así? Este blasfema* (Mc. 2,6)

Y siguen las críticas, porque Jesús come en casa de Leví (Mc.2,16), porque no ayuna (2,18), porque sus discípulos arrancan espigas en sábado (2,24) porque cura al hombre de la mano paralizada (3,6), porque expulsa demonios (3,30).

¿Por qué la Palabra no se abre camino? ¿Por qué Jesús suscitaba tanta oposición? Es para esos sentimientos para los que Jesús dirige las palabras del sembrador, de la mostaza, de la levadura y e la cizaña.

Con ellas muestra Jesús, que su Palabra es irresistible, de que más allá de los fracasos (los pájaros comen la semilla, las piedras, espinas y cardos no la dejan crecer), cuando encuentra tierra buena, produce una cosecha tan espléndida que desborda todas las expectativas.

Está seguro que la simiente sembrada es buena, y que el trigo acabará llenando su granero en el momento oportuno.

Al discípulo que da crédito a esta gran confianza, no se le promete que estará salvo de los fracasos y derrotas, y deberá aceptar que el resultado es menor que el esfuerzo invertido.

Pero es ahí precisamente, cuando "*tiene gracia"* no perder el ánimo, y cuando empieza a funcionar la gran confianza que contagia Jesús.

Anècdotes Lasal·lianes

Germà Ricard Serra i Feu

Anècdota nº 12:

El Germà Conrad Rovira era Director del Petit Noviciat del Sagrat Cor de Cambrils. L'equip de futbol de la Salle (la majoria devien ser exalumnes de l'Escola) va jugar un partit contra el Cambrils. No sé si va ser perquè el públic cambrilenc va creure que l'àrbitre afavoria la Salle o pel joc enèrgic o per la conducta d'alguns jugadors de l'equip lasal·lià. El cas és que diuen que el públic va començar a cridar contra la Salle. Primer eren crits, després van ser insults i fins i tot blasfèmies.

Diuen que l'endemà el Germà Conrad ho va saber. I, valent, zelós i apassionat com era, se'n va anar cap al bar de Cambrils on sabia que es reunien molts seguidors de l'equip de futbol cambrilenc. I, com en algunes pel·lícules, va començar donant un cop de puny sobre la barra del bar. Es va fer silenci. Llavors, amb el rostre encès com un tomàquet, va cridar:

-"La Salle és el meu pare!",... continua el silenci.

-"I vosaltres li heu faltat al respecte!"... tots els ulls del bar es giren cap a ell.

–"La Salle és la meva mare!"... tothom conté la respiració, perquè el Germà Conrad era molt apreciat i respectat a Cambrils.

-"I vosaltres l'heu insultada!"

No sé com va acabar la cosa.

En aquesta mateixa època, un dia festiu els Escolàstics vam baixar al Sagrat Cor conjuntament amb els Petits Novicis de Sant Josep. Ens van projectar la pel·lícula sobre Agustina de Aragón. Acabada la projecció, tots érem al pati. Aquesta vegada jo sí que hi era i ho vaig presenciar personalment. De sobte el Germà Conrad es va enfilar a les escales del monument al Sagrat Cor i, zelós i apassionat com era i també amb cara encesa com un tomàquet, va començar una arenga:

-"Carísimos, acabamos de ver a la valiente Agustina de Aragón disparando un cañón para defender España"... (Escolàstics i Petits Novicis ens hi vam anar acostant)

"También nosotros hemos de ser valientes para defender a Cristo, disparando contra Satanás" etc. etc.

Els primers anys 60, a la Salle Tarragona per Nadal teníem costum de portar torrons als Petits Novicis de les 2 cases de Cambrils que eren exalumnes del nostre col·legi. Un any, juntament amb un altre Germà, ens vam encarregar de portar-los als Petits Novicis tarragonins que hi havia al Sagrat Cor. El Germà Conrad els va fer entrar a ells i a nosaltres al seu despatx. I va començar un dels seus parlaments abrandats:

-"Niños, ya veis lo mucho que os quieren los Hermanos de Tarragona. Los turrones con que os han obsequiado son vuestros. Podríais comerlos vosotros solos.Pero no olvidéis el compañerismo que os prepara para la vida comunitaria de los Hermanos. Podéis también compartirlos con los otros Novicios Menores. Y esto será mejor. Hasta ahora <u>no ha habido ni un solo novicio menor que, habiendo recibido un regalo, no lo haya compartido con sus compañeros</u>."

Amb aquesta semi-coacció, quin remei tocava!, van lliurar els torrons al Germà Director perquè els repartís entre tots els Petits Novicis.

Anècdota nº 13:

A mitjans dels anys 60, a l´Escolasticat de Cambrils hi va haver alguns problemes de disciplina. Per pal·liar-los , alguns Escolàstics van ser destinats a Comunitats sense acabar el període de formació**.** Ens van comunicar a la Salle Tarragona que ens arribaria l'Escolàstic Marià Aceves, per fer vida de comunitat i classe. Un dia, en aquella gran sala de comunitat del col·legi antic, que molts recordareu, estàvem tots els Germans treballant en silenci. De sobte va entrar ell, somrient i cridant:

-"¡Me han echado del Escolasticado!, ¡pero las almas me esperan!"

El Germà Miquel Garriga, que seia a la taula del meu darrera, va exclamar:

-"¡Caramba, este joven dará que hablar en el Distrito!"

Tots sabem que la profecia s'ha acomplert. El Germà Marià ha fet excel·lents serveis com a professor, Director i altres ocupacions.

Però fins i tot ha excel·lit en altres aspectes fora dels nostres col·legis. Com en el cas següent, que em consta. Un dia que viatjava en tren, en el seu vagó hi havia una colla de joves sense bitllet. Quan va passar la interventora, no solament es van negar a pagar doble, com els exigia, sinó que van començar a burlar-se d'ella. El Germà Marià es va aixecar del seient i va dir-los amb autoritat:

-¡Hagan el favor de dejar en paz a esta señorita. Y no me obliguen a identificarme!"

Creient que es tractava d'un policía, els joves van marxar espiritats del vagó.

-"Gracias, señor policía, por salvarme la situación", va exclamar la interventora

-"No soy policía, pero tengo la satisfacción de haberla ayudado."

Anècdota nº 14:

També a mitjans dels anys 60, al col·legi vell de la Salle Tarragona, el Germà Basilio (Teodoro Goñi) era el sagristà. Un dia, mentre la llavors nombrosa comunitat estàvem fent l'oració mental (o meditació), de sota l'altar major van començar a sortir gatets i la mare gata que havia criat sota les fustes velles.

Mentre el Germà Basilio corria cap a l'altar sense saber gaire què fer, el Germà Miguel Domínguez li va cridar en veu alta:

"Pero, Basilio, ¡yo creía que eras sacristán y no criador de gatos!

Continuaran les anècdotes lasal·lianes en el proper nº de "PAX"

EL ÚLTIMO CONCIERTO

G. Lluís Diumenge i Pujol

Direcció: Yaron Zilberman.

Guionista: Yaron Zilberman, Seth Grossman.

Fotografia: Frederick Elmes.

Música: Angelo Badalamenti.

Intèrprets: Catherine Keener, Christopher Walken,

Imagen Poots, Philip Seymour Hoffman, Mark Ivanir.

Estreno: Barcelona, agost 2013.

Duració: 105 minuts.

Yaron ZILBERMAN presenta la història del famós quartet de Nova York *The Fugue String Quartet* quan està a punt de celebrar el seu XXVè aniversari. La seva primera idea era la de descriure la trajectòria d'una família normal i endogàmica.

Cada personatge reflecteix la seva pròpia identitat. Des de *Peter*, fundador del grup a *Danny*, "Mr. Perfecció", passant pel matrimoni de *Robert* i *Juliette*. Tots plegats mostren les seves manies, obsessions i fòbies, debilitats i fortaleses, policromia de maneres d'afrontar la vida i d'assumir el seu art.

Peter, reputat violoncel·lista, pateix els primers símptomes del Parkinson. En el moment d'anunciar-ho apareixen tensions amagades, amb les reivindicacions abans dissimulades i nous desitjos. Quan dins d'un conjunt desapareix la figura del pare, s'apropa el moment de la seva dissolució. Malgrat el pessimisme, tots, més o menys, necessiten la seguretat que ofereix el grup.

Com a comiat decideixen realitzar *un últim concert* sobre l'Opus 131 de Beethoven, potser l'obra cabdal per quartet de tota la història de la música. Una peça de set moviments que s'ha de tocar sense pausa, amb intensitat captivadora.

Robert, que mai va voler ser el segon violí, escull el pitjor moment per proposar alternar-se amb *Danny*, el primer. Obra així la discrepància en el si del seu matrimoni amb *Juliette*. No vol continuar en un indret on no se sent respectat. Arrossega una frustració i un complex d'inferioritat, encara més reforçat al veure que la seva dona no el valora.

Danny, dins la seva professió, ha sacrificat la vida sentimental per dedicar-se en cos i ànima a la música. Quan s'enamora d'*Alexandra*, filla del matrimoni del grup, provocarà una forta tensió entre ella i la seva mare. Ha crescut i viscut set mesos l'any amb pares absents. No li serveix de res saber que *"així és la vida dels músics"*. Ella mai acceptaria ser mare amb aquest cost.

A partir d'aquest moment el film puja de tensió fins l'esplendidesa del final amb una excel·lent interpretació dels actors unida a la seva expressivitat.

El último concierto enalteix l'esforç de quatre persones, ben diferents, unides per una passió: la música, catalitzadora d'emocions. També ens parla de la malaltia, de la vellesa, de la selecció natural de Darwin, del mestre Pau Casals i de com, arribat el moment, ens hem de saber acomiadar de tothom.

NOVICIAT MENOR CAMBRILS - 1947

Personal del Noviciat Menor de Cambrils el 1947

Dels arxius personals del G. Rossend Cotonat

9a Fila: M. Monedero – Ramon Ripoll – Juan Ritz – Lluís Aduà – S. López – Jesús García – J. Santacana – Francisco Moragriega

8a Fila: Ignasi Romeu – A. Prieto – Modest Senmartí – Antonio Navarro – Severino Miguélez – Domingo Yuste – Serafín Fernández – Joan Bernat – Jaume Viladecans – Salvador Figueras – Ángel Gascón – J. Plumed – Luis Rubio – Jordi Rodà – Luis Grau – C. Bermejo

7a Fila: Pedro Sierra – Luis Lázaro – M. Ferrer – A. Queralt – Joan Farrés – Pedro Polo – Ramon Pons

6a Fila: M. Ferrera – Pablo Calvo – F. Agustín – Zenón Ramos – Virgilio García – J. Randos – A. Martí – S. Capdevila – A. Ametlla – Pablo Calvo – Benito Cantín – José Cañada – T. Martín – Hermenegildo Horta – R. Pallarès – Fausto Sánchez – E. Amils – B. Cristóbal

5a Fila: Luis Cabezas – Guillermo Arada – L. Planas – Emilio Fernández – Pablo Álvarez – J. Peña – Angel Mota – J. Capdevila – E. Pidemunt – V. Lahoz – A. Montroig – Rossend Cotonat – Fermín Perucho – Merao... – Salvador Collo – E. Juste – A. Cayón – Àngel Font – Lluís Mariano –

4a Fila: Pedro Perales – F. Matilla – Pedro Soldevila – G. Murugarren – Lluís Barniol – R. Gómez – C. Hernández – R. Girón – Jaume Cirera – Saturnino Valle – Desiderio Pérez – Joan A. Bernat – Juan de D. Carretero – M. Abad – Ortiz – José M. Perales – Gabriel Alonso

3a Fila: J. Cuevas – Josep Isús – G. Feliciano del Hoyo – G. Ramon Grau – G. Ricart Masferrer – G. Arcadi – G. Climent – G. Conrad – G. Climent Mas – G. Antonino Puig – G. Fortià Morató – G. Jacint Orta – Santiago Ribera – Primitivo Bolaños

2a Fila: Máximo Gil – Facundo Gascón – José M. Medrano – Joan Marsillac – Josep Escales – Bautista – H. Parga – M. Soler – Pascual Mainar – Lorenzo Cebollada – Juan A. Fuertes – Navarri – Tomás Toledo – Mariano Aguar – (?) – José Méndez – León Colás

1a Fila: Manuel García, Ramiro Utrillas – Just Monsó – Daniel Peribáñez – Rafael Pastor – Antonio Estivill – Secundino Fernández – Josep Pont – Vicente Barnad – Jesús Garrido – José M. Ruiz – Julián Calvo – Ramírez – S. Mariné

S'agrairà de comunicar si hi ha algun error en els noms. Gràcies.

LA CAPPELLA DEI MARTIRI

SUMARI

EDITORIAL	3
Comentari sobre l'Exhortació Apostòlica Evangelii Gaudium (G. Jaume Pujol)	4
10 Opinions lliures del Papa Francesc (Extret de El Pregó, 15 octubre 2013)	6
Presentació-síntesi de la Carta Pastoral 2013 G. Superior General (G. Jaume Pujol)	10
Crisi de les vocacions religioses? És culpa del zapping (P. José Luis Carballo)	14
Abnegats en la fe fins a la mort (G. Joan Carles Vàzquez Garcia)	18
Beats Germans màrtirs del llavors Districte de Barcelona (GG. J.M. Pons i J. Pujol)	20
Mapa dels Beats màrtirs d'Espanya pel lloc de naixement (Horeb)	27
Acción de gracias en Monasterio de Rodilla, Beatos A. Arraya y B. Núñez (Ildefonso Asenjo)	28
Celebración familiar Beatos HH. Alejandro Arraya y B. Núñez (Lucía Turrientes Arraya)	31
Celebració en acció de gràcies pels nous beats a Mollerussa (G. Pablo Enrique)	32
Entronización de un cuadro del H. Beato Jenaro en Tortajada, Teruel (web.ARLEP)	34
Benaurances dels religiosos (P. Alejandro Fernández, Mercedari)	35
Cinc Beats màrtirs de Mont-roig del Camp (Mn. Francesc Giménez)	36
Recordem... les festes lasal·lianes de gener a maig	38
Calendari d'esdeveniments històrics i celebracions lasal·lianes	40
Sant Jaume Hilari, testimoni de l'amor abnegat i d'un fracàs col·lectiu (Mn. Josep Raventós)	42
La influència del P. Barré en la fundació del nostre Institut i avui (G. Jaume Pujol)	44
Algunes insistències en el Projecte de Regla (G. Jaume Pujol)	46
2015: Any de la Vida Consagrada (Col·loqui dels Superiors Generals amb el Para Francesc)	48
Salm 34: El poble oprimit sap que Yahveh és el seu defensor (G. Ramon Grau)	49
Formació bíblica (I) (G. Francisco Fuertes)	52
La identitat de la missió dels Germans Jubilats (G. Jaume Pujol)	53
Els Noviciats del Districte/Sector Barcelona/Catalunya (5) – Benicarló (G. Josep M. Pons)	54
En record del Germà Àngel Cirera G. Jaume Pujol)	56
Adéu, Àngel, Germà!	57
Com viure millor	58
Entrevista al H. Santiago, nuestro Decano en Catalunya (GG. Jaume Palom i Jaume Pujol)	60
Una agradable anècdota de Madagascar (G. David Pérez Esteban)	64
La vida a Iasi – Romania (G. Cesc Ferrer)	66
La montaña sagrada (G. Santiago Temprado)	68
Bendiciones (G. Santiago Temprado)	70
Em diuen Cantinflas (G. Antoni Palom – de la contraportada de La Vanguardia)	72
Les Cartes Pastorals dels GG. Superiors Generals John Jonston i Àlvaro Rodríguez	74
Circulares del Consejo General de 1986 a 2013	76
Notas sobre mis lecturas (G. José Antonio Panero)	78
Anècdotes lasal·lianes (G. Ricard Serra i Feu)	80
Cine: El último concierto (G. Lluís Diumenge)	82
Reconeixeu els petits novicis de Cambrils 1947? (G. Rossend Cotonat)	84
Vitrall a la Capella dels dels Màrtirs de la Casa Generalícia	86